

HALK İÇİN

kurtuluş

SAYI: 20 8 Mart 1997 100.000 TL (KDV Dahil)

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

**SUSURLUK'TAKİ DEVLETE, ÖLÜM MANGALARINA
KARŞI OLANLAR, TÜM HALK GÜÇLERİ;**

**12 MART'TA, GAZİ KATLIAMININ
YILDÖNÜMÜNDE
KATİLLERDEN, SÖMÜRÜNÜN VE
YOKSULLUĞUN
YARATICILARINDAN
HESAP SORMAK İÇİN
GAZİ'DE OLALIM!**

İÇİNDEKİLER

Başyazı M. Ali Baran.....	3-4
Şiddet ve 16 Mart.....	5
Gazi.....	6-9
Sürekli Aydınlık için 1 Dakikalık	
Karanlık eylemlilikleri.....	10-15
Gençlik.....	16-17
Susurluk.....	18-19
Anayasa.....	20-21
Kontra Korksun.....	22
Yoldaşlar Bizi Aşın.....	23
Parti-Cephe Bir Halk	
Hareketidir.....	24-26
Bergama/8 Mart Röportaj.....	27
Halk Sınıfı.....	28-30
Birleşelim Savaşalım.....	31
İnisiyatif.....	32-34
Kürdistan'da Tek Yol Devrim.....	35
Aksiyon'a Cevap.....	36-37
Ses eylemlilikleri.....	38
işçi/memur.....	39-40
Cezaevleri.....	41
Galatasaray eylemi.....	42
Sürekli Aydınlık Avrupa.....	43
Yurtdışından.....	44
Bu Tarih.....	45
Al Gözümlü	
Seyreyle.....	46
Mizah....	47

kurtulus

Sahibi ve Yazışları Müdürü:
Ayten ÖZTÜRK
Genel Yayın Yönetmeni
Hamdi KAYISI
Yönetim ve Yazışma Adresi:
Cemal Nadir Sok. Akşam Han.
No:13 (Bodrum kat)
Cağaloğlu/İstanbul
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 100.000 TL.
Almanya: 5 DM,
Fransa: 15 FF,
İsviçre: 5 SF,
Hollanda: 5 FL,
İngiltere: £2,
Belçika: 100 BF
Avusturya: 35 ÖS

Abone Koşulları:
Yurtiçi: 6 aylık 2.400.000 TL,
Yıllık: 4.800.000 TL
Yurtdışı: 6 aylık: 150 DM,
Yıllık: 275 DM
Hesap No: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Cağaloğlu Şubesi
1095 0468046

Yurtdışı okurlarımıza...

Gazetemizle iletişim kurmak için Zafer
Yolu'nda Kurtuluş Gazetesi'nin Almanya Köln
Bürosu'nun adresi ve telefonu aşağıdadır.
Kalkar Str. 2 50733 Köln.
Tel: 0049 221760 76 80-
0049 221 760 76 56

Kontrgerilla-Faşist-Mafya Devletten Hesap Soralım!

On yıllardır ülkemizin emperyalizme
Bağımlı olduğu, demokrasinin olmadığı,
hak ve özgürlüklerin kullanılmasına izin
verilmediği, hak arayışının zor ve şiddetle
bastırıldığı çok çeşitli kesimler tarafından
yazılır söylenir. Cuntalar cuntaları takip
eder. Hükümetler kurulur, hükümetler
yıkılır, iktidardakiler değişir. Ama faşizm
gerçeği hiç değişmez. Baskı, sömürü,
zulüm, halk kitlelerinin mücadelesini
kanla boğma gerçeği hiç değişmez. Öyle
olur ki operasyonlar binlerle ifade edilir
hale getirilir.

Tarih: 16 Mart 1978

Yer: İstanbul Üniversitesi

Eczacılık Fakültesi önü

Derslerinden çıkan öğrenciler hep
birlikte okulu terk ediyorlar. Ellerinde
kitapları, defterleri. Birdenbire bir
gürültü kopuyor. Bomba ve silah sesleri
öğrencilerin çığlıklarına karışıyor,
kitaplar düşüyor kollardan, kana
bulanıyor. 7 öğrenci böyle düşüyorgün
ortasında.

Tarih: 12 Mart 1995

Yer: İstanbul

Gazi Mahallesi

Hem tatil günü, hem de
televizyonlarda maç olması nedeniyle
kahveler oldukça kalabalık. Saat: 21.00

sıralarında bir taksi hızla Gazi
Mezarlığı'ndan İsmet Paşa Caddesi'ne
doğru ilerliyor. Taksiden açılan ateş,
Gazi'nin sessizliğinde yankılanıyor. Geride
67 yaşındaki Halil dedenin cansız bedeni
ve onlarca yaralı bırakıyor. Ve üç gün
boyunca halkın isyanına, zulme
başkaldırısına, ölüp de yenilmemesine
tanık oluyor bütün ülke.

Artık gün gibi açıktır ki, Susurluk'ta
ortaya çıkan kontrgerilla çetesinin
kurmaylarının gerçekleştirdiği bu
katliamlar, herhangi bir yıldönümü
değildir. Ne Gazi yalnızca Gazi
emekçilerinin sorunu ve ne de 16 Mart
yalnızca gençliğin protestosudur. Onların
yaptığı bin operasyondan birkaçıdır.

İnsanlığa sahip çıkalım diyen,
karanlığın sahiplerinin dışındaki herkes!

Hep birlikte katliamları gerçekleştiren
mafyacı çeteden, kontrgerilla devletinden
hesap soralım. Çünkü Susurluktaki
kontrgerilla çetesi bugün devlettir, bütün
devlet organlarının başındadır.
Susurluk'taki devlettir, kontrgerilladır.

Artık her şey herkesin, gözü önündedir.
Bizi çeteler mafyacı polisleri yönetemez.

**KONTRGERİLLA-FAŞİST- MAFYA
DEVLETİNDEN HESAP SORALIM!**

ABONE FORMU

Adım :
Soyadım :
Adresim :
6 Aylık ☐
1 Yıllık ☐

Not: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Cağaloğlu Şubesi, 1095 0468046 Nolu hesaba yatırdım. Dekontu ilişiktir.

Abonelik formunu doldurduktan
ve parayı abone formundaki
yazılı hesaba yatırdıktan sonra
Abone formunu ve para
yatırıldığına dair banka
dekontunu; dayanışmak
amacıyla bize faksını açan Beta
Grafik'in (0212) 512 89 49-512 38
13 numaralı faksına
göndermenizi rica ediyoruz.

INTERNET adresimiz; <http://www.kurtulus.com>

Açıklama

Yayını durdurulan Kurtuluş Gazetesi ile Dayanışmak amacıyla bu gazetenin; Bu Tarih Bizim, Kürdistan'da Tek Yol Devrim, Birleşelim,
Savaşalım, Kazanalım, Yoldaşlar Bizi Aşın adlı köşe yazılarını yayınlıyoruz.

GAZİ'NİN HESABINI SORALIM

Ordu, Partiler Ve 12 Eylül

Ordunun müdahale koşulları kendiliğinden ortaya çıkmamış Genelkurmay ve MİT'in medya patronlarıyla birlikte planlarını oluşturmalarına şeriatçılık tehlikesi ortaya çıkartılıp zemin hazırlanmıştır. Ve dikkat çekicidir; Susurluk'ta ortaya çıkan devlet gizlenemeyip giderek ordunun da Susurluk'ta olduğu ortaya çıkmaya başladığında, birden bire şeriatçılık tehlikesi medya tarafından ortaya atılmış, Refah Partisi hedef seçilmiştir. Burjuva partileri, Refah hükümetini düşürmek isterken ordu yeni hükümetin veya seçimin de istikrar yaratmayacağını bilerek hükümeti düşürmeyi değil, disipline etme yolunu seçmiştir.

M. Ali BARAN

Bir süredir darbe olacak tartışmaları hiç eksilmemektedir. oligarşinin derin krizler yaşadığı tüm süreçlerde muhtıra, darbe tartışmaları süregelmiştir. Kuşkusuz, oligarşinin krizden kurtulmak için sürekli çareler aradığı ortamlarda darbe de çarelerden biri olarak gündeme gelmektedir. Ama darbelerin "kurtarıcı" misyonunu oynayabilmesi için iç ve dış koşulların her yönüyle hazır olması yanında, ekonomi ve politikayı belirleyen işbirlikçi tekellerin ve emperyalizmin desteği olmaksızın da darbenin gerçekleşmesi mümkün değildir. Tersine bugün hemen tüm emperyalistler ve işbirlikçi tekeller darbeye krizi atlatamayacaklarını tersine böylesi bir olgunun sorunları daha da içinden çıkılmaz hale getireceğini ve istikrarsızlığın derinleşeceğini görmektedir. Darbe yerine oligarşi içerisindeki güçlerin bazı reformlara ikna edilerek halk kitlelerinin devrimci mücadelesinin daha da büyümesini engelleyerek, devrimin önüne set oluşturmak istemektedirler. Oligarşinin ve emperyalistlerin büyük korkusu devrim korkusudur. Darbenin bu korkuyu yenemeyeceğini bilmektedirler.

Susurluk'ta birlikte oligarşi cephesinde devrim korkusu daha çok büyümüş kendi iç çelişkileri alabildiğine derinleşmiştir. Devlet ve sistem tartışması geniş halk kitlelerine yayılmış ve sorgulanmaya başlanmıştır. Denilebilir ki, bu süreç egemen güçleri çok daha fazla korkutmuş ve bu süreci durdurmak için daha hızlı adımlar atılması gerektiğini anlamışlardır.

Susurluk'ta birlikte devlet herşeyiyle kitleler nezdinde değer yitimine uğramış, güvenilmez damgasını yemiştir. TÜSİAD, Medya ve Ordunun devleti temiz gösterip kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratarak demokrasi hayalleri yayma planları bütün çabalara rağmen, geri tepmiş ve istediklerini elde edememişlerdir. TÜSİAD'ın ve Ordunun, gayri meşrulukları ve her türlü pisliliği kitleler nezdinde ortaya çıkmış bir kısım güçleri Susurluk dolayısıyla tasfiye ederek devlete ve sisteme yeniden güvenilirlik kazandırma kampanyaları da bekledikleri sonucu vermemiştir. Temiz toplum, teiniz siyaset propagandasını sürdüren egemen güçler, bu propagandayı sürdürdükçe halk kitleleri bu pisliliğin tam ortasında bu güçlerin de olduğunu görmüştür. Medya pisliliğin gerçek boyutlarını gizlemek istemesine karşın, Susurluk'taki pisliliğin gerçek sorumlusunun başta ordu olmak üzere bütün burjuva partileri olduğu görülmüştür. Susurluğu devleti aklama kampanyasına dönüştürmek isteyen ordu ve egemen güçler, deyim yerindeyse bunun altında kalmışlardır.

TÜSİAD ve Ordunun krizi atlatma manevraları krizin daha da derinleşmesini beraberinde getirmiş öyle ki, her şeyiyle sistemi savunanlar savunmakta zorlanmış ve halk kitlelerinin devleti sorgulama, hesap sorma hareketi önünde duramaz olmuşlardır.

Darbenin çözüm olmadığım bilen egemen güçler yeni bir hükümet veya seçimle de krizin atlatılamayacağını, istikrarın sağlanamayacağını bilincindedirler. Bu yanı sıra Medyanın "irtica", "laiklik" şeklindeki propagandaları yapay olarak ortaya çıkartılmış esas olarak Refah Partisini, dolayısıyla diğer partileri disipline etme, hizaya getirme hareketleridir. Bir

„milli mutabakat" hükümetinde veya yapılacak bir seçimle oluşturulacak yeni bir koalisyon hükümetinde krizi hafifletecek yeni politikalar ortaya çıkmayacağı bilinmektedir. Egemen güçler esas olarak önü alınmaz bir şekilde birbiriyle dalaşan burjuva partilerini zapturapt altına almak için, ordunun siyasete herkesin görebileceği bir biçimde ağırlığını koyarak burjuva partileri nezdinde devleti disipline etmeye çalışıyor.

Özellikle Susurluk'tan sonra devletin hiçbir kurumunun istedikleri gibi çalışmadığı, çıkar çatışmalarının yukarıdan aşağıya her düzeyde doruğa çıktığı, neredeyse moral olarak çöktükleri koşullarda, hala pisliliğe fazla bulaşmamış bir güç olarak gösterilen ordunun burjuva partileri üzerindeki varolan hegemonyasını pekiştirmesi ve sürece müdahale etmesi, oligarşi açısından kaçınılmazdı. Başka da hiçbir güç bu müdahaleyi yapabilecek güçte değildi. Ordu bu müdahaleyi kimilerinin sık sık belirttiği gibi klasik bir darbeye yapamazdı. Bunun koşulları yoktur. 12 Eylül ile birlikte ordunun rolü belirgin bir biçimde arttırılmış, yasalarla güvence altına alınmıştır. 12 Eylülcülerin söylemiyle „bir daha demokrasinin kazaya uğramaması için gereken tedbirler alınmıştır". Bu tedbirlerin en önemlisi ordunun gerektiği zamanda ve şekilde ekonomiye, siyasete, herşeye müdahale etme hakkının güvence altına alınmasıdır. Bu güvenceleri alan ordu doğal ki, klasik darbelere ihtiyaç duymayacaktır. Sistemin işlemez hale geldiği, istikrarsızlığın derinleştiği her koşulda politikaya ağırlığını koyma yetkisinde olan ordu, bu yetkileriyle müdahale hakkını kullanacak ve klasik darbelere ihtiyaç duymayacaktır. Bugün yapılan bundan başka birşey

değildir.

12 Eylül Anayasasıyla, yasalarıyla herşeyiyle sürmektedir. 12 Eylül'ün getirdiği demokrasinin bir daha kesintiye uğramaması düşüncesi kurumlarıyla, uygulamalarıyla, yasalarıyla güvence altına alınmıştır. Bu yanı sıra MGK darbe değil, kendine tanınan yetkileri kullanmakta ve müdahale etmektedir. 12 Eylül'ün demokrasicilik oyunu mükemmel bir biçimde sürmektedir. TÜSİAD, Medya, burjuva partileri, sivil toplumcular, TBMM, seçimler, hükümetler vb. tüm güçler ve kurumlar bu demokrasicilik oyununun basit figüranlarıdır. Cumhurbaşkanı bu demokrasicilik oyununun, orduyla birlikte baş aktörüdür. Hükümetlerin, burjuva partilerinin, milletvekillerinin birer basit figüran oldukları, ordunun müdahaleleri karşısında kendi kişiliklerini dahi koruyacak nitelikte olmadıkları, uşak kişilikli oldukları en çıplak haliyle bir kez daha görülmüştür. Ve yine burjuva partilerinin hemen hepsinin cunta karşıtı propagandalarına rağmen, bu güçlerin müdahalesi durumunda teslim olmaya hazır olduklarını göstermişlerdir. Ordunun, "dediklerimi yapacaksınız, yapmazsanız zor kullanırım" açık tehditleri karşısında direniş göstererek „biz halkın seçtiği bir gücüz" diyebilecek hiçbir burjuva partisi çıkmamıştır. Bu demektir ki, 12 Eylül ideolojisiyle, politikasıyla, ahlakıyla tüm partileri teslim almış ve 12 Eylül demokrasisinin sürdürücüsü olduklarını göstermişlerdir. 12 Eylül demokrasisi faşizmdir. Bunun bizim ülkemizdeki özgün adı sömürge tipi faşizmdir. Koşulları oluştuğunda cunta yapılır. Cuntaların çare olmadığı durumda büyük demokrasi gösterileriyle seçimler yapılır, hükümetler kurulur ama bir gerçek hiç değişmez; baskı ve zor değişmeyen tek gerçek olur. Bütün hükümetler ve cuntalar ekonomiyi, politikayı ve halk kitlelerini zor ve baskı güçleriyle yönlendirirler. Hükümetlerin, sistemin devamı için engellerin çıktığı ve burjuva

partilerinin güç yitirdiği, çözüm olmadığı her koşulda ordu açık bir biçimde sürece müdahale ederek sistemi ve devleti korumaya çalışır. Bu gerçek ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin biçimlenişidir.

Bugün klasik darbenin koşulları yoktur ve 12 Eylül ordunun müdahalelerini yasal güvenceye bağladığından bugünkü gibi müdahaleler çok değişik biçimlerde sürece ve sömürge tipi faşizm işleyişini sürdürecektir.

Ordu bu müdahaleyi çok açık biçimde yapmış özellikle de bütün burjuva partilerinin görmesini istemiştir. Burjuva partileri bu açık müdahaleye karşı ya direniş gösterecek veya teslim olacaktı. Direniş göstermediler, teslim olma veya uzlaşma yolunu seçtiler. Bu teslim olma tavrı bundan sonraki hükümetlerin de ordunun denetimi ve yönetimi altında varlıklarını sürdüreceğinin kanıtıdır.

Türkiye'de "şeriatçı" veya "irticacı" diye adlandırılan güçlerin devlete karşı silahlı ayaklanma gibi düşüncelerinin ve hazırlıklarının olduğu şeklindeki propagandalar ordunun müdahale ortamını hazırlamak için yapay olarak ortaya çıkartılmıştır. Silahlı mücadeleyi düşünen islamcı kesimler geniş kitleleri kapsamayan küçük gruplar olup etkisizdir.

Ordunun hükümete müdahalesindeki irtica gerekçesi suni olup esas amaç oligarşinin istikrarını sağlamak, devrimci mücadeleye darbeler vurmak ve gelişen halk hareketinin önünü kesmektir. İrtica tehlikesi propagandasına inanmak sistemin temellerinin çatırdadığını, egemenlerin artık yönetemediğini görmemek demektir. İslamcı güçlerin hiçbir grubu mevcut sisteme karşı değildir. İstisnalar hariç hemen tümü Susurluk gerçeği karşısında bile devletin yanında olmuş, ölüm mangalarını, devleti ve sistemi devrimcilere karşı savunmuşlardır. Emperyalistler de, oligarşi içindeki güçler de bu gerçeği bildiklerinden tüm süreçlerde islamcı akımlara destek olmuş, geliştirmiş ve devrimci harekete karşı kullanmıştır. Hatta bugün MHP'li faşistlerle birlikte kontrgerillayı oluşturan güçler bu kesimlerden seçilmiştir. Bu akımlar emperyalistler ve işbirlikçilerin destekleriyle düzen içinde kurumlaşmalarını sağlamış ve düzenin savunucuları haline getirilmiştir. Bunun içindir ki, "şeriatçı güçler" düzen için tehlike değildir. Oligarşi için korkutucu olan devrimdir ve bütün müdahaleler, bütün planlar devrim tehlikesini önlemeye yöneliktir. Hükümetlerin kurulması, seçimler, burjuva partilerinde, hatta tek tek kişilerde güvenilirliğintemelküstası

devrimci mücadele karşısında sağlam durup durmayacakları, düzeni her koşulda savunup savunmayacaklarıdır. Düzeni savunmak ve sağlamlığın ölçütü, yalnız başına hastayı, şiddeti dizginsizce uygulamak değil, baskıyla birlikte gerektiğinde reformları da kullanabilmek, ekonomik ve sosyal tedbirleri de alabilmektir. Bu yanıyla bugün ordu yalnız askeri mücadeleyle "terörle mücadelenin yapılamayacağını, ekonomik ve sosyal tedbirlerin de alınması gerektiğini....", söylerken emperyalistler ve işbirlikçi tekeller nezdinde güvenilirliğini, öngörüsünü kanıtlamaktadır. Ordu bu tespitleriyle de bütün burjuva partilerini bu doğrultuda yönlendirerek hükümetlerin programlarına damgasını vurmaktadır. Bu programın gerçek

işlemeyen organlarını yeniden işler hale getirmek, devlet güçlerini moral çöküntüsünden kurtararak, halk hareketine karşı daha büyük saldırıların hazırlığını yapmaktadır. Bazı MİT ve ordu mensuplarının temiz siyaset arayışlarına destek vermeleri veya böyle gösterilmesi, yıpranmış ve artık kullanılamaz duruma gelmiş bir tasım kontra güçlerinin tasfiye edilerek faşizmin aklanması, demokrasinin işlediğinin kitlelere gösterilmesi ve daha büyük hastaların önünün açılması amaçlıdır. Temiz toplum, temiz siyaset diyerek halkın karşısına çıkan burjuva partileri, medya, MİT ve ordunun bir kesimi vb. güçlerin hiçbirisi halk cephesinde değil, faşist cephededirler.

Ordunun müdahale koşulları kendiliğinden ortaya çıkmamış Genelkurmay ve MİT'in medya patronlarıyla birlikte planlarını

sahipleriyse emperyalistlerdir. Ordunun bu açık müdahalesini emperyalist politikalarından bağımsız düşünmek mümkün değildir. Burjuva partilerinin it dalaşından çıkamadığı, hiçbir politika üretmediği koşullarda emperyalistlerin politikalarıyla, Demirel ve ordunun işbirliğiyle müdahale hayata geçirilmiştir.

Müdahalenin oligarşinin derinleşen krizine çözüm olmayacağı, istikrarsızlığın derinleşeceği bugünden görülmektedir. Bütün devlet kurumlarının büyük oranda işlevini yerine getiremediği, çıkar kavgalarının ayyuka çıktığı koşullarda, ordunun kendisini medyanın desteğiyle de olsa bu ortamın dışında tutmaya çalışması ve istikrarı sağlayacak tek güç olarak gösterilmesi gerçekçi değildir. Ordu da diğer tüm kurumlar gibi çıkar kavgasının içinde olup boğazına kadar pisliğe batmıştır. Bu durumu uzun süre gizleyebilecek güçleri de yoktur. Müdahaleleri oligarşi içi çelişkileri daha da derinleştirecek ve ordu giderek sıradanlaşmaktan, yıpranmaktan kurtulamayacaktır.

Ordu, bu müdahaleyle Susurluk'ta birlikte devletin

oluşturmalarıyla şeriatçılık tehlikesi ortaya çıkartılıp zemin hazırlanmıştır. Ve dikkat çekicidir; Susurluk'ta ortaya çıkan devlet gizlenemeyip giderek ordunun da Susurluk'ta olduğu ortaya çıkmaya başladığında, birden bire şeriatçılık tehlikesi medya tarafından ortaya atılmış, Refah Partisi hedef seçilmiştir. Burjuva partileri, Refah hükümetini düşürmek isterken ordu yeni hükümetin veya seçimin de istikrar yaratmayacağını bilerek hükümeti düşürmeyi değil, disipline etme yolunu seçmiştir. Böylece hükümetleri kontrol altında tutarken Susurluk'la birlikte gelişen halk hareketinin önünü kesmek ve bir yerde ordunun da bu işe bulaştırılmasını engellemeye çalışmıştır. Halka karşı savaşan tüm devlet güçlerine, devletin kendi denetimlerinde ve ayakta olduğunu, halka karşı savaşını sürdüreceği mesajını vermiştir. Devlet güçlerinin felç olduğu, neredeyse doğru dürüst hareket edemediği, tam için, ne için savaşılacağı sorularının sorulmaya başlandığı koşullarda ordu, kendisinin gerçek devlet gücü olduğunu ortaya koymuştur.

Ekonomide ve politikada egemen güçler cephesinde

yaşananların tümü tersi söylemlerine rağmen, halk hareketi karşısında güçsüz ve çaresiz olduklarını bir kez daha göstermiştir. Burjuva partilerinin yönetememesi, ordunun müdahalesi, ama darbe yapacak gücü de kendinde bulamaması, güçsüzlüklerinin çözümsüzlüklerinin ifadesidir. Bu çözümsüzlükleri devam edecek, egemen güçler arasındaki çatlaklar büyüyecek ve halk hareketi gelişecektir. Müdahale, ordunun halk hareketinin gelişmesini engelleyecek gücünün olmadığını göstermektedir. Güçlü olan faşizm değil, devrimcilerdir. Faşist devlet güçleri ideolojik, psikolojik, ahlata olarak herşeyiyle tükenmiştir. Mafyacılar, serserilerden oluşmuş ölüm mangalarıyla devrimci hareketi durdurmanın imkansızlığını görmüşlerdir. Bu, basta ve zoru kullanmaktan vazgeçecekleri anlamına gelemez elbette. Sınıfsal çıkarları gereği karşı devrimci şiddeti tüm biçimleriyle sonuna kadar sürdürecekler ama, sürdürdükçe de çöküş süreçlerini hızlandıracaklardır. Bu süreci yaşıyorlar. Ölüm mangalarıyla, kaybetme ve katliamlarıyla, işkence ve zindanlarla oluşturdukları korku büyümüş ancak bu korkuyu yenecek büyük dalganın oluşmasını da engelleyememişlerdir. Şimdi bu oluşturdukları korku kendilerini vurmaya başlamış ve yarattıklarından korkar hale gelmişlerdir. "Ekonomik ve sosyal çözüm de gerekli", sözlerine rağmen, bunları uygulayacak ne ekonomik, ne de siyasal güçleri vardır. Karşı devrimci şiddeti uygulamaya devam edeceklerdir. Halkın faşist devlet gerçeğini hızla görmesiyle devlet güçlerinin moral güçlerini yitirdikleri bu koşullarda daha büyük halk hareketliliğini ortaya çıkartmak ve devrimci savaşı büyütmekten başka hiçbir yol yoktur. Halk kitleleri devrimci gerçeği daha çok tanımaya başlamış ve kitleler her zamankinden daha çok devrimci cepheye ilgi göstermektedir. Sivil toplumcu ve reformcuların bu sürecin önünü kesmeye yönelik çabalarının etkili olması mümkün değildir. Hatta denebilir ki, bu süreçte devrimci dinamikleri dumura uğramış, inançsızlaşmış çokça insan yeniden devrimci gerçeğinin farkına varmış, düzende yaşamının sürünmek olduğunu görmüş, yeniden devrimci olmak ve bir devrimci gibi yaşamaktan daha güzel birşey olmadığını anlamıştır.*

ŞİDDET VE 16 MART

"Bizbu filmi daha önce gördük."

Son yıllarda özellikle üniversitelerdeki çatışmalardan sonra çokça duymaya başladık bu sözü. Burjuva parti temsilcilerinin açıklamalarından kimi aydın ve yazarlarla yapılan toplantı ve röportajlara, burjuva medyadan reformist sola kadar bir çok kesimin ağzından aynı şeyleri duyuyoruz. Filmden kastedilense 12 Eylül öncesinin anti-faşist mücadelesi.

Birbirinden çok farklı kesimler tarafından dile getirilip, "Biz bu filmi daha önce gördük" denirken elbette ona kendi bakış açılarına göre de farklı bir anlam yükleniyor. Örneğin, faşistler „biz bu filmi daha önce gördük" derken, kastettikleri 12 Eylül öncesi komünistlerin ülkeyi ele geçirmek istediği, bunun için saldırıya uğradıkları, kendilerini ve vatani savunmaya çalıştıkları şeklindedir.

Kimileri ise, 12 Eylül öncesi yaşanan çatışmaları birilerinin darbe yapmak için hazırladığı bir senaryo olarak değerlendirmekte ya da ülkeyi istikrarsızlığa götürmek isteyen dış düşmanların bir oyunu olduğunu ileri sürmektedir.

Olaya biraz daha soldan ve gerçekçi yaklaştığını sananlarsa şöyle bir yorum yapmaktadır: *"faşistler, devrimcilere, ilericilere, demokrat ve yurtseverlere saldırmıştır, saldırtılmıştır ama onlar da şiddetle karşılık vererek provokasyona gelmiştir."*

Şimdi, birbirinden farklı gözükken bu yaklaşımları yanaına koyduğumuzda sonuçta hepsinin bir noktada birleştiği görülüyor. 12 Eylül öncesi yaşananlar ülkede süren sınıflar mücadelesinden soyutlanıp koparılıyor, tarihin belli bir sürecinde yaşanmış ve bitmiş, birileri tarafından kıskırtılan basit bir sağ-sol kavgası biçimine dönüştürülüyor.

Elbette ortaya çıkan böyle bir sonuç öncelikle egemen sınıfların, oligarşinin işine geliyor. Basit bir sağ-sol çatışması tartışmalarıyla „şiddet" in sınıfsal temelleri, nedenleri gizlenmiş oluyor. Burjuvazinin aynı taktik yaklaşımı bugün yaşanan çatışmaların kamuoyuna yansıtılış biçiminde de sürdürülüyor. Burjuva medya çatışmaları kamuoyuna aktarırken olayı basit bir sağ-sol çatışması ya da bir takım „provokatör"lerin öğrenci gruplarını kıskırtması olarak göstermeye çalışıyor. Neden ve niçinlerin üzeri örtülmeye çalışılıyor.

örneğin, geçen hafta Fatih Altaylı'nın Teke Tek programında olduğu gibi. Tartışma, İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan son çatışma çerçevesinde ele alınarak, "kavgayı önce kim başlattı" noktasında düğümlendirilip, boğulmaya çalışılıyor. Faşistler her zaman yaptıkları gibi saldırıyı başlatan taraf olmadıklarını, kendilerinin mağdur durumda bulunduklarını ileri sürerken, devrimci-demokrat öğrenciler saldırıyı faşistlerin başlattığını anlatmaya çalışıyorlar.

Sonuçta tartışma "yumurta mı tavuktan çıktı, tavuk mu yumurtadan" tartışması gibi kısır bir döngüye hapsoluyor.

Hayır, devrimciler haklılıklarını ortaya koymak için tartışmayı burjuva medyanın çekmek istediği zeminde sürdürmek zorunda değiller. Hele hele tartışmaların sadece çatışmayı önce kim başlattı gibi bir çerçeveye sınırlandırılmaya çalışılmasına izin vermemeliyiz. Yani faşistlerin on yıllardır sürdürdüğü yüzlerce saldırı karşısında devrimcilerin bir ya da bir kaç defa çatışmayı başlatan taraf olmaları onları faşistler karşısında haksız duruma mı düşürür? Değil elbette ancak, devrimciler düşmanın eline demagoji malzemesi vermemek, faşistleri tanımayan kitlenin gözünde meşruluk zeminini kaybetmemek için çatışmayı ilk başlatan taraf olmaktan hep kaçınmışlardır. Yoksa, çatışmayı başlatan taraf olup olmamamız devrimcilerin faşistler karşısında haklı olup olmadığının bir ölçüsü yapılamaz.

Haklılığımızı mı ortaya koyacağız, önümüz de gençliğin 60'lı yıllardan bu yana süren 40 yıllık mücadele tarihi var. Açalım o tarihi bakalım. Göreceğiz ki, "şiddet" e ilk başvuranda, en boyutlusuyla sürdüren de egemen sınıfların devleti, devletin polisi, askeri, kontrgerillası ve kontrgerilla örgütü faşist MHP ve Ülkü Ocakları olmuştur.

"ŞİDDET"İN KAYNAĞI EGEMEN SINIFLARDIR

Herşeyden önce „şiddet" i tek başına soyut bir kavram olarak ele alamayız. Onun da sınıfsal bir temeli vardır ve ortaya çıkışı da sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte olmuştur.

Egemen sınıflar egemenliklerini sürdürmek, ezilen sınıfları daha çok sömürmek ve boyun eğmelerini sağlamak için tarih boyunca şiddeti bir araç olarak kullanmışlardır. Bu köleci toplumlardan günümüzün kapitalist toplumlarına kadar değişmeden uygulanagelmiş ve hala da uygulanmaktadır. Bu yanıyla şiddeti toplumların tarihine sokan ve en acımasız biçimde sürdüren de egemen sınıflardır. Ezilen ve sömürülen sınıflar da elbetteki kendilerini korumak, haklarını almak ve sömürden kurtulmak için egemen sınıfların şiddetine karşı şiddetle karşı koymak zorunda kalmıştır, kalmaktadır. Bu

yanıyla da ezilen sınıfların şiddeti devrimci bir içerik kazanır ve meşrudur.

Yeni-sömürge olan ve faşizmin

Sadece okullarda değil, mahallelerde, köylerde, fabrikalarda estirilen terörün karşısında halkın da, gençliğin de önünde iki seçenekten başka birşey yoktu. Ya boyun eğilip teslim olunacak, ya da teslim olmak reddedilip direnilecekti. Ve direnildi.

Direnmenin tek yolu da devletin, faşistlerin terörüne, şiddetine karşı meşru direnme hakkını kullanmak, devrimci şiddetle cevap vermektir. Bunun başka yolu yöntemi yoktur. ister devletin resmi güçlerinden, isterse onun kontra örgütlerinden gelsin faşist teröre, şiddete karşı, halkın meşru direnme hakkı olan devrimci şiddetine karşı çıkanlar halkın faşizme teslim olmasını istiyorlar demektir.

cezaevleri onun için vardır. *Haklarını, özgürlüğünü isteyen, sömürüye son verilmesini isteyen halklara susması, boyun eğmesi için her türlü şiddeti pervasız ve acımasızca uygulamaktadır.*

16 MART KATLIAMI EGEMEN SINIFLARIN "ŞİDDET"İNİN, FAŞİST TER ÖRÜN ÇIPLAK YÜZÜDÜR

16 Mart katliamı oligarşinin halka karşı savaşının, faşist terörün, şiddetinin en açık, çıplak uygulamalarından biridir. Katliamı kontrgerilla, polis ve MHP'li faşistler birlikte planlamışlar ve uygulamışlardır. Okula devrimci-demokrat öğrenciler de gitmektedir, faşist de. O gün okulda faşistler de derslere girmiştir ve o gün okulda kavgaya falan da çıkmamıştır. Faşistler paydos zili çalmadan kısa bir süre önce okuldan çıkmışlar ve sonrasında da polisin desteğinde katliam gerçekleşmiştir.

TV'de devrimci öğrenci haklı olarak soruyor: *"Okulda DYP'li, Anap'lı, Müslüman Gençlik gibi sağ görüşlü başka gruplar da var. Neden onlarla değil defa faşistlerle çatışma çıkıyor."*

12 Eylül öncesi de farklı değildi ve çatışmalar yine faşistlerle çıkardı. Nedeni 12 Mart katliamında da görüldüğü gibi açıktır. MHP bir kontrgerilla örgütüdür, 12 Eylül öncesi kontrgerillanın vurucu gücü olarak kullanılmıştır. 70'li yılların başından itibaren binlercesi ülkenin dörtbir yanında 40'ı aşan komando kamplarında kontrgerilla tarafından eğitilmiş ve halta faşist terörle teslim almak için meydana saknmıştır. Okulları işgal etmişler devrimci-demokrat öğrencileri teslim almak,

boyun eğdirmek istemişler, boyun eğmeyi reddedenleri okullara sokmamak için her türlü katliam ve provokasyonları tertiplemişlerdir. Bunun için bugün olduğu gibi yetmişli yıllarda da ilk kavgayı başlatan da, ilk silahı kullanan da faşistler, yaralananlar, ölenler de devrimci-demokrat öğrenciler olmuştur. Şiddeti okullara sokan yine bugün olduğu gibi polis ve faşistlerdir. O yıllarda da bugün olduğu gibi ülkenin bağımsızlığını isteyen, demokratik üniversite, bilimsel eğitim isteyen, sömürüye karşı çıkan gençlik faşist terörle susturulmak istenmiştir.

Sadece okullarda değil, mahallelerde, köylerde, fabrikalarda estirilen terörün karşısında halkın da, gençliğin de önünde iki seçenekten başka birşey yoktu. Ya boyun eğilip teslim olunacak, ya da teslim olmak reddedilip direnilecekti. Vedirenildi. Direnmenin tek yolu da devletin, faşistlerin terörüne, şiddetine karşı meşru direnme hakkını kullanmak, devrimci şiddetle cevap vermektir. Bunun başka yolu yöntemi yoktur. İster devletin resmi güçlerinden, isterse onun kontra örgütlerinden gelsin faşist teröre, şiddete karşı, halkın meşru direnme hakkı olan devrimci şiddetine karşı çıkanlar halkın faşizme teslim olmasını istiyorlar demektir.

Bu nedenledir ta 12 Eylül öncesinin anti-faşist mücadele geçmişte oynamış, bitmiş bir film değil, 12 Eylül sonrasında da, bugün de süren sınıflar mücadelesinin bir parçasıdır.

12 Eylül öncesi egemen sınıfların şiddeti kontrgerilla-polis-MHP'li faşistler eliyle uygulanmış, binlerce devrimci, demokrat, yurtsever, onlarca aydın, yazar, öğretim üyesi katledilmiş, ancak halk teslim alınamayınca 12 Eylül Cuntası devreye sokulmuştur. Sivil faşistlerin beceremediğini ordu gerçekleştirmek için iktidara gelmiştir. Sivil faşistler devreden çıkarılarak onun işlevini doğrudan kontrgerilla, polis, asker üstlenmiştir.

Ancak, devletin estirdiği onca teröre, katliam ve hastalara rağmen halkın muhalefeti geliştikçe, devrimci mücadele yükseldikçe faşistlere tekrar ihtiyaç duyulmaya başlanmıştır. Bugün okullarda faşistlerin 12 Eylül öncesinde olduğu gibi devrimci-demokrat öğrencilere karşı saldırıya geçmelerinin altında yatan neden budur. Polisle, jandarmayla engellenemeyen gençliğin mücadelesinin karşısına faşistler tekrar çıkarılmak istenmektedir. 80 sonrası da okullarda "şiddet" Cuntayla sürmüş, Cuntadan sonra polis ve jandarmayla bugünlere gelmiş, bugünse buna faşistlerin saldırıları eklenmiştir. Bu saldırılar ve „şiddet" karşısında ise gençliğin devrimci şiddeti meşru ve haklıdır. Gençlik şiddeti, asla „kör bir şiddet" olarak kullanmadı bugüne değin, bundan sonra da kullanmayacaktır; gençlik faşist saldırılar karşısındaki politikası, tüm gençliği birleştirerek faşistleri teşhir ve tecrit etmektir. Gençlik bu politikasını uygularken, üzerine satırlarla, tabancalarla gelenlere karşı da kendi savunmasını kuşkusuz ta, yine kitleler temelinde örgütleyecektir.*

12 MART'DA GAZİ'DE OLALIM

Gazi ve 16 Mart katliamı, karanlığın en koyu olduğu noktalardandır. Bu noktalar aydınlandığında yalnız Gazi ve 16 Mart katliamı değil, tüm katliamlar aydınlatılmış olacaktır.

Bu nedenledir ki, Gazi ve 16 Mart katliamlarının hesabı tüm katliamların hesabıdır.

Ve Gazi ayaklanması bu karanlık içindeki en parlak ışıklardan bindir. Bu ışık çoğaltıldığında, yaygınlaştırıldığında karanlıkta yaşayanların, karanlıkta hüküm sürenlerin kaçacak yerleri kalmayacaktır.

YER : GAZİ

TARİH : 12 MART 1997

ZAMAN : HESAP SORMA ZAMANI

4 Mart tarihli Zaman gazetesi manşetten verdiği haberde şunları söylüyor: „Mart Olayları Kapıda... Yasadışı sol örgütler, Gazi olaylarının yıldönümü nedeniyle halkı sokağa çağırırken, Mart'ı eylem ayı ilan etti. Örgütler, en az 20 polisin intikam için öldürülmesini istedi.”

Oligarşinin Gazi, 16 Mart korkusu bu. Korkusu 30 Mart'a uzanacak.

Kontrgerilla basını oligarşinin, çetelerin bu korkusunu açığa vuruyor. Ve kontrgerillanın taktikleri doğrultusunda provokatif bir ortam yaratmaya çalışıyor.

Gazi'de onlarca insanımızı katlettiler, ama katliamın sonuçlan, sistemin

içine sökülüp atılamaz bir korku olarak yerleşmiştir. Çünkü Gazi'ye bakınca katlederek sindirdikleri bir halk gerçeği değil, katliamlara rağmen sindirilemeyen, "gecekondulardan gelen" bir halk görmektedirler. Korkunun özü budur.

Herkes bilmeli ki, Gazi'nin hesabını sormak, katillerin yargılanmasını istemek, halkın en doğal, en meşru hakkı-

dır. Halk, tüm diğer kesimlerin, kurumların katılımıyla bu hakkını kullanacaktır. "Provokasyon" demagojisi yaparak, provokasyonu bizzat yaratmaya çalışarak bunun önüne geçmeye çalışanlar halk düşmanlarıdır.

MGK, Meclis, meclisteki tüm partiler, Susurluk'taki çetelerden hesap sorulmasını arka plana itip, laiklik-şariat tartışmasını öne çıkarmışken, onbinlerin Gazi'yle yeniden çetelerden hesap sorulması talebini öne çıkarmasını engelleme peşindedirler. Günlerdir kamuoyunda aralarında büyük bir çatışma varmışcasına tablolar sergileyen MGK ve Refah Partisi bu konuda tam bir uyum içindedirler.

TÜM HALK GÜÇLERİ GAZİ İÇİN BİRARAYA GELMELİDİR

Oligarşinin iç çelişkilerini geri plana itip halk hareketine karşı ittifak içindeki davranışları, halk güçlerinin ne yapması gerektiğini de açıkça ortaya koyuyor. Tüm halk güçleri, siyasi çevreler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar tüm kaygı ve hesapları bir yana bırakıp Gazi için güçlerini birleştirmek zorundadır. Gazi, Gazi'nin hesabının

SezgİN ENGİN

DHKC'nin 17 yaşındaki liseli barikat savaşçısı O umut, O coşku, O isyan, O gelecek,

Örnek bir evlat, örnek bir savaşçı. Sıvaslı emekçi bir ailenin oğlu olan SezgİN barikatların en önünde savaştı. 12 Mart gecesi kahvehaneler arandığında halkı kandırmaya çalışan G. O. P. Emniyet Müdürü Yardımcısına ilk müdahaleyi yapanda o gece elindeki molotofuyla sivil faşist üsleri ilk dağıtan da O'dur. Pos-ahanenin önünde katil sürülerini kovalarken vurulunca da bir Parti - Cephe savaşçısının nasıl olacağını göstererek çarşafa kanyla DHKC yıldırım çizdi ve DHKP - C adını yazmaya çalıştı.

BU VATAN ONLARI UNUTMAYACAK

Ayaklandılar. Ölüm ve düşmana meydan okudular. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin savaşçıları, taraftarları, bu meydan okumanın en önündeydiler. Düşman saldırdığında karşı koymak için, ve sonrasında barikatları kurmak için Cephe'den hiç bir talimat beklemediler. Yapılması gerekeni biliyorlardı. Onlar ne Cephe'ye, ne de Gazi halkına yabancı değillerdi. Çünkü Cephe'nin de, Gazi halkının da bir parçasıydılar. Cephe 75'lerden beri Gazi halkıyla bütünleşmişti. 75'lerden bu yana Gazi'nin mücadelesinin önünde Cephe vardı. Gazi ayaklanmasında da olması gereken yerdedi Cepheliler. Gazi ayaklanmasının 12 şehidinden 6'sı Cephe savaşçıları ve taraftarlarıydı.

Dinçer YILMAZ

19 yaşında konfeksiyon- da çalışan bir emekçi. Gazi barikatlarında şehit düştü. Dinçer de genç bir DHKC taraftarıydı. Neşeli, coşkulu yanıyla arkadaşları tarafından çok sevilen Dinçer, faşistlere karşı bir o kadar öfkeliydi. 13

Mart günü süren çatışmalarda katiller O'nu da sırtından vurdular.

Hasan GÜRGEN

24 yaşında emekçiydi. Henüz DHKC'lilerle ilişkiye geceli kısa bir süre olmasına rağmen Cephe'ye herşeyiyle destek olmaya çalışıyordu. Ayaklanma günlerinde elindeki keseriyle üzerine çıktığı panzerin içindekileri korkuya boğdu. Gazi barikatlarında şehit düştü. Cansız bedenini taşıyan pazar tah- tası öfke denizinde yol alan bir sal gibiydi.

Mehmet GÜNDÜZ

Müteveziliğiyle herkesçe gıpta ile izlenen bir DHKC taraftarıydı Mehmet. Genelde sessiz sakin bir görünümü vardı. 37 yaşındaydı. 12 Mart gecesi sabırsızca koştu barikatlara.

Ve polisin cetnevini önünde biken kalabalığın üzerine açtığı ilk ateş sırasında şehit düştü.

Fadime BİNGÖL

Fadime Bingöl 40 yaşında, O 1 DHKPC'lilerin ablası, can dostu, dert ortağıydı. Barikatlarda, yüreğinde taşıdığı coşkuyla dağılanları toparlamaya çalışırken şehit düştü.

Ali YILDIRIM

DHKC taraftarı 20 yaşında bir gençti. Sivas Hafik'liydi. Gazi ateşinin İstanbul'u sarmasında önemli pay sahibidir. Gazi ayaklanmasının simgesi

haline gelen o panzer üzerindeki üç savaşçıdan biridir.

GAZİ'NİN HESABINI SORALIM

solulması devrim isteyen de, yalnızca „temiz siyaset“ isteyen de, «adalet» isteyen de ve hatta «reform» isteyen de birleşebileceği ve BİRLEŞME-SİĞEREKEN yerdirdi.

Gazi ve 16 Mart katliamı, karanlığın en koyu olduğu noktalardandır. Bu noktalar aydınlandığında yalnız Gazi ve 16 Mart katliamı değil, tüm katliamlar aydınlatılmış olacaktır. Bu nedenle ki, Gazi ve 16 Mart katliamlarının hesabı tüm katliamların hesabıdır.

Ve Gazi ayaklanması bu karanlık içindeki en parlak ışıklardan biridir. Bu ışık çoğaltıldığında, yaygınlaştırıldığında karanlıkta yaşayanların, karanlıkta hüküm sürenlerin kaçacak yerleri kalmayacaktır.

DÜN DEVLETİN HEDEFİ NEDEN GAZİ'YDİ? BUGÜN HALK GÜÇLERİ NEDEN GAZİ'DE BİRLEŞMELİ?

Gazi katliamının üzerinden henüz iki yıl geçti. Henüz olan bitenler hafızalarda canlılığını koruyor. Ancak yine de bugünden düne bakıp, „neden, niye Gazi?“ sorularının cevabını hatırlamak, dahası Gazi'nin o gün ortaya koyduklarının devrimciler ve tüm halk güçleri açısından ne kadar doğru bir biçimde değerlendirilebildiğini gözden geçirmek gerekiyor.

Gazi'yi tanımalıyız. Bir yanını tanıyoruz. O Türkiye'nin büyük kentlerine yayılmış onlarca örneği olan gecekondu semtlerinden biridir. Ama diğer yanını yeterince bilinmiyor da olabilir. Çünkü bu diğer yanında uzun, zorlu bir mücadele, onlarca şehit verilmiş bir kavga var. İşte Gazi'nin bu yanlarını, Haziran Yayınlarının yaklaşık bir yıl önce yayınladığı "GAZİ, Gecekondu-

lardan Geliyor Halk" adını taşıyan kitabından da yararlanarak hatırlatmaya çalışalım. Hatırlamalıyız, çünkü, ne 1995'in 12 Mart'ındaki katliamın Gazi'yi hedef seçmesi, ve ne de bu katliamın bir ayaklanmayla karşılaşmasının Gazi'de mümkün olabilmesi, tesadüfi değildir.

Gazi Neden 'Hedef'teki Semttir?

Gazi Mahallesi devrimciler için olduğu kadar devlet için de önemli bir bölgedir. Çünkü devlet için Gazi, sıra-

len mücadelenin yayılmasını önlemeyeceğini bilmektedir.

Gazi Mahallesi kurulduğundan bugüne kadar devlet açısından hep «tehlike» olmuştur. Türkü, Kürdü, Lazı, Göçmeniyle, Alevisi, Sünnisiyle, anti-empyalist, anti-faşist mücadelenin önemli bir kitle gücünü meydana getirip, bir muhalefet olmasının yanında, Halk Kurtuluş Savaşına yolladığı savaşçılarıyla da ayrı bir öneme sahiptir. Devrim için toprağa düşen onlarca şehit, Gazi'yle devrimcileri etle tırnak gibi kaynaştırmıştır.

dan bir mahalle değil, devrimci halk muhalefetinin her dönem ön saflarında yer almış olan ve bugün de bu özelliğini sürdüren "kötü bir örnek"tir. Devlet devrimci halk muhalefetinin yükseldiği bu örnekleri yoketmeden veya etkisini zayıflatmadan, kendisine yöne-

Bu özelliklerinden dolayı, emekçi Gazi halkı her dönem devlet terörünün ilk hedefleri arasında yer almıştır. Gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, ev baskınları, kuşatmalar Gazi Mahallesi'ndeki yaşamın doğal parçaları haline getirilmeye çalışılmıştır. Ancak, Gazi

emekçileri bu tür saldırıların sineye çekmemiş ve her seferinde devrimci evlatlarıyla birlikte faşizmin karşısına dikilmiştir.

Devlet her zamanki saldırı metodlarıyla sonuç alamayacağını ve Gazi emekçilerini sindiremeyeceğinin farkındadır. Bu yüzden de mevcut terör yöntemleriyle birlikte, farklı kontrgerilla taktiklerine de sık sık başvurmuştur.

örneğin; sivil faşistlerin bölgeye yerleştirilmesi, kontra faaliyetlerinin bir parçasıdır. Karakol polisleri ve Siyaset Şube işkencecileri ile doğrudan ilişkisi olan bu serseri, lümpen, halk düşmanı grup polis denetiminde Gazi'ye yerleştirmeye çalışılmış, bu grup devletten temin ettikleri silahlarla geceleri havaya ateş açarak sözlü tehditlerle, terör estirip halkı taciz edip sindirmeyi hedeflemişlerdir. Yine bu faşistler kullanılarak bölgede muhbir ve işbirlikçi ağı yaratılmaya çalışılmıştır.

Gazi'yi tamamen denetiminden çıkarmasının sonuçlarını hesaplayan kontrgerilla gözdağı amaçlı teröre başvurmakta da pervasızlaşmıştır. Bu uygulamalar için de tüm teşhir olmuşluğuna rağmen Gazi Polis Karakolu'nu kullanıyor. Gazi katliamından kısa bir süre önce Bayram Duran isimli, bir simitçinin Gazi Karakolu'nda gördüğü işkence sonucu ölmesi ve ailesine teslim edilmesi bu gözdağı politikasının bir parçasıydı.

12 Mart 1995 akşamı kahvehane ve pastahanelerin taranması da devletin bu doğrultuda attığı bir adımdı. Saldırı, özü itibarıyla tüm emekçi halka yönelikti ve amaç sadece Gazi'yle sınırlı değildi. Kontrgerilla Gazi'den öte bir "örneği" yoketmek istiyordu; ama başaramadı. Gazi, ayaklanmasıyla "örnek" olmayı sürdürdü, pekiştirdi.

Gazi'nin Tarihi Mücadele Tarihidir

Gazi Mahallesi 1970'lerin başlarında Alibeyköy Barajı havzası üzerinde küçük bir gecekondu semti olarak kuruldu. İlk yerleşen emekçiler yokluk ve yoksullukla, toz toprak içinde büyüttü çocuklarını. Çocuklarıyla birlikte Gazi de büyüdü. Anadolu'dan ekonomik sıkıntıları nedeniyle göçüp gelen insanlar nice hayallerle geldikleri İstanbul'da, aç ve açıkta kalmamak için yaptıkları gecekondularıyla yeni sokaklar eklediler Gazi'ye.

Arazi mafyalarının eline düştüler, çaresiz boyun eğdiler başta... Ama, çaresizlikleri uzun sürmedi.

Kars'tan, Erzurum'dan, Giresun'dan, Tokat'tan, Dersim'den göçüp gelen Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı, Alevisi, Sünnisiyle Gazi'ye yerleşmişlerdi. Küçük Gazi büyüdükçe sorunları da büyüdü. Yol, su, elektrik yoktu, okul yoktu. Ve bütün bunların kendiliğinden olacağı da yoktu. Orada bir halk olduklarını; isteyen, almasını bilen bir halk olduklarını göstermek zorundaydılar... Zor bir süreç, zor bir hayatı bu. '70'lerin başlarında kurulan Gazi için vereceğimiz şu tarihler bu zorluğu anlatmaya yeter:

1970'lerin başlarında ilk kondularının görüldüğü Gazi Mahallesi'ne elektrik 1984'te ancak gelebildi.

Baraj kenarına kurulmuş olmasına rağmen evlerde su, 1987'de akmaya

BU VATAN ONLARI UNUTMAYACAK

Zeynep POYRAZ
Zeynep Sivas Kangal'dandı. 25 yaşında bir TİKB militanı olarak faşist saldırıyı

duyunca Gazi barikatına koştu. Dayanışmacı kişiliğiyle sıcaklığıyla ve dinamizmiyle örnekti. Barikat savaşlarında şehit düştü. Halkı için kendini feda etmekten çekinmedi.

Reis KOPAL
Terlik fabrikasında çalışan bir işçi. Gazi barikatlarında çarpışırken Sezgin Engin'le

yaptılar.

Gazi barikatlarında şehit düştü.

Dilek SEVİNÇ
19 yaşında Gazi barikatlarında vuruldu. Katiller yanına kimseyi yaklaştırmayarak ölmesi için ellerinden geleni

Zafer şehitlerle kazanıldı Gazi'de. Gazi'de ölüm sıradanlaştı. Ölüm, onuruyla, namusuyla yaşamının adı oldu. Gazi şehitleriyle ölümü yendi.

*Öyle anlı şanlı kişiler değildik,
Çalışırdık fabrikada, bürolarda.
Kadrimizi bilecek misin bari,
Besledik seni bunca olayla
Giderdik kanayan susuzluğunu
Binlerce insanın kanıyla*

*Bizden mi sözedeceksin tarih,
sararıp solmuş sayfalarında?*

*Çektiklerimiz için
Yok ödül falan beklediğimiz
Ne de o koca ciltlerinizde
Resmimiz olsun isteriz
Yalnız yalın anlat öykümüzü
Geleceğin insanlarına
yerimizi alacak olanlara
Nasıl cesurdük kavgada*

Halil KAYA
67 yaşında kontrgerillanın kahve taraması sırasında katledildi. Gazi'nin ilk şehidi oldu. Cenazesine binler katıldı.

Mümtaz KAYA
21 yaşında Erzurum Hınıs'lı bir

cam işçisiydi. Alibeyköy'den Gazi barikatlarına omuz vermek için geldi. 13 Mart günü barikatlarda çarpışırken şehit düştü.

Fevzi TUNÇ
22 yaşında bir inşaat işçisi olan Fevzi

Maraş, Elbistan'da doğmuştu. Ailesinin geçimini Fevzi sağlıyordu. Sefalet düzenine karşı çıkarken şehit düştü.

12 MART'DA GAZİ'DE OLALIM

M **GK, Meclis, meclisteki tüm partiler, Susurluk'taki çetelerden hesap sorulmasını arka plana itip, laiklik-şeriat tartışmasını öne çıkarmışken, onbinlerin Gaziyle yeniden çetelerden hesap sorulması talebini öne çıkarmasını engelleme peşindedirler. Günlerdir kamuoyunda aralarında büyük bir çatışma varmışcasına tablolar sergileyen MGK ve Refah Partisi bu konuda tam bir uyum içindedirler.**

başladı. Halk daha öncesinde kilometrelerce yolu yürüyerek evlerine su taşı-maktaydı.

Kendi telefonlarından konuşabil-mek için ise 1992'ye kadar beklediler.

1988'e kadar ulaşım araçlarına ula-şabilmek için kilometrelerce yol yürü-yerek Küçükköy'e gitmek zorundaydı-lar.

Hastaneleri hala yok. Bir dispanser ve bir özel klinikle yetinmek zorunda onbinlerce gecekondulu.

İstanbul'un göbeğinde bir mahru-miyet bölgesi olan Gazi Mahallesi, dev-rimcilerle 1975'lerde tanıştı. İlk tavır faşist arazi mafyasıydı. DEV-GENÇ'-lller, direnmenin ve örgütlü olmanın bilincini getirdiler Gazi'ye. Bu bilinç, Gazi'deki birkaç yıl sonrasının DEV-

RİMCİSOL örgütlülüğünün de mayası oldu.

Devrimci Hareketin ve Gazili emek-çilerin örgütlenmesine paralel olarak 1978'lere doğru faşist arazi mafyası Ga-zi'den kovuldu. Sivil faşist çeteler Ga-zi'ye adım atamaz hale getirildi.

Devrimci Hareketin gelişimiyle Gazi'nin tarihi içice geçecekti artık.

Gazi'nin Yaşı Küçük

Kendileri Büyük Çocukları

Gazi ayaklanmasının sonrasında, yâ da Ölüm Orucu döneminde Gazi'de kurulan barikatlardan sonra, kimileri barikatlardaki gençleri göstererek ayaklanmayı küçümsemeye girişti. Esasında bu yalnızca Gazi gerçeğinden, halk gerçeğimize bîhaber ol-duklarını gösteriyordu.

Gazi yıllar boyunca eğitim ve kültü-rel gelişim olanağından mahrum bı-rakılmıştı. Binlerce insanın yaşadığı böl-gede emekçiler yoksulluk içerisinde binbir güçlükle çocuklarını okutmaya çalıştılar. Görüyorlardı ki, yoksulluğun yanında cehalete mahkum edilmeye çalışılıyorlardı. Gazi Mahallesi'nde '80 öncesinde yapılan bir ilkokulda sürdü-rülen öğretimle yetinmek zorunda bı-rakılan çocuklar, ortaokulla ancak 1982'den sonra tanışabiliyorlardı. Çok yo-ğun bir genç nüfusun yaşadığı mahal-lede lise hala yoktur. Liseye kadar oku-yabilme şansına sahip olanlar ise öğre-nimlerini devam ettirebilmek için hala Küçükköy'e kadar yürümek zorunda-lar. Okuma olanağı bulamayan binler-ce genç ve çocuk daha küçük yaşta çalışmaya başlamak zorunda kalmakta-dır Gazi'de.

ŞİMDİ HESAP SORMA ZAMANIDIR 12 VE 16 MART "SEN" İN SORUNUNDUR "SEN" HERKESTİR, "SEN" TÜM HALKTIR

Takvimler birkaç gün sonra 12 Mart'ı ve ondan birkaç gün sonra da 16 Mart'ı gösterecekler. Herhangi bir tarih, herhangi bir gün değil onlar... Onlarca can verdiğimiz günler. Halkın, gençliğimizin kanının döküldüğü günler. Çetelerin bombalarla, kurşunlarla bizi teslim olmaya zorladığı günler...

İşte böyle olduğu içindir ki, aradan 19 yıl geçmiş de olsa, iki yıl geçmiş de olsa, bu tarihlerin takvim yapraklarından herhangi bir gün gibi akıp geçmesine izin ve-remeyiz.

Peki ne yapacağız? Kim ne yapacak?

Katleden onlardı.

Onlar, kontrgerilla çete-leriydi, faşist cinayet şe-bekeleriydi, »görevli« özel tim polisleriydi... Ve onlar, artık hiç kuşku götürmeyecek şekilde açığa çıktı ki, onlar dev-letti...

Katledilen gençliği; peki hesabımı sormak yalnız gençliğin işi mi?

Katledilen Gazi'liler-di, peki hesabımı sormak yalnız Gazi'lilerin işimi?

Bu sorulara »evet« demek büyük bir gaflet-tir.

Gaflet, çetelerin işine yarar.

Saldırıya uğrayan, hedeflenen ne yal-nız gençliktir, ne de yalnız Gazi'liler. Saldı-rıya uğrayan tüm halktır.

Katliamların hesabını sormak da tüm halkın görevidir.

İŞÇİLER, 16 Mart 1978'de üniversite önünde katldilen yedi genç, sizin çocuk-larınız değil mi? Pekala içinizden herhangi birinin çocuğu da olamaz mıydı onlar? Ve bugün, kıt olanaklarınızla okula gönderdi-ğiniz çocuklarınız aynı saldırının tehditi altında değil mi? Ya Gazi'de oturanlar, bur-juvazi mi oturuyordu Gazi'de? Yoksa se-ninle aynı koşulları, aynı kaderi paylaşan emekçi kardeşlerin mi?

ÖĞRENCİLER, 16 Mart ne geçmişte kalmıştır, ne de yalnız devrimcilere yöne-lir bir saldırdır. 16 Mart bugündür; çün-kü Çatılı'nın itleri daha dün saldırı düze-nlemediler mi? Ve şu an yeni bir saldırıya hazırlandıklarını adın gibi biliyorsun... 16 Mart tüm gençliğe saldırdır; bak yedi ca-na, Hatice özen Dev-Genç'lidir mesela, ama diğerleri, şu ya da bu örgütün tarafta-rı bile değildir belki; ama bombaların he-defi olmaktan kurtulamamışlardır.

16 Mart tüm gençliğe yönelik bir saldı-rıdır ve aynı zamanda bugünkü saldırı tehditinin de adıdır.

Yalnız 16 Mart mı? Hayır, Gazi'yi de dı-sınızda, uzaklarda bir emekçi semtinde olup biten bir olay olarak göremezsiniz. Sezgin Engin'i düşünün. Liseliydi. Sıra ar-kadaşımızdı belki. Belki okul arkadaşınız. Yarın üniversiteli ağabeyleriyle aynı amfiyi paylaşacaktı belki. Ama ona bu hakkı, bu şansı bile tanımadılar. O sen de olabilir-din!

KAMU EMEKÇİLERİ, Gazi saldırısı si-zeydi. Ama bugün sizin tüm diğer halk güçlerinden farklı bir göreviniz ve sorum-luluğunuz daha var. 1995'in Mart'ında ka-mu emekçileri adına davranan KESK'le kötü bir sınav verildi. Gazi'de halk direnir-ken, kamu emekçileri

sendikalarının başına çöreklenenler, devleti rahatlatan bir kararlar varolan eylem kararları- ra iptal etmişlerdi. Şim-di Gazi'ye ve tüm halka bir borcunuz var. Gazi'-nin yıldönümü, bu tav-rın telafisi için bir fırsat-tır. Şimdi yurtseverliğin gösterilmesi zamanıdır. Yurtseverlik, şimdi Ga-zi'de katleden çetelerin başına çöreklenen yüzbinlerle dikilmektedir.

YOKSUL KÖYLÜLER, ÜRETİCİLER, Beyazıt Meydanı'nda, İstanbul'un Gazi'si de bana uzak diye düşünme. Bugün irak olan yarın yakın olur. Gazi'deki polis, jandarma olup karşına çıkmıyor mu? 16 Mart, Gazi katliamını gerçekleştiren çetelerin hami-leri arasında seni soyup soğana çeviren te-feciler, ağalar da yok mu? Yarın çeteleri se-nin üstüne sürmeyeceğinin güvencesi var mı? Bugün, evet bugün çetelerin ve onla-rın hamilerinin karşısına dikilmelisin!

ESNAFLAR, ŞOFÖRLER, DOKTOR, AVUKAT, TÜM SERBEST MESLEK SAHİP-LERİ, gerçekte bu toplum kesin bir biçim-de saflaşmaktadır. Bakın Gazi'ye. Tabloyu o gün şöyle tarif etmiştik. »Saldıran dev-lettir. Katledilen ye direnen halktır«. Kah-vehaneleri taranan esnafta, katillerin ara-basını gasp ettikleri, boğazını kesip bırak-tıkları bir şofördü. Katledilenler işçi, öğ-renci, ev kadını, esnaf... bütünüyle bir halktı. O günden bu yana yaşanan her şey, Susurluk'ta açığa çıkanlar işte yalnızca bu çıplak gerçeğin bir kez daha tüm çıplaklı-ğıyla görülmesini sağlamıştır. İşte siz de bu taraflardan birinde yer almak zorunda-sınız.

Şimdi herkesin yerini, safım bulması zamanıdır.

Şimdi halkın çetelerin iktidarından hesap sorması zamanıdır.*

BU VATAN ONLARI UNUTMAYACAK

Ayaklanma Gazi'ylesınırlı **calmadı.**

Ümraniye'liler Gazi'de ayaklananlarla omuz omuza, yürek yüreğe olmak için binlerle yürüdüler, binlerle barikatlar kurdular.

Gazi'deki düşman, Ümraniye'de de halkın üzerine çevirdi namlularını. Ümraniye'de de yenildi ölüm.

GENCO DEMİR

33 yaşında üç çocuk babası, Sivas Zaralı bir emekçiydi. Tek kolunu bir iş kazasında kaybetmişti. kopan sağ kolsa; taş sol kolla da atırdı.

Ümraniye'de tek kolla düşmana karşı savaşırken şehit düştü.

HASAN PUYAN

Bingöllüydü. 30 Ağustos İlkokulu'nda hedef gözeterek açılan ateş sırasında Ümraniye barikatlarında şehit düştü..

İSMAİL BALTACI

40 yaşında üç çocukbabası olan biremekçiydi. Sivas İmranlı'lı olan İsmail Baltacı Ümraniye'de şehit düştü.

YAŞAR AYDIN

Ümraniye'den ağır kurşun yarası almış Hakan Çabuk'u kendi taksisiyle hızla hastaneye yetiştirdi. Bu cesaretle ve insana yakışır tavrı sonrasında dönüşte geçirdiği bir trafik kazasıyla yaşamını yitirdi.

HAKAN ÇUBUK

25 yaşında bir inşaat işçisiydi. Alinteri okuruydu. Ayaklanmaya destek olmak, katliamları

İSMİHAN YÜKSEL

Fedakar bir ana, hesapsız bir insandı. Maraş katliamını da yaşamıştı. Atılım okuruydu. Kırk bir ayağına rağmen öfkesiyle yürüdü

katillerin üzerine. Ümraniye'de dağılmakta protesto etmek için katıldığı eylem sırasındaki plan kitlenin üzerine ateş açan katiller, polis tarafından vuruldu. 15 gün komada kaldıktan sonra şehit düştü.

GAZİ'NİN HESABINI SORALIM

Okula gidebilenlere ise gittikleri okulun neverdiği bellidir zaten.

Gazi'nin çocuklarının büyük bölümü okulda kayıt, karne yakacak, kitap, defter vb. şeyler için istenen paraları ödeyemeyecek durumda olduklarından dahayedi-sekiz yaşlarında yoksulluğun dayatmasıyla yaşam mücadelesine atılırlar.

Hafta sonlarında ayakkabı boyacılığı yaparak, tatillerde de çoğunlukla konfeksiyon ve tamir atölyelerinde çalışarak evlerinin geçimine katkıda bulunurlar.

İşte böylesi cehalete, işsizliğe, kahvehane ya da birahane köşelerinde yozlaşmaya mahkum edilen bir halkı kucaklayan devrimciler, yarattıkları kurumlarda devrimci eğitimi ve devrimci değerleri taşıyarak, onları yozlaşmanın, dejenerasyonun, bencilliğin, küskünlüğün içinden çekip almıştır.

Böyle olduğu içindir ki, Gazi'nin çocukları, gençleri barikatlarda en öndedirler. Katliamını yıldırdıktan sonra binlerle onlar olacaktır. Halk gerçeğinden uzak olanlar elbette bunu göremiyorlar. Gazi'nin gerçeği budur. Bu, halk gerçeğidir.

Ayaklanmanın öğrettikleri Yerine Getirilemedi

Gazi Ayaklanması'yla "1 Dakika Karanlık" eylemi atasında gerçekte ülke çapında onbinlerin hareketine geçmesiyle, aynı hedefe yönelmesiyle aynı paralellik vardır. Ama esasında Susurluk'tan bu yana gelişen süreç, bize halkın öfkesinin, taleplerinin güçlülüğünün yanı sıra devrimci anlamda örgütsüzlüğünü de bir kez daha göstermiştir. İşte bu ta Gazi'den görülen bir durumdu. Ülke çapında onbinler Gazi için ayağa kalkmıştı, ama örgütsüzlük, bu ayağa kalkışın sonuç alıcı tarzda geliştirilmesine engel olmuştu.

Örneğin o günlerde yapılan bir değerlendirmede şunlar tüm çıplaklığıyla ortaya koyulabilmişti:

"Emekçi halk hareketini birleştirmenin gereği ve önemi Gazi'de hem olumlu yanıyla hem eksik yanlarıyla çok çarpıcı biçimlerde görülmüştür. Bundan dolayıdır ki, halkın arasında oluşturulmuş suni çelişkilerin ulusal, dinsel, bölgesel, kitlesel, mesleki vb. farklılıkların oligarşi tarafından kullanılıp zarar vermemesi için önemli bir çaba gerekmektedir. Düşmanın manevralarını bozmak, olası provokasyonları engellemek için, ilerici, gerici, falan partiden demeden düzenle çelişkisinin ortaya çıktığı her zeminde bütün halkı birleştirecek şekilde hareket etmek önemlidir. Oligarşinin »bölme« çabalarına karşı, halkın birliğini siyasal olarak da, pratik olarak da ifade edecek biçimler geliştirilmelidir."

İşte geçen bu zamanda, bu biçimler yeterince yerine getirilemedi. Susurluk'u örgütsüz karşılayışımız biraz da bu yüzden. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, ayaklanmadan bu yana geçen zaman diliminde bütün halkı birleştirecek örgütlenmelerin önemini, gereğini sürekli olarak gündemde tuttu. Bu örgütlenmeleri öneri olarak, politika olarak ete kemiğe büründürdü. Sol'un büyük çoğunluğu ve çeşitli demokratik kurumlar da bu konuda tam bir aymazlık örne-

ği sergilediler. Cephe pratik olarak da bu tür örgütlenmeleri ete-kemiğe büründürmeye yöneldi. Ama aymazlık çemberi kınlanmadı. Susurluk sonrası süreç, "bütün halkı birleştirecek şekilde hareket etmenin" önemini, doğruluğunu yeniden kanıtladı. Ve süreç burjuva muhalefetin, reformist ve oportünist solun dışında bu yönde gelişti. Devrimci politika kanıtlanırken pratik olarak önü de açıldı. Biraz önce aktarılan değerlendirmenin devamında şunlar söyleniyordu:

"Gazi Ayaklanması kendi görkemi içinde Halk Meclisleri, Halk Komiteleri, Mücadele ve Savunma Komiteleri ve benzeri örgütlülüklerin eksikliği de göstermiştir. Bu tür örgütlenmelerin oluşturulması Gazi'yle bir kez daha kendini dayatmıştır. Ayaklanma içinde bu ihtiyaç karşılanmaya çalışılmışsa da yapılabilenler geridir, yetersizdir.

Ayaklanmada bu tür örgütlülüklerin olmaması, halk kitlelerinin daha geniş, daha aktif katılımının sağlanamamasına neden olurken, yine aynı eksiklikle halkın yaratıcılığı, olanakları yeterince kullanılmamış, yer yer karışıklıklar egemen olmuş, oportünizm küçük hesaplar yapabilmıştır. Alevi dernekleri, küçük burjuva aydınlar, hatta karşı-devrimci Aydınlar da yer sızmış, direnişi engellemeye çalışmışlardır."

Şimdi bu değerlendirmelerin ışığında bugün sürmekte olan halk eylemliliğine bakabiliriz. Bugün de yine örgütsüzlüğün, halk meclisleri gibi taban örgütlenmelerinin olmamasının ya da yetersiz kalışının sıkıntısını yaşıyoruz. Halk hareketine burjuvazinin yön verme çabalarının önüne bütünüyle geçilemiyor. İşte bu anlamdadır ki, Gazi ayaklanmasının dersleri, hala uygulanmayı bekleyen derslerdir.

Ama tüm bunların ötesinde Gazi ayaklanmasının halkın bilincine sökülmemecesine kazman bir öğrettiği de vardır; bu da halkın kendi gücünü görmesidir. Böyle olduğu içindir ki, Gazi ayaklanmasından bu yana halkımız çok çeşitli biçimlerde ayaklanmalar gerçekleştirmiş, en geri kesimlerde bile devlette, devlet terörüne karşı çok radikal tavır alışlar ortaya çıkmıştır. Bunların esin ve cesaret kaynaklarından en önemlisi Gazi'dir. Bugün halkın milyonlarla bir eyleme girmesinde 95 Mart sürecinin etkisinin, yönlendiriciliğinin olmadığını kimse söyleyemez. Halk hareketi bir yerde budur zaten, böyle gelişir. Her ayaklanma, ister yenilsin, ister zaferle bitsin, halkın bilincinde izler bırakır, bunlar üstüste birikir ve yeni ayaklanmaları yaratır.

Gazi katliamı hesap sorulması halkın boynunda borç olan bir katliam, Gazi ayaklanması, halka kendi gücünü gösteren büyük bir mirastır. Tüm devrimciler, demokratlar, ilericiler olarak, bağımsızlığı, adaleti, özgürlüğü isteyen tüm halk olarak, Gazi'ye olan bu borcumuzu ödemek, bu mirası sahiplenmek için Gazi'de birleşelim. Gücümüzü birleştirip, adalet talebimizi, cesaretimizi Gazi'ye taşıyalım.

Dünün hesabını sormak, yarınımıza sahip çıkmak için Gazi'nin yanında olalım!*

ŞİMDİ HESAP SORMA ZAMANIDIR

Bu Yargıyla, Bu Anayasayla, Bu Meclisle

12 Mart'ın, 16 Mart'ın Hesabı Sorulamaz!

12 Mart'ın, 16 Mart'ın Hesabını Sormak İçin!

Bağımsız, Demokratik Bir Anayasa!

Hesap Sormak İçin Halkın İktidarı!

16 Mart 1978 katliamını gerçekleştirenler belli değil mi? Belli!

Ya katilleri koruyanlar? Kim o anda saldırganların arkasından gidilmesini engellemiş, sonra yıllarca onları kim koruyup kollamış? Hepsi belli!

Ya Gazi katliamının gerçekleştirenleri?

12 Mart akşamı kahvehaneyi tarayanlar henüz "kimlik" olarak sır, ama sonra 30 insanımızı katledenler, TV kameraları önünde gerçekleştirdiler bu katliamı. Onların kimlikleri bilinmiyor mu? Biliniyor?

Onların amirlerinin, sorumlularının kimler olduğu da biliniyor?

Katliamları gerçekleştirenler, emri verenler, katiller çetesinin koruyucuları ortada, apaçık, hergün yüzünüze bakıyorlar, kimileri hergün ekranlardan size sesleniyor... Esgaller belli, kimlikler belli...

PEKİ ÖYLEYSE NEDEN CEZALANDIRILMIYORLAR?

16 Mart davası artık bir "faili meçhul" dosyası halinde. Daha o yıllarda gözaltına alınıp dava açılan bir kaç kişi hakkında "kovuşturmaya yer olmadığı, yeterli delil olmadığı" gerekçeleriyle davanın üstü örtüldü. Katledilenlerin avukatları için peşini bırakmadılar; katilleri açıkça, belgeleriyle, kanıtlarıyla mahkemeye sunmalarına rağmen, sonuç alamadılar, dava hala sürüyor, sürdürülüyor...

Gazi davası, il il gezdiriliyor, dava ve katiller halktan kaçınıyor. Hakkında dava açılan katillerin tutuklanmasına bile gerek görülmedi, tutuklanmak bir yana görevden bile el çektiler. Hala görevlerinin başındalar. Belki bu arada yeni cinayetler işlediler. Bilemiyoruz, bilinmiyor.

Evet, ne olacak? Adalet nasıl yerini bulacak?

Bu davaların peşini bırakmayacağız. Ama bu davalardan adaletin çıkmayacağını bilerek...

Yalnızca katiller solugumuzu enselerinde hissetsinler diye...

Onlarca yıldır, yüzlerce katliama ilişkin açılmayan ve açılan davalardan biliyoruz ki, bu düzende bize adalet yoktur. Bu düzenin adalet terazisi ne zaman halktan yana eşit bir adalet dağıttı?

Adalet istiyor muyuz? Cevabımız evetse, yasaması, yürütmesi, yargısıyla bu düzeni değiştirmek zorundayız. Sömürenler, zulmedenler iktidardayken halka adalet yok. Bu çok açık.

12 Mart'ın, 16 Mart'ın hesabını

sormak için, Halkın İktidarı için; ancak bu Halk iktidarının uygulayabileceği "bağımsızlığı ve demokrasiyi temel alan bir anayasa için mücadele etmeliyiz. Kısacası, böyle bir anayasanın uygulanabileceği Bağımsız Demokratik bir Türkiye için mücadele etmeliyiz.

16 Mart katliamının, Gazi'nin hesabını sormak isteyen, gerçekten bu hesabı istiyorsa, göstermelik yargılamalar değil, katillerin tümüyle cezalandırılmasını istiyorsa, bu mücadeleyi vermelidir.

Pekala "**Bağımsızlığı, Demokrasiyi, Ulusların Haklarını Esas Alan**" bir anayasanın **YARGI** başlığında neler yazacak?

Öncelikle ve esas olarak bu adaletin, "burjuvazinin değil, halkın adaleti" olduğu yazacaktır... Sonra bu anayasaya göre, asıl yargı mercisinin halk mahkemeleri olduğu ve bu mahkemelerin de mesela Ağar gibi, Kazan gibi bakanların atamasıyla değil, halkın seçimiyle oluşturulacağı yazacaktır. Tüm yargılamaların, her aşaması boyunca halka açık ve halkın çeşitli örgütlülüklerinin denetimine açık olacağı yazacaktır... Tüm yargı giderlerinin devlet tarafından karşılanacağı, herkesin ana dilinde yargılanma hakkı olacağı yazılacaktır.

Kısacası, böyle bir anayasanın hükmettiği adalet; *güçlünün güçsüzü, zenginin yoksulu ezdiği, büyüğün küçüğünü yuttuğu, vicdanların susturulup mahkemelerin parayla satın alılabildiği* bir adalet olmaktan çıkacaktır.

Daha ayrıntılandırılabilir. Ama asıl olan, öz budur.

Böyle bir adalet anlayışı, böyle bir yargı mekanizması olmaksızın 16 Mart katliamının, Gazi katliamının sorumluları, Mustafa Akdoğanlar, Reşat Altay'lar, Mehmet Han Tokuç'lar, Ayhan Çarkın'lar, Ercan Ersoylar hakettikleri cezaya çarptırılamazlar.

Böyle bir adalet, burjuvazinin, oligarşinin, Ağarların, Çiller'lerin, Kazan'ların, MGK'ların iktidarı varken, mümkün değildir.

Gerçek Ortadadır: Böyle bir adalet, yani halkın adaleti, ancak halkın iktidarı ile mümkündür.

Adalet isteyen bu gerçekten kaçamaz.

Adalet isteyen, bu gerçeğin zorunlu hale getirdiği kavgaya girecek; bu kavgaya girecek cesareti bulamayan ise adalet isteginden vazgeçip onursuzluk içinde çeteler zulmüne teslim olacaktır.

12 MART'DA GAZİ'DE OLALIM

Karanlıklar Aydınlanana

Susurluk'la birlikte devletin, mafyacı, katil yüzü geniş kesimler tarafından görüldü ve beraberinde de büyük bir tepkiyi doğurdu. Tepkiyi örgütlü hale getirmek ve hesap sorma bilincini halkın belleğine kazımak gerekiyordu. İşte bu sırada Haklar ve Özgürlükler Platformu, küçükten büyüğe onlarca eylemin örgütleyicisi oldu. Yine kim düzenliyor kaygısına düşmeden "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım", "Pisliği Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim" diyerek onlarca eylemin içinde yer aldı. Demokratik Kitle Örgütleri'ne, emekten yana siyasi parti ve çevrelere onlarca eylem biçimleri önerildi. Gerekirse tek pankart denildi. "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi gündeme geldiğinde pasif demeden içinde yer almayı seçtik. Biz de her akşam saat 21.00'da ışıklarımızı söndürdük. Haklar ve Özgürlükler Platformu öncülüğünde teneke çalmaya başladı 15 kişi Okmeydanı sokaklarında. Çocukça buldular, sonra yüzler, binler oldu sokaktakiler. Okmeydanı az geldi. Nurtepe, Gazi, Alibeyköy, Kartal, 1 Mayıs, Bağcılar, İkitelli, ... İstanbul da yetmedi. Antakya, Mersin, Antalya, Tokat, Artvin, Bursa, İzmir, Ankara, ... "Çetelerden Hesap Soracağız", "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganlarıyla sokaklardaydık. İktidarın tahammülsüzlüğü ve saldırı emriyle katledildi Celal Cankoru. Yılmadılar, yine sokaklarda, daha fazla, daha coşkulu, sürekli aydınlık için ilk şehidini vermişti halk. İstanbul'da ve Anadolu'da yüzbinler sokaklara çıktı. Çetelere karşı bir kitle hareketi oluştu. Sloganlarda, eylem biçimlerinde bunu görmek mümkündü. 28 Şubat'ta bitiyor denmesine rağmen 9 Mart'a kadar sokaklarda çetelerden hesap sorma kararı alınmıştı.

ÖRNEKTEPE

Özgür, aydınlık gelecek günler için emekçi halk kitleleri her türlü koşulda yürüyüşünü kararlılıkla sürdürüyor. (27 Şubat 1997)

Perşembe günü saat 21.00'de Örnektepe halkı günlerdir sürdürdüğü eylemini yaklaşık 500 kişilik bir topluluğun katılımıyla gerçekleştirdi. Örnektepe park alanında toplanan halk düzenli kortejler oluşturarak, anaların önde yer almasıyla birlikte yürüyüşe geçti. "Bağımsız - Demokratik - Özgür Bir Ülke istiyoruz", "Türkeş'in itleri Yıldırılmaz Bizleri", "Durma Haykır Halklar Kardeşler", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Çeteler Halka Hesap Verecek", sloganları eşliğinde yaklaşık 40 dakika süren yürüyüş, halaylarla coşkunun bütünleştiği eylem saat 21.40'da noktalandı.

NURTEPE

(28 Şubat Cuma)

Manisa'lı öğrencilere verilen cezayı kınamak, Susurluk'taki devletten, hesap sormak için 28 Şubat Cuma günü Nurtepe'de buluşan yaklaşık 1500 kişi, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Bağımsız Demokratik Anayasa", "Susurluk'taki Devlettir", "Karanlığı Devrimle Aydınlatacağız", "Çeteler Mecliste öğrenciler Hapiste" sloganlarını attılar. "Birleşelim Savaşalım Kazanalım", "Adaleti Sağlayacak Tek Güç Halktır, Devrimcilerdir", "Karardığı Devrimle Aydınlatacağız", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Devlet-Mafya-Çete", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" dövizlerini açarak yaklaşık bir saat yürüdüler. Daha sonra Nurtepe / Güzeltepe Emekçi halkı adına bir metin okundu. Metinde "Şubat ayı başından beri devam eden eylem bu güne kadar halkımızın yoğun katılımıyla kitlesel boyutta sürmüş ve eylem sokakta kendi meşruluğunu muştulamıştır" denilerek mahalle halkı devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda çağrıldı.

(1 Mart Cumartesi)

Susurlukla birlikte pislikleri ortaya

Okmeydanı

çıkan devletten hesap soran Nurtepe halkı, hergün sokaklara çıkarak devlete olan öfkesini dile getiriyor. 1 Mart akşamı Sokullu Caddesi'nde ellerindeki mumlarla, alkışlarla ve tencerelere vurarak parkta toplandılar. "Çeteler Mecliste öğrenciler Hapiste", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" sloganlarıyla çetelere olan tepkilerini haykırdılar. Halaylar çekerek, türküler söyleyen Nurtepe halkı, bir açıklama yaparak gözaltında evlatlarını kaybedenler, infaz edenler, çeteler ortada gezerken, evlatlarını tutsak edenlerden hesap sorana kadar sokaklarda olacaklarını ve eylemlerine devam edeceklerini belirttiler. Açıklama sonunda "Halkımız Saflara", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" sloganlarıyla Sokullu Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçen Nurtepe halkı, Dilan Cafe önünde eylemlerini birgün sonra aynı yerde buluşmak üzere bitirdiler.

(4 Mart Salı)

Halk Sokullu Caddesi'nde toplanmaya başlamıştı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Susurluk Devletin Tükenişidir", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganları atarak saat 21.00'deki yürüyüşü bekliyorlardı. Bir kısmı da ellerinde "Celal Cankoru Aramızda", "Ayçe İdil Erkmen Aramızda", "Emeğini Özgürlüğünü Çetelere Bırakma" yazılı dövizlerle eylem alanına

gelmişlerdi. 500 kişiye ulaşan halk yürüyüşe geçti. Acalar ellerinde tencere ve tavalıyla en öndeydi. Sloganlar atılarak 500 metre yüründükten sonra yarın akşam aynı yerde buluşmak üzere dağıldılar.

AVCILAR

(28 Şubat Cuma)

Avcılar'da her gece yapılan eylemin son gününde insanlar saat 20.30'da Avcılar Havuz Meydanı'nda toplandı. 2 bin kişi, eylemin coşkusuyla önce davul eşliğinde halaylar çekip türküler söyledi. Saat 21.00'e geldiğinde meşaleler yakılarak "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında da benzer sloganlar atılarak yarım saat yüründükten sonra eylem saat 21.30'da bitirildi.

OKMEYDANI

(27 Şubat Perşembe)

Yaklaşık 4 bin kişi, Okmeydanı'nda buluştu. Polisin yoğun olmasına rağmen, halk kararlı bir şekilde yaklaşık bir buçuk saat Okmeydanı'nın tüm sokaklarında yürüdü. Okmeydanı Emekçi Halkı imzalı pankartın açıldığı eylemde, sık sık "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Çeteler Mecliste, öğrenciler Hapiste", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı. Daha sonra meydana gelen halk, halaylar eşliğinde, tilililer çekerek, alkışlarla devletin pisliklerini protesto etti.

(3 Mart Pazartesi)

Özgür bağımsız demokratik bir ülke için özlemlerini ve taleplerini haykıran emekçi halk sürekli aydınlık için bir dakika karanlık eylemlerini sürdürüyor. 28 Şubat'ta bir şenlikle sürekliliği açısından durum değerlendirmesi yapılan eyleme tekrar 1 Mart'ta devam edildi. 3 Mart Pazartesi günü saat 21:00'de Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi öncülüğünde toplanan Okmeydanı halta Anadolu Kahvesi'nin önüne gelerek yaklaşık 500 kişinin üzerinde bir topluluğun katılımıyla öncelikle halaylar çekti. Ardından Halk

Nurtepe

GAZİ'NİN HESABINI SORALIM

Kadar Mücadele Edeceğiz

Meclisi pankartı açılarak yürüyüşe geçildi. Yaklaşık bir saat süren yürüyüş "özgür Bağımsız, Demokratik Bir Ülke istiyoruz" "Yaşasın Halkın Adaleti", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Türkeşin İtleri Yıldırılmaz Bizleri", "Susurluk Devlettir Hesap Soralım", "Halkımız Sokağa Hesap Sormaya", sloganları eşliğinde tekrar Okmeydanı Anadolu Kahvesi önüne gelinerek burada davul zurna ile halaylar çekildi. Ardından kısa bir konuşma yapılmasıyla diğer gün daha da katılımın fazlaşması dileğiyle eylem

Girişimi", "Çetelere Karşı Halk Meclislerinde Birleşelim", "Bağımsız Demokratik Bir Ülke" gibi dövizlerin bulunduğu eylemde "Vur Vur İnlesin, Şevket Kazan Dinlesin", "Özgür Bağımsız Demokratik Bir Ülke", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüşe geçildi. Yine Okmeydanı sokaklarının dolaşıldığı yürüyüşte analar en önde "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarını attıyorlardı. Halkın yoğun desteğinin olduğu eylem Mahmut Şevket Paşa'ya

gelindiğinde halaylar çekilerek sürdürüldü. 10 dakika kadar halaylar çekildikten sonra Anadolu Kahvesi'nin önüne yürünerek tekrar davul zurna ile halaya duruldu. Halkın sanatçıları olan Grup Yorum'unda bulunduğu eylem Grup Yorum'un türküleriyle sona

sloganlarının atıldığı eylem bir süre sonra sona erdi.

Kocamustafapaşa
(1 Mart Cumartesi)

Kocamustafapaşa'da son durakta düzenlenen eylem, mumların söndürülmesiyle başladı. Alkışlarla sokak aralarında yürüyen insanları balkondan, pencereden insanlar destekliyordu. Bu arada aşağıya inmeyen insanlar ışıklarını açıp kapayarak, arabaları olanlar da korna çalarak eylemi destekliyorlardı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Sürekli Aydınlik" sloganlarıyla, türküler eşliğinde halaylar çekildi. Ve alkışlarla pazartesi günü yine aynı yerde buluşma çağrısı yapılarak eylem bitirildi.

(3 Mart Pazartesi)

Yapılan çağrı üzerine 120 kişi Kocamustafapaşa son durakta mumlar yakılmış saatin 21:00 olmasını bekliyordu. Ve mumlar tam saatinde söndürüldü. Kitle alkışlarla sokaklarda "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", sloganlarıyla yürümeye başladı. Halkın bu coşkusuna, eyleme ışıklarını açıp kapayarak, pencereden alkışlayarak insanlarda "Çeteler Halka Hesap

Verecek", "Kazan istifa", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganlarına eşlik ederek destek veriyorlardı. Kitle belirli bir alanda halaylar çekerek eylemi sürdürürken polisin ikazıyla karışlaştı. Kitleye dağılmalarını söyleyen polis, gruplar halinde

hesap. Bağcılar da.... Hüseyin, Güner, özlem sokaklarda... üç karanfillerimiz. Ayten ve Meral'de geliyor yoldaşlarıyla birlikte... Levent'te burada... Barikatlardaki attığı coşkulu sloganlar hiç dilinden düşmüyor... Bağcılar halkı her gün daha bir coşkuyla evlatlarımızın katili çetelerden hesap soruyor.

(28 Şubat Cuma)

Alkışlarla, ısıklarla Bağcılar Meydanı'nda toplanan yaklaşık 1500 kişi, yoğun polis önlemine rağmen Susurluk'ta ortaya çıkan devletin pisliklerinin açığa çıkmasını istediler.

Ellerindeki meşalelerle ve mumlarla meydana gelen Bağcılar halkı saat 21.00 olduğunda "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" sloganlarıyla eylemi başlattı. Halk alkışlar, ısıklar ve "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın" sloganlarıyla Susurluk'ta ortaya çıkan çetelerden hesap sordu. Halaylar çekerek, türküler söyleyen halk, Susurluk'ta ortaya çıkan çeteler hesap verinceye kadar sokaklarda olacaklarını haykırarak eylemlerini bitirdiler.

(3 Mart Pazartesi)

Saat 20.45'te insanlar çıkmaya başlıyorlar, sokaklara. Fırıncılar Durağı'nda birleşen kitle 200'ü buluyor. "Kazan istifa", "Çeteler Mecliste, öğrenciler Hapiste", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Suskun Toplum istemiyoruz" gibi sloganların atıldığı eylem tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ve "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" sloganının atılmasıyla sona erdi.

(4 Mart Salı)

Saatlerin 8:45'i göstermesi ile birlikte ara sokaklardan slogan sesleri yükselmeye başladı. Fırıncılar Durağı önünde toplanan 300 kişi "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Suskun Toplum istemiyoruz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarını atarak ve ellerinde "Mafya Çetelerine Karşı Omuz Omuz" pankartını taşıyarak postaneye doğru yürüyüşe geçtiler. Postaneye kadar yürüdükten sonra tekrar Fırıncılar Durağı'na yürüyen insanlar tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla eylemibitirdi.

insanlar tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla eylemibitirdi.

İKİTELLİ
(1 Mart Cumartesi)

Karartma eylemleri bitti sözlerinin ardından ikitelli Halkıyine sokaklardaydı. Her zaman olduğu gibi saat 21:00'de Hacı

Bektaş Veli Vakfı önünde toplanan insanlar "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Sokağa Çık Hesap Sor", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" gibi sloganlarla başladılar eylemlerine. En önde siyah bezin üzerine beyaz yazı ile "Sokağa Çık Hesap Sor" pankartı

Gazi Mahallesi

saat 22:00'da noktalandı. Öte yandan eyleme evlerden ve işyerlerinden yoğun bir destek sunuldu.

(4 Mart Salı)

Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi bütün kararlılığıyla aydınlık eylemini daha da nitelikleştirerek sürdürüyor. 4 Mart Salı günü saat 21:00'da Anadolu Kahvesi önünde yaklaşık 500'ün üzerinde kişinin katılımıyla toplanan mahalle halkı halaylar çekti. Ardından Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi pankartı açılarak ailelerin önde olmasıyla birlikte yürüyüşe geçtiler. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Özgür Bağımsız Bir Ülke İstiyoruz" sloganları eşliğinde yaklaşık bir saat yüründü. Öte yandan Anadolu Kahvesi önüne gelinerek halaylarla eylem yarın yine buradınız kararlılığıyla noktalandı.

(5 Mart Çarşamba)

Okmeydanı halkı eylemler bitti naralarının ardından yüzlerle cevap verdi: "Biz 9 Mart'a kadar buradayız"

Halk Meclisi'nin inisiyatifinde süren eylem 5 Mart Çarşamba günü 600'ü aşkın insanla yapıldı. Saatin 21:00 olmasıyla birlikte Anadolu Kahvesi'nin önünde toplanan insanlar alkışlar ve davul, zurna eşliğinde başladılar eylemlerine. Dört bir taraftan insanların "Okmeydanı Halkı", "Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi" ve "Halkların Katili Susurluktaki Devlettir" pankartları alkış ve ısıklarıyla gelmesiyle daha kitlesel ve daha coşkulu atılmaya başlandı sloganlar. "Yaşasın Halkın Adaleti", "Çetelere Karşı Halk Meclislerini Kuralım -Okmeydanı Halk Meclisi

K. M. Paşa

erdi.

GAZİ

(28 Şubat Cuma)

Gazi Halk Meclisi'nin çağırışı ve öncülüğünde gerçekleştirilen eylemler devam ediyor. Gazi Halkı havanın soğuk olmasına aldırmadan, "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eylemini sürdürdü. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylem saat 21:00'de başladı. Gazi Cemevi önünde toplanan kitle ilk günkü coşkusunu koruyordu. Gazi Mahallesi'nin giriş ve çıkışları polisler tarafından tutulmuştu, arama yapıyordu. Bütün bunlara rağmen insanlar oradaydılar ve Susurluk'taki Devletten hesap Sormaya geldiklerini haykırıyorlardı. Eylem sırasında türküler söylendi, halaylar çekildi. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste"

İkitelli

gitmeyin dedi. Bu durumu alkışlarla protesto eden halk perşembe günü aynı yerde buluşmak üzere eyleme son verdi.

BAĞCILAR

Bedellerin ağır ödendiği semtimizde de soruluyor çetelerden

bulunuyordu. Vakfın önünden Aşık Veysel caddesine oradanda 1. sokağa kadar yaklaşık 45 dakika yüründükten sonra halaylar çekildi. "Çav Bella", "Bize Ölüm Yok" gibi marşların ardından tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu ile eylem sona erdi.

(2 Mart Pazar)

Saatlerin 20:45 olmasıyla vakfın önünde toplanan insanlar yine her zamanki coşkularıyla "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Sokağa Çık Hesap Sor" gibi sloganlar attılar. Aşık Veysel caddesine doğru yürüyüşe geçen kitleye yine halkın yoğun desteği vardı. Yaklaşık 45 dakika yüründükten sonra 1. sokakta marşlar söylendi. Marşlardan sonra yarın akşam görüşmek üzere eylem sona erdi.

(3 Mart Pazartesi)

İkitelli halkı, Hacı Bektaş Veli Dergahı önünde toplandı. Halaylar çekip, marşlar söyledikten sonra pankartla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın" sloganlarını attılar. İkitelli 1. sokakta yürüyüşü bitiren ikitelli halkı burada bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmada eylemlerine hergün artan kitlesellikleriyle devam edeceklerini belirttiler. Halaylarla ve "Bize Ölüm Yok" marşıyla bir gün sonra aynı yerde bir araya gelmek üzere eylemlerini bitirdiler.

(4 Mart Salı)

Hacı Bektaş Veli Vakfı önünde insanlar toplanmaya başlamıştı. "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak", "Sokağa Çık Hesap Sor" sloganlarıyla yarım saat yüründükten sonra dağılan gruba polis müdahale etti.

(5 Mart Çarşamba)

Hacı Bektaş Veli Vakfı önünde toplanan insanlar halay çekerek, slogan atarak marşlar söylediler ve daha sonra dağıldılar.

ESENLER
(23 Şubat Pazar)

Turgut Reis mahallesi'nde toplanan 200 kişi "Halkımız Saflara", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atarak 200 metre yürüdü. Eylem halkın ilgisini çekerken katılım her geçen gün atıyor.

(26 Şubat Çarşamba)

Mahalle halkı aynı saatte toplanarak sloganlar atmaya başladı. Saatler 21.00'i gösterdiğinde mumlar söndürüldü ve halay çekilerek eylem bitirildi. Dağılmaya başlayan halkı, polis otoları bir süre takip etti.

(27 Şubat Perşembe)

Bu sefer eyleme katılanların sayısı 300'ü aşıyordu. Sloganların atıldığı, halayların çekildiği eyleme, çevredeki evler alkışlarla, zılgıtlarla destek verdi.

ALİBEYKÖY

Alibeyköy Halk Meclisi Girişimi'nin

örgütlediği eylemler her gece düşmana çetelere duyulan öfkenin ifadesi olan gösteriler şeklinde geçiyor.

(27 Şubat Perşembe)

Yaklaşık 400 kişi Cengiz Topel mahallesinde saat 20.30'da toplanarak hiçbir şeyin karanlıkta kalmayacağını belirttiler. "Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları atılırken halaylar çekildi. Mahalle halkından biri yaptığı konuşmada yoğun polis güvenliğine dikkat çekerek, karanlıkların aydınlığa çıkması dileğinde bulundu.

(28 Şubat Cuma)

Cengiz Topel Mahallesi'nde 600 kişi toplanmıştı. Davul zurna eşliğinde halay çekilerek slogan atıldı. Saat 21.00'e geldiğinde otobüs durağına doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi ve tekrar toplanılan yere döndüğünde, polis otoları korteji takip ediyordu.

(3 Mart Pazartesi)

Akşam saatlerinde Saya Yokuşu polis tarafından ablukaya alınmıştı. Buna rağmen 300 kişi toplanmıştı ve halk hakkı olanı almak için sokaklardaydı. Saat 21.00'e doğru halay çekilmeye başlandı. "Halkımız Saflara", "Öğrenciler Hapiste Çeteler Mecliste" sloganları atılırken evlerdeki insanlar pencerelere çıkarak alkış ve ıslıklaryla eylemi desteklediklerini gösteriyorlardı.

(4 Mart Salı)

Saya Yokuşu halkı, yine sokağa çıkarak "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" diyerek, karanlık işleri aydınlığa çıkması için her gece eyleme devam

geçerek slogan atmaya başladılar. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "Öğrenciler Hapiste Çeteler Mecliste", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yaklaşık 50 dakika yürüyen mahalle halkı tekrar ilk toplandıkları yere geldiklerinde çok sayıda sivil polislerin şaşkın bakışlarıyla karşılaştılar. Her geçen gün daha da kitlesellenen eyleme katılanlar saat 22.30'u gösterdiğinde davulun ritmiyle halay çekmeye devam ediyorlardı.

1 MAYIS

(28 Şubat Cuma)

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önüne saat 20.30'dan itibaren mahalle halkı gelmeye başlamıştı. Halaylar çekiliyor, sloganlar atılıyordu. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı ve 1 Mayıs Mahallesi muhtarı

Esenyalı'da 300, Yeşilbağlar'da 200 kişi çetelerden hesap sormak için sokaklardaydı.

(28 Şubat Cuma)

Karlıktepe Mahallesi'nde saat 21.00'e gelirken Kartal Meydanı'na yapılacak yürüyüş hazırlıktan tamamlanmıştı. "Susurluk? Hesap Soralım" yazılı bayraklar ve "İbrahim Şahin Kaçtı Halk Hesap Soracak", "Hayatı Durduralım Hesap Soralım" dövizleriyle 300 kişi meşalelerle yürüyüşe geçti. Kartal Meydanı'nda toplanan 3500 kişi çetelerden hesap soracaklarını gösterircesine halaylar çektiler.

"Susurluk Devlettir, Hesap Soralım" İstanbul Çınardere Mahallesi'nde 1 Mart günü Devrimci Halk Güçleri Susurluk'ta ortaya çıkan devletin pisliklerinden hesap soran yazılamalar yaptı. Çınardere'de yoğun olarak yapılan yazılamalarda "Susurluk Devlettir Hesap Soralım" sloganları yer alıyordu. Ayrıca Çınardere Mahallesi'nde Susurluk'u protesto eden afişlemeler yapıldı.

SIIRT

Siirt Eğitim Fakültesi'nde de Susurluk kazası ile açığa çıkan kirli ilişkiler protesto ediliyor ve çetelerden hesap soruluyor. 26 Şubat Çarşamba günü alkışlarla başlayan eylem, 27 Şubat Perşembe günü türkülerle sürerken 28 Şubat Cuma gününde de alkışlar, türküler ve sloganlar eşliğinde geniş bir öğrenci kitlesinin katılımıyla son buldu.

GAZİANTEP

(26 Şubat Çarşamba)

Saat 20.30'da tüm semtlerden insanlar, Kırkayak Parkı'nda toplanmaya başlamıştı. 500 kişinin katıldığı eylem, 45 dakika sürerken sloganlar ve halaylar bitmek bilmiyordu. Eylem bitmek üzereyken

çeteleri ve hesap sorma gerekliliğini anlatan konuşmalar yaptılar. Toplanma yerinde 200 kişi varken, kitlenin yürüyüşe geçmesiyle sayı 1500'e ulaşmıştı. Yürüyüş boyunca "1 Mayıs Faşizme Mezar Olacak", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Şevket Kazan istifa" sloganları atılırken, yoldan geçen araçlar korna çalarak, çevredeki insanlar alkış ve ıslıklarla eyleme destek veriyordu. Önde "Pir Sultan Abdal Kültür Derneği" pankartıyla Atatürk parkına kadar yürüdüler. Orada halay çekilip, konuşmalar yapıldıktan sonra yine son durağa kadar slogan atarak yürüdüler. Eylem öyle coşkuluydu ki 1 Mayıs mahallesinde kulaktan sağır eden ıslık ve alkış seslerinden ve sloganlardan başka bir şey duyulmuyordu.

KARTAL

(26 Şubat Çarşamba)

Karlıktepe Mahallesi'nde 200 kişi Esentepe'ye doğru yürüyüşe geçti. Orada sayılan 500'e ulaşan halk "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atarak, halay çekerek dağıldı.

Aynı akşam Erzincan mahallesinde 1500 kişi çetelerden hesap sormak için

150 kişilik bir grup "Titre Oligarşi, Emekçiler Geliyor", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla Hükümet Konağı'na doğru yürüyüşe geçti. Polislin tehditlerine "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Suskun Toplum istemiyoruz" sloganlarıyla cevap vererek, kararlı bir şekilde yürüyüşe devam ettiler.

(27 Şubat Perşembe)

bir haftadır yapılan eylemler, halkın gözünde de meşrulaştı. Bu sefer de gecekondu bölgelerinden Yukarıbayır mahallesinde eylem gerçekleştirildi. Çeşitli sloganların atıldığı eylem, türküler eşliğinde halay çekilerek bitirildi.

(1 Mart Cumartesi)

Saat 20.30'da Kırkayak Parkı'nda bir sahne oluşturulmuştu. Uğur Mumcu için konuşma yapılırken, Ruhi Su'yu anlatan bir gösteri yapıldı. Davul-zurna eşliğinde halay çekildi ve "16 Mart Şehitleri ölümsüzdür", "Pisliği Devrim Temizler", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları atıldı. Saat 21.00'de ışıklar söndürüldü. 350 kişinin katıldığı eylem 21.20'ye kadar sürdü. Haklar ve özgürlükler Platformu'ndan bir kişiyi sivil polisler tehdit ederek korkutmaya çalıştılar.

BANDIRMA(Balıkesir)

(25 Şubat Salı)

Her geçen gün daha fazla katılımıla gerçekleşen ışık söndürme eylemlerine Bandırma'da bir yenisi eklendi. Pir Sultan Abdal Canlar Derneği, Haklar ve özgürlükler Platformu ve Atılım okullarının da katıldığı eylem, Bandırma Cumhuriyet Meydanı'nda yapıldı. Kalkanları, jopları ve otobüsleriyle yığınak yapan polis, provakasyon yaratmak istediysede başaramadı. Sloganlarla ve alkışlarla eylem bitirildi.

(26 Şubat Çarşamba)

Pir Sultan Abdal Canlar Derneği önünde yapılan ışık söndürme eyleminde "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım" sloganları atılırken, mahalle halkı da pencerelerden ve balkonlardan eyleme katıldı.

Paşabayır mahallesinde toplanan mahalle halkı 300'ü aşarken "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları atılıyordu. Halk 600 metre yürüdükten sonra slogan atarak dağıldı. Görsel yanıyla da eylem ilgi uyandırdı.

(27 Şubat Perşembe)

Devrimci çevreler ve sendikaların katılımıyla Hacıyusuf Mahallesi öğretmenler Lokali önünde insanlar toplanmaya başladı. Geniş polis güvenliğinin olduğu mahallede, yürüyüşe geçen kitle silah sesine rağmen, slogan atarak yürüyüşüne devam etti.

TEKİRDAĞ

(24 Şubat Pazar)

Bugünden itibaren Tekirdağ halkı ışık söndürme eylemini sokağa taşıdı.

(28 Şubat Cuma)

Namık Kemal Parkı'nda saat 20.45'ten itibaren toplananların sayısı 500'ü aşıyordu. "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Savaşa Değil,

Keşan

Eğitime Bütçe" sloganları sık sık atılırken, saat 21.00'e geldiğinde yanan mumlar söndürüldü ve halaylar çekilerek eylem sona erdi.

KEŞAN(TEKİRDAĞ)

(26 Şubat Çarşamba)

Keşan Tekel Meydanı'nda Haklar ve özgürlükler Platformu'nun ve diğer çevrelerin çağrısıyla yapılan eylem, 20.45'te başlarken 600'ün üzerinde insan toplanmıştı. Dövizlerin açıldığı eylemde sloganlar, yanan meşaleler coşkuyu artırıyordu. Polis eyleme olan hazımsızlığını göstererek, Edirne'den özel tim getirdi ve sivil faşistlerle birlikte tehditler yağdırdı. Buna rağmen eylem 21.30'a kadar sürdü.

(27 Şubat Perşembe)

Tekel Meydanı'nda toplananların sayısı 700'e ulaşmıştı.

(28 Şubat Cuma) Eylem Tekel Meydanı ve Çamlıkent olmak üzere iki ayrı yerde yapıldı.

ESKİŞEHİR

(28 Şubat Cuma)

Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık eylemi bir ayını doldururken Eskişehir'de Migros önünde kitlesel bir gösteri gerçekleşti. 4 bin kişinin katıldığı eylemde "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste" vb. sloganları atıldı ve marşlar söylendi. 45 dakika süren eylem, balkonlardan atılan sloganlarla, zafer işaretleriyle, yanıp sönen ışıklarla selamlandı. Anaların da katıldığı eylem sona erdikten sonra mahalle aralarından ve caddelerden hala slogan sesleri geliyordu.

Halkın sokaklara, meydanlara dökülmesinden rahatsız olan devlet 23.00'de Eskişehir'in tümünün elektriğini kesti. Elektrik kesintisi saatlerce sürdü.

ANTAKYA

HARBİYE'de Haklar ve Özgürlükler Platformu öncülüğünde 22 Şubat

1 Mayıs Mahallesi

Cumartesi günü başlayan eylem, pazartesiiden itibaren diğer çevrelerin de katılımıyla şenlik havasında geçti.

(26 Şubat Çarşamba)

20.30'da başlayan eyleme yaklaşık 450 kişi katıldı. Okunan basın bildirisinden sonra "Katiller

Halka Hesap Verecek", "Kazan istifa" sloganları atıldı. Saat 21.00'den sonra Grup Yorum'un türküleriyle, halaylarla eylem bitirildi.

(27 Şubat Perşembe)

Çeşitli mahallelerden yakılan meşalelerle alana girenlerle eylem, saat 20.30'da başladı. Susurluk'u teşhir ve hesap sorma içerikli metnin okunmasından sonra marşlar söylendi, şiirler okundu ve halay çekildi. 450 kişinin katıldığı eylemde "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları atıldı ve eylem bir saat sürdü.

(28 Şubat

Cuma)

Eylem, minibüs durağında saat 20.30'da şiirlerle ve halaylarla başladı. Saat 21.00'den sonra 1000 kişi kortej oluşturarak Belediye binasına doğru yürüyüşe geçti. Önde meşaleler ve dövizler vardı. Yürüyüş boyunca "Zindanlar

Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları atıldı. Kortej, Belediye binasına geldiğinde sayısı 2000'e ulaşmıştı. Yürüyüş biraz daha uzatıldı ve Harbiye tarihinde ilk defa yapılan bu yürüyüşün sürekli kılınması, evlerde sokaklarda, okullarda, işyerlerinde çetelerin teşhir edilmesi ve hesap sorulması mesajını veren bir konuşma yapıldı.

KÜÇÜK DALYAN'da halk, Şubat ayı boyunca saat 21.00'de kontrgerilla devletinden hesap sormak için öfkelerini sokağa taşıdı.

(28 Şubat Cuma)

Haklar ve Özgürlükler Platformu ' öncülüğünde yapılan gösteri saat 20.30'dan 21.30'a kadar sürdü. 250 kişinin katıldığı eylemde "Çorum, Maraş, Sivas ve Gazi'nin Katilleri

Susurluk'takilerdir" pankartı açıldı. Ayrıca "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganlarının yazılı olduğu dövizler taşındı. Çeşitli konuşmalar yapıldığı ve şiirlerin okunduğu eylemde Grup Yorum'dan türküler söylenip halaylar çekildi. Mum ve meşalelerin taşındığı eylemde halkın ilgisi ve katılımı yoğundu.

SÜMERLER'de "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi Demokrasi Platformu tarafından yapılıyor.

(28 Şubat Cuma)

ALEN alanında 500 kişi toplanmıştı. Yarım saat süren eylem boyunca "Kazan istifa", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Polis panzerlerle kitleyi kuşatırken kitlenin coşkusu ve halkın desteği sürüyordu.

SAMANDAĞ'da kampanyanın başlamasından itibaren her gün kitlesel gösteriler yapılıyor.

(28 Şubat Cuma)

Haklar ve özgürlükler Platformu'nun da düzenleyici olarak yer aldığı eyleme 2500 kişi katıldı. Samandağ kent merkezinde toplanan

Eskişehir

kitleden, sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Çeteler Mecliste, öğrenciler Hapiste", "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım" sloganları yükseliyordu. Grup Yorum'dan türküler söylenerek, halaylar çekildi.

TARSUS(MERSİN)

Tarsus halkı ışık söndürmenin yanı sıra, bazı mahallelerde sokağa çıkarak, eyleme destek veriyor.

82 Evler Mahallesi'nde HÖP öncülüğünde her akşam eylem saatine doğru halk, mahalle alanına toplanarak "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Bize Güç Verin Onlara Diz Çöktürelim" sloganlarıyla "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemine çağrı yapıyor.

100. Yıl Mahallesi'nde yine aynı saatlerde halk ellerinde tencereleriyle balkonlara, sokağa çıkıyor. Alkış, korna ve davul sesleri, eyleme her akşam şenlik havası veriyor.

Barboros Mahallesi'nde HÖP'ün çağrılarıyla mahalle halkı, ışık söndürme eyleminin 20. günlerinde sokağa çıkarak, Düğün Meydanı'nda, Girne Mahallesi'nden gelenlerle birlikte saat 20.30'da toplanmaya başlıyor. Eylem, türküler eşliğinde çekilen halaylarla, marşlarla, sloganlarla sona eriyor. Eylemin ikinci gününde kitle yeni yeni dağılırken

çevik kuvvet ve siyasi şube ekipleri halka saldırdı. 26 kişi gözaltına alındı. Polise müdahale eden bir aile de gözaltına alındı. Daha sonra alınanlarla birlikte gözaltılar 39'a ulaştı. Gözaltılar büyük tepki uyandırırken ertesi gün sabah saatlerinden itibaren aileler, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve basın, Adliye önünde toplanmaya başladı. Gözaltılar serbest bırakılırken, Barboros Mahallesi'nde her akşam polis otoları kol geziyor.

(28 Şubat Cuma)

Saat 20.00'de yaklaşık 600 kişi Atatürk Bulvarı'nda bir araya gelerek mumları yaktilar ve sloganlarla

tepkilerini dile getirdiler. Yıllardan sonra ilk defa böyle bir eylemin yapılması Mut halkını coşturdu. Arabalarıyla geçenler ve çevredeki insanlar korna çalarak ve alkışlayarak eyleme destek verdiler. Eylemde "Halkız Haklıyız Kazanacağız" "Kazan istifa" vb. sloganlar atılırken davul-zurna eşliğinde Grup Yorum'un türkülerıyla halaylar çekildi. Eğitim-Sen'den Şener Toklu'nun okuduğu basın açıklamasıyla eylem sona erdi.

BURSA

"Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi, bir aylık süre boyunca Bursa'nın tüm mahallelerinde ve şehir merkezinde yapılıyor. 28 Şubat'tan itibaren mahallelerdeki insanlar şehrin merkezi olan Heykel'e akın etmeye başladılar.

(2 Mart Pazar)

yaklaşık 3000 kişinin katıldığı eylem tam anlamıyla şölene dönüştü. Devrimci demokratlar, Susurluk Komisyonu pankartını açarak alana girdiğinde büyük destek ve alkış aldı. Sık sık "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Halkın Adaleti Hesap Soracak" sloganları atıldı. Haklar ve özgürlükler Platformu'nun da çağrısıyla kurulan Susurluk Komisyonu, alanda ve yerel radyolarda yaptığı çağrılarla eylemi Mart ayında da sürdüreceklerini açıkladı. 45 dakika süren eylem, marşlar söylenerek, halay çekilerek bitirildi.

KOCAELİ

(28 Şubat Cuma)

Tütünçiftlik'te Meslek Lisesi önünde toplanan 500 kişi alkışlarla, sloganlarla yürüyüşe geçti. Halkın elinde, Haklar ve özgürlükler Platformu'nun "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım" afişleri vardı. Yürüyüş

sırasında "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Çeteler Mezara, Halk İktidara" sloganları atıldı ve HÖP'imzalı özel sayı dağıtıldı. Halk, 2 km yürüdükten sonra coşkulu bir şekilde halaylar çekerek, slogan atarak dağıldı.

Aynı gün Cumhuriyet Parkı'nda halk saat 20.30'da toplanmaya başladı. 1000'e yakın insanın katıldığı eylem 21.15'e kadar coşkulu bir şekilde sürerken "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım", "Halkın Adaleti Hesap Soracak" sloganları atıldı.

SAKARYA

Merkezde bulunan Atatürk

Bulvarı'nda şubat'ın başından sonuna kadar kalabalık bir kitleyle eylem düzenleniyor. Saat 21.00'de mafyacı, katil devlet teşhir ediliyor, hesap soruluyor. Eylemde "Yaşasın Halkın Adaleti", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler

Hapiste" sloganları atılıyor.

ARTVİN

(14 Şubat Cuma ve 27 Şubat Perşembe)

Kemalpaşa'da "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi 70 kişilik bir katılımı gerçekleştirildi. Saat 21.00'de ışıklar söndürüldükten sonra eylem sona erdi. Bölge halkı ev ve işyerlerindeki ışıkları söndürerek eyleme katıldı.

(28 Şubat Cuma)

Hopa'da yapılan eyleme 150 kişi katılırken, Kemalpaşa'dan 70 kişilik bir grupta destek verdi. Halaylar çekildi ve sloganlar atıldı. Polis bir süre sonra saatler 21.00'e yaklaşırken kitleyi çembere alarak provakasyon yaratmaya çalıştı. Eylemin yasadışı olduğu gerekçesiyle halka saldırdı. Saldırıya "Faşist Polis, Terörist Devlet", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yılgınlık Yok, Direniş Var" sloganlarıyla karşılık verildi. Polisin gözaltına alma çabası direnişlerle engellendi.

RİZE

(27 Şubat Perşembe)

Fındıklı'da da ışık söndürme eylemi sokaklarda gerçekleşti. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek",

"Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın" sloganları atılarak, saat 21.00'de mumların söndürülmesiyle eylem sona erdi.

ANKARA

(28 Şubat Cuma)

Tuzluca'yı'da halk sokaklardaydı. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylem, mahalle halkının deyimiyle "80 sonrası Tuzluca'yı'da yapılan en kitlesel eylem"di. Saat 20.45'te insanlar ellerinde mumlarla slogan atarak, Tuzluca'yı lisesinin önünde toplanmaya başladı. "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Lise önündeki kavşağı trafiğe kapatan halk, türküler söyleyerek halay çekti. Işık ve alkış sesleri, "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları eylem boyunca hiç kesilmedi. Onlarca resmi ve sivil polis arabalarının da çevrede olduğu görülürken, eylem saat 21.30'da "Yarın Yine Buradayız" sloganlarıyla bitirildi.

Yine aynı akşam Batıkent'te binlerce insan sokaklardaydı. Vedat Dalokay parkına 19.30'da gelmeye başlayan insanların sayısı saat 21.00'i bulduğunda 7000'e ulaşmıştı. Ellerinde meşaleler ve pankartlarla alana

gelmişti, Batıkent Halkı. Kadın-erkek, genç-yaşlı, çoluk çocuk hep birlikte halay çektiler, sloganlarla mafyacı katil devleti teşhir ettiler. Çevre evler ışıklarını yakıp söndürerek, yoldan geçen araçlar korna çalarak eyleme eşlik ettiler. Sık sık

"Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım" vb. sloganlar atıldı ve ateş başında çekilen halaylarla eylem saat 22.30'da sona erdi.

KASTAMONU

(28 Şubat Cuma)

Cumhuriyet Meydanı'nda öğrenciler, işçi ve memur sendikaları, bölge halkı toplanmaya başlamıştı. "Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atılarak, halay çekildi. Polisin gözdağı çabalarına rağmen eylem coşkulu geçti.

KONYA

(28 Şubat Cuma)

Anıt Meydanı'nda toplanan 400 kişi, saat 21.00'de sloganlarla ellerindeki mumları söndürdüler. Cezaevlerindeki saldırıları "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla protesto eden halk, yine polis ablukasına alındı. Eylem bittikten sonra dağılanlar arasından bir Partizan Sesi dergisi okuru ve 8 TÖDEF'li öğrencinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gözaltındakiler 1 saat sonra bırakıldı.

HACİBEKTAŞ(NEVŞEHİR)

(17 Şubat Pazartesi)

Hacıbektaş'ta Şevket Kazan'ın sözlerine tepki duyan bir çok insan eyleme katılmıştı. Eylemde "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Kazan istifa" sloganları atılırken davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi. MHP ve RP'nin camları kırılarak halkın öfkesinden nasibini aldı.

TOKAT

Eylemler gün geçtikçe kitleselleşiyor ve polis eyleme müdahale etmeye cesaret edemiyor. Son iki haftadır Tokat ve Turhal'da polis devrimci, demokratları tek tek sıkıştırarak işbirlikçilik teklif ediyor. Bir sonuç alamayınca da tehditler yağdırıyor. Gazhane, Yeşilirmak, Gecekondu, Gezirlik, Oğulbey, mahalleleri, Ermeni Mezarlığı üstü, 100 Evler, polis lojmanları altı ve Pınar Yapı Kooperatifleri'nde ışık söndürme eylemleri düzenleniyor.

Niksar -Turhal

(28 Şubat Cuma)

Niksar Halk-Der önünde toplanan 800 kişi Reşadiye caddesine kadar sloganlarla yürüdü. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Manisa'daki Öğrenciler İçerde Çeteler Dışarda" vb. sloganların atıldığı eylem geç saatlerde bitti.

Turhal'da Ray ve Yavşanlılık mahallelerinde kitlesel olarak eylemler devam ediyor. 28 Şubat akşamı kitlesel olarak yapılan eylemde polis Haklar ve özgürlükler Platformundan bir kişiyi gözaltına almak istedi ancak halkın sahiplenmesiyle gözaltına alma girişimi sonuçsuz kaldı.

MALATYA

(4 Mart Sah)

Fırat mahallesinde biraraya gelen insanlar Susurluk'taki Devleti teşhir eden sloganlar atmaya başladılar. Alkışlarla ve sloganlarla başlayan eyleme polis saldırdı. 12 kişi gözaltına alındı ve polis gözaltına alınanlara işkence yaparak eyleme katılmamaları yönünde baskı yapmış ve gece saat 01.00'de de bırakmıştır. Aynı gün Paşaköşkü Mahallesi'nde eyleme giden ailelere polis hakaretler ve tehditler yağdırırken her şeye rağmen halk eyleme gidiyor ve çetelerden hesap soruyor. *

HÖP'ün Başarısı Okmeydanı'nda Binlerle İfade Buldu

Yedi Bin Yürek Çetelerden Hesap Sordu

Sürekli aydınlık için sürdürülen karartma eylemleri zaman ilerledikçe sokaklara yayıldı. Okmeydanı Halkı hergün binlerle sokağa dökülüyor ve çetelerden hesap sormak için öfkesini haykırıyor. Küçük hareketlenmelerle başlayana eylem ışık söndürmeden mum yakmaya, yürümeye, pankartla, dövizlerle eylemlere dönüştü. 1 dakika eylemi giderek siyasallaştı ve devlette eylemin aktif hale gelmesinden rahatsız oldu. önlemler almak istedi, devlet gözdağı vermek için gücünü yığı eylemlerin olduğu, mahallelere bölgelere, ancak halk yaptığını yaşanan bunca pislik, yalan ve dolan karşısında meşruluğunu biliyordu. Antalya'da karanlık eyleminde öldürülen Celal Cankoru devletin eylemin politik yan kazanmasına karşı saldırganlığının göstergesiydi.

28 gündür Okmeydanı emekçileri kontrgerilla devletine karşı hesap sormak için sokağa çıktılar. 28 Şubat günü önceki günlere oranla daha kalabalık bir halk topluluğu vardı. Okmeydanı sokaklarında emekçiler. Elllerinde pankartlarıyla yine meydanı doldurdular. Davul zurnalarla türkülerle halaya duran Okmeydanı halkı ellerindeki meşalelerle de karanlığı aydınlatıyorlardı. Anadolu Kahvesi önünde toplanmaya başladığında saat 21:30'du, ara sokaklardan pankart ve meşalelerle katılım sayısı artarken megafondan atılan sloganlarda birbirine karışıyordu. "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım" "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek"

Analar halay çekmek için gençlerden türkü söylemelerini istiyor gençlerde halaya katılarak türküler söylüyorlardı. Önde açılan "Okmeydanı Halkı" imzalı pankartın ardına analar geçti, arkasına üçbini aşkın insan yerlerini aldı ve günlerdir devam eden yürüyüş başladı. Pankartları meşaleler aydınlatıyor, sloganlar arkaya doğru akıyordu. Yürüyüşün ve şenliğin en kitlesel katılımını Haklar ve Özgürlükler Platformu (HÖP) oluşturuyordu. Okmeydanı Halkı yazılı pankartınardından, "Çeteler Bizi Yönetemez. Bağımsız ve Demokratik Bir Ülke İstiyoruz-Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi" pankartı açıldı. Arkaya doğru uzayan kortej Susurluk'taki pislige karşı hesap sormak için yürüyordu ve sürekli katılımı başlarken 3 bin olan kitle alana kadar beş bini geçti. Okmeydanı halkı sofrasındaki ekmeğe göz dikenlere emeğini sömürenlere evlatlarını katledip kaybedenler, zulmedenlere karşı sokakta

mejdandaydı. Binlerce emekçiyi sokağa çıkaran tek başına bir dakikalık karanlık eylemi değildi, bu başlangıç için bir kıvılcımdı. Halkın sokağa dökülmesi düzene olan öfke ve hesap sorma bilincinin sonucuydu. Tüm mahallelerde, ülke genelinde olduğu gibi Okmeydanı'ndaki kitle hareketi de Haklar ve özgürlükler Platformu'nun başarısıydı.

Yürüyüş, Direniş Parkı'na kadar

sürdü. Direniş Parkı sabahtan itibaren hazırlanan ses düzeni ve ışıklandırma ile akşamki şenliğe hazırlanmıştı. Parkı dolduran halk, pankartlarını, dövizlerini açtılar ve bir taraftan da parka ara sokaklardan insanlar katılıyordu. Program sunucuların konuşmalarıyla başladı. Şenliğe katılan kalabalık sanatçı grubu türkülerle halkı coşturdu.

Şenliğe katılan Grup Yorum, Koma Amed, Grup Munzur, Grup Kutup Yıldızı, Yasemin, Yavuz Bingöl, Ferhat Tunç, Suavisöyledikleri türküler ve marşlarla alanı coşturdular. Her söylenen türkü ve marşı Okmeydanı'lar tarafından hep bir ağızdan söylendi, halaylar çekildi. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin oynadığı Susurluk ile ilgili "Kertenkelenin Başı" oyunu programda yoğun ilgi gören bölümler arasındaydı. Parkın etrafına asılan pankartlar arasında "Susurluk Devletin Tükenişidir- Hacı Hüseyin Halkı", "Çeteler Dışarda Öğrenciler Hapiste", "DGM'ler Kapatılsın, Kayıplar Bulunsun, Hesap Sorulsun-Okmeydanı Halkı" imzalı pankartlar yer alıyordu.

Programda konuşmacı olarak Orhan Aydın ve Okmeydanı halkından insanlar katıldı. Konuşmacı olarak çağrılan tutuklu anası Yayla Aria "Bütün çocuklarımızın arkasındayız. Onlar zindanlarda yalnız değiller. Biz

Okmeydanı halkı için anarşist diyorlar, asıl biz 28 gündür insanlığımızı gösterdik. Biz karanlık istemiyoruz, eşitlik istiyoruz" diyordu. Ardından dağıtımımız İrfan Ağdaş'ın annesi Şükran Ana bir şehit anası olarak ve Alibeyköy'lüler adına söz alıyor ve "Galatasaray Lisesi önünde anaları saçlarından sürükleyenler, katiller yargılanmalıdır. Evlatlarımızın hesabını devrimle soracağız. Alacağız

sıçratanlar için, halka can çekistirenler için, bu suçları işleyenler için" istemlerine Okmeydanı halkı hep bir ağızdan "Bir Ceza İstiyoruz" diye yanıtladı. Atılan "özgür Bağımsız Demokratik Bir Ülke İstiyoruz", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları halkın taleplerini dile getiriyordu.

Kürtçe - Türkçe söylenen türkülerle halaya duran Gazi Marşı ile yürüyüşe geçen Okmeydanı halkı 21:30'da yürüyüşe başlayan eylemlerini 23:30'a kadar süren şenlik ardından bitirdiler. Yürüyüşün başladığı Anadolu Kahvesi'nin civarında onlarca çevik arabası ve panzerleriyle yığınak yapan polis 7 bin kişi karşısında çaresiz geri çekilmek zorunda kaldı. İşkencecilerin toplumsal olaylarda dayattığı yasal gereklilikleride soramıyorlardı. Çünkü sokağa dökülen öfkeli halkın meşruluğu her türlü yasal dayatma barikatını dağıtıyordu. 28 gün boyunca süren sokağa taşan eylemlerde en kitlesel katılımı Haklar ve özgürlükler Platformu öncülüğünde Okmeydanı halkı sağladı. Daha ilk Susurluk olayı patlak verdiğinde kendi mahallelerinde çeteleri ve pislige ifade eden bar, birahane ve pavyonlara karşı onur ve namusları için pankartlarını açıp sokak sokak yürüdüler, mahallerinde ahlaksızlık ve düzen pislğine izin vermeyeceklerini dosta düşmana gösterdiler.

Bağımsız demokratik bir ülke için, baskıya, sömürüye zulme karşı sürdürülen kampanyada çetelerden hesap sormak için halkın sokağa çıkmasında yaratılan kitle hareketine Haklar ve Özgürlükler Platformu

evlatlarımızın hakkını onlardan. Bu çok uzak değil. Bizler var oldukça, böyle analar oldukça kavga sürecektir" diyerek öfkesini dile getiriyordu. 28 gündür eyleme katılan ve davuluyla eylemi coşturan Nuri Amca merhaba canlar diyerek başladı ve "bizler çeteler ortaya çıkıp hesap verene kadar eylemimize devam edeceğiz. Bu çeteler halka hesap verecek. Onların halka gücü yetmez" diyerek eylemin sürmesi temennisinde bulundu. Yürüyüşün ardından programın ilerlemesiyle parktaki kitle sayısı 7 bini buldu. Sahneden söylenen "Vatana kan

öncülük ediyor, örgütüyordu. Verilen bilinç ve devletin gerçek yüzünün teşhiri için sokağa çıkıp hesap sormalarında Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun damgası vardı ve bu verilen emeğin sonucuydu.

Birçok mahallede, birkaç kişinin katılımıyla başlayan eylemlerde Haklar ve Özgürlükler Platformu sürdürülen kampanyada "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" şiarını yükseltti. Devletin engelleme çabalarına rağmen hergün daha artarak, çoğalarak yanıt verildi.*

"Bütünleme Hakkımız Söke Söke Alırız"

Çukurova Üniversitesi öğrencileri bütünleme hakkının kaldırılmasını 1500 kişilik kitleyle yürüyerek protesto ettiler.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri tepkilerini eyleme döküp 26 Şubat Çarşamba günü saat 12:00'de Eğitim Fakültesi önünde toplandı. 1 dakika alkışlı protesto ile başlayan eylemde "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganıyla yürüyüşe geçildi. 1500 kişiyi bulan kitle rektörlüğe kadar "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Çetelere Değil Eğitime Bütçe", "Paralı Eğitime Hayır", "Bütünleme Hakkımız

Söke Söke Alırız", "Çete Devlet Haraç Ödemiyoruz", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe" gibi sloganlar atıldılar. Daha sonra öğrenciler toplanan imzalar ve dilekçeleri rektörlüğe verdiler.

Rektörlük önünde İstanbul'da yapılan faşist saldırıyı kınayan bir açıklama okundu. Kürtçe ve Türkçe konuşmaların ardından öğrenciler halaylar çekip rektörlükten ayrılarak Ziraat Fakültesi Dekanlığına gidip taleplerini dile getirdiler.*

Vezneciler Kız Yurdunda Öğrencilere Baskı

Vezneciler Kız Yurdunda 6 Kasım'da yapılan eylemlere katıldıkları için 2 öğrenciyi atan yurt idaresi, "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık" eylemine katılan öğrenciler üzerinde de aynı baskıyı uygulamak istiyor. 25 Şubat'ta öğrenciler "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganıyla coşkulu bir şekilde karartma eylemim gerçekleştirdiler. 27 Şubat Perşembe sabahı odaları gezen yurt müdürü, eyleme katılanları yurttan atacaklarını söyledi. Bu olaydan sonra öğrencilerin katılımı daha da artarak 500 kişiyi buldu. Sloganlarla, halaylarla, türkülerle yapılan eyleme Yurtkur müdürü, müdüre ve sivil polislerle birlikte müdahale etmek istedi, yaptıklarının yasadışı olduğunu söyleyerek 9 kişiyi eylemin provokatörleri olduğu gerekçesiyle atacağını ve 6 Kasım'da gözaltına alınan 70 kişinin sırada beklediğini ve kredilerinin kesileceğini söyleyerek tehdit etmiştir.

Alkışlama Eylemine Faşist Tehdit

Öğrenci gençliğin başlattığı alkışlama eylemi, İ.Ü. Adalet Meslek Yüksekokulu'nda da yapılıyor. 27 Şubat Perşembe günü alkış eylemi sırasında okula 10 kadar faşist geldi ve "okulda böyle birşey istemiyoruz" diyerek çekip gittiler. Yine cuma günü aynı

kararlılıkla alkışlama eylemi başlarken sivil polisler ile merkezden ve dışardan gelen faşistler okula gelmişti. Aralarında 5 Aralık'taki öğrencinin yaralanmasından sorumlu Zafer'in de olduğu faşistler tekbir sesleriyle eylemi engellemeye çalıştılar. Öğrenciler ise "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarıyla cevap verdiler. Faşistlerin elebaşı Salih Bayrak okuldan kovuldu. Salih Bayrak öğrenci olmadığı halde okula girebiliyor ve yine Edirnekapı Erkek Öğrenci Yurdu'nda kalıyor. Daha sonra yenilgiyi hazmedemeyen faşistler Fatih Ülkü Ocağı'ndan toplanıp yeniden geldilerse de elleri boş dönmek zorunda kaldılar.

ODTÜ'de Alkış Eylemi

ODTÜ'de her gece yurdun ışıkları söndürülüyor ve yürüyüş düzenleniyor. Ayrıca hergün saat 12.30'da yapılan bir dakikalık alkış eylemi sürüyor.

ODTÜ'de

Grup Ekin Dinletisi

ODTÜ Hazırlık öğrencilerinin dernek girişiminin Hazırlık E kantininde düzenlediği dinletiyeye Grup Ekin katıldı. Marşlarla, türkülerle coşkulu geçen dinleti boyunca "öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. TÖDEF'li bir öğrenci yaptığı konuşmada tüm öğrenci gençliği öğrenci meclislerinde birleşmeye çağırdı.*

Öğrenci Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor

Öğrenci gençlik her geçen gün ülke ve kendi sorunlarına sahip çıkarak sesini kampüslerde, ders sıralarında, kantinlerde yükseltiyor. Susurluk'la birlikte ortaya çıkan mafya devletine karşı yapılan eylemlere aktif olarak katılıyor.

• Marmara Üniversitesi Göztepe Kampusu

3 Mart Pazartesi: Merkez kantin önünde saat 12.30'da "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", sloganlarıyla bir dakika alkışlama eylemi yapıldı.

4 Mart Salı: Merkez kantin önünde başlayan eylemde bir dakika alkıştan sonra sloganlar atıldı. Tutuklu Öğrencilerin serbest bırakılması ve çeşitli taleplerin açıklandığı bu taleplerin bağımsız, demokratik bir anayasayla güvence altına alınmasını içeren bir konuşma yapıldı.

5 Mart Çarşamba: Eylem her zamanki gibi kantinin önünde yapıldı. Sloganlarla alkışlarla eylem bitirildi.

• İstanbul Üniversitesi Merkez Kampusu

Kantinde başlayan eylem Hukuk Fakültesi'nde devam etti. "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla iktisat Fakültesi'ne giren öğrenciler büyük bir katılımı eylemi bitirdiler.

• Mimar Sinan Üniversitesi

Katliamın çok fazla olduğu eylemler hergün yapılıyor. Sloganlarla ve alkışlarla eylem bitiriliyor.

• İzmir Ege Üniversitesi

20 Şubat, Felsefe kulübünün önünde müzik dinletisi verilerek eylemin kampüslere taşınması için çağrı yapıldı.

24 Şubat • Edebiyat Fakültesi'nin önünde toplanan 350 öğrenci Eczacılık Fakültesi kantininden toplu halde Edebiyat Fakültesi'nin önüne gelen öğrenciler sloganlarla, alkışlarla ve düdükler eşliğinde eylemi bitirdiler.

25 Şubat: 500'e yakın öğrenci "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" pankartının açıldığı eylemde halka karşı suç işleyenlerin yaşamları anlatıldı. 26 Şubat'ta polis tarafından kaçırılan Kurtuluş okurunun yaptığı basın açıklamasıyla eylem bitirildi.

27 Şubat: İstanbul Üniversitesi'ndeki saldırıyı protesto etmek için 700'e yakın kişi yürüyüş düzenlediler. "Sürekli Aydınlik" için alkışlarla ve düdüklele yürüyen öğrenciler "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Türkeş'in İtleri Yıldırılmaz Bizleri", "öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla tepkilerini ifade ettiler.

18 Şubat tarihinden itibaren Bornova Öğrenci Yurdu'nda Önce eyleme destek vermeleri için öğrencilere çağrılar yapıldı. Bir hafta süreyle "Sürekli Aydınlik" eylemleri gerçekleştirildi.

27 ve 28 Şubat tarihlerinde eylemlere tahammül edemeyen faşistler polisle işbirliği yaparak provakasyon girişiminde bulundular, fakat devrimci-demokrat öğrenciler tarafından engellendiler.

• Kocaeli Üniversitesi

20 Şubat Perşembe: Bilecik Hükümet Maydanı'nda yapılan eylemde sloganlar atılarak eylem bitirildi.

21 Şubat Cuma: Öğrenci Meclisleri girişimcilerinin çabalarıyla eylem sürekli hale getirildi.

23 Şubat Pazar: TÖDEF ve diğer devrimci-demokrat öğrenciler halkın katılımını sağlamak için mahallelerde mum dağıttı. Bu çalışmalarından rahatsız olan polisler Fatih Şirin adlı öğrenciyi ve eşini tehdit etti. Fakat halkın desteğiyle eylem gerçekleştirildi.

26 Şubat Çarşamba: Eyleme katılımın en yoğun olduğu Memur Yapı Kooperatifleri'nde halk büyük destek verdi.

27 Şubat Perşembe: öğrencilerin girişimiyle gerçekleştirilen eyleme kitlesel olarak katılan halk halaylar çekerek türküler söyledi. Eylem boyunca "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla eylem bitirildi.

• Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi

Hergün saat 12.30 'da okulun bahçesinde toplanan öğrenciler faşizme olan tepkilerini alkış, bildiri ve "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganlarıyla dile getirdiler.*

Öğrenci Gençliğin Mücadelesi ENGELLENEMEZ

Üniversiteli Öğrenciler Platformu, tutsak öğrencilerin serbest bırakılması için İstanbul Beyazıt Meydanı'nda basın açıklaması yapma kararı almıştı. 28 Şubat günü Beyazıt Meydanı, sabah saatlerinden itibaren polis ablukası altındaydı. Çevik kuvvet, meydanın çevresinde barikat oluşturmuştu. Meydanda panzerler, polis otoları, otobüsleri ve basından başka bir şey görülmüyordu. Polis aynı zamanda okuldan çıkışı önlemek için ana kapı önüne ve Eczacılık Fakültesi tarafınayınak yapmıştı. Saatler 12.30'u gösterirken öğrenciler yavaş yavaş ana kapı önüne toplanmaya başladılar. Eylemin birazdan başlayacağı belli oluyordu. Polis şefinin emriyle öğrenciler kapı önünden uzaklaştırılmaya başladılar. 5 dakika bile geçmeden "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganını atmaya başlayan öğrenciler, dağılmalarını bekleyen polisi de şaşırtmıştı, öğrenciler, sloganlarla Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Önde "Cezaevindeki Öğrenciler Serbest Bırakılsın, Çeteler Yargılsın" Üniversiteli Öğrenciler Platformu imzalı pankart taşınyordu. Polis eylemin "yasadışı" olduğu gerekçesiyle öğrencilerin etrafını çevirerek kitleyi dağıtmaya başladı. 8 öğrenciyi gözaltına aldı.

Meydandaki güvenlik azalmamıştı. Aynı gün saat 13.00'e doğru Nizam-ı Alem Ocaklarına bağlı faşistler, tek bir çekerek, "Ülkücü Hareket Engellenemez" sloganlarıyla camiden çıkmaya başladılar. Ellerinde Doğu Türkistan, Türkiye ve Nizam-ı Alem bayrakları vardı. Çevik kuvvet cami önünü çevirerek eylemin faşistlerin bayraklarını topladı ve aralarında Nizam-ı Alem Ocakları başkanının da olduğu 17 faşisti "gözaltına" aldı.

28 Şubat günü yaşanan iki olay. Polis hem devrimci-demokratları hem de faşistleri gözaltına alıyor ve mümkün olduğunca copunu kullanmamaya çalışıyor. Neden? 25 Şubat günü İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan olaylar her ne kadar sağ-sol çatışması olarak gösterilmeye çalışıldıysa da, polisin sivil faşistlerle birlikte devrimci demokrat öğrencilere saldırdığı ekranlardan tüm çıplaklığıyla halkın gözleri önüne serildi. Polisin hak arama talepli eylemlere olan düşmanca tutumunu görmeyen kalmadı. Polis geniş kitleler nezdinde teşhir oldu. Yaşananlar olumsuz havayı kendi lehine değiştirerek tarafsız bir görünüm yaratma çabasıdır. Ama bugünkü koşullarda, halkın geniş kesimlerinin devletin çeteci yüzünü gördüğü, hakları için sokağa çıktığı koşullarda devrimciler izin vermezse iktidar "devlet baba, tarafsız polis" oyununu oynayacak güçte değil.

Yine aynı gün 7-8 belediye otobüsü içlerinde polis dolu

Beyazıt Meydanına geldiler. Anlaşılan polis büyük bir gözaltı hazırlığı yapıyordu. Daha öncede ölüm orucu sürecinde, kayıplar için yapılan oturma önleminde de aynı durumla karşılaşmış, bunun üzerine polisin belediye otobüslerini kullanamayacağı açıklaması yapılmıştı. Daha dün "yüreğim alev alev, otobüsüm yanyor" yaygarası yapanlar, halkın otobüsünden dem vuranlar bugün halk düşmanlarına binlercimize işkence yapanlara, evlerimizi başlarımıza yıkanlara, ırz düşmanı kiralık katillere "halkın otobüsünü" ne hakla veriyorlar. Onların halktan anladıkları bir avuç sömürücü ve işbirlikçiler mi acaba? Recep Tayyip Erdoğan'ın bilgisi dahilinde gerçekleşiyor herşey ve bile bile suç işlemeye devam ediyor. Kontrgerillayla olan işbirliğini gizleme gereği duymuyor. Bunları yaparken halka düşmanlıkta ki pervasızlığın hesabını vereceğininde bilmelidir.

Faşistlerin ve Polislerin Oyunları Boşa Çıkacaktır

Yıllardır üniversitelerde devrimci öğrenciler üzerinde yoğun baskılar devam ediyor. Üniversitelerdeki çalışmaların önünü kesmek isteyen polis ve sivil faşist öğrenciler en son İstanbul Üniversitesi'ndeki vahşice saldırılarıyla bunun en iyi örneklerinden birini gösterdiler. İstanbul Üniversitesi'ndeki saldırıyla ilgili İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs öğrencilerinden Temel Altınışık'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz

Temel Altınışık (Öğrenci)

Saldırıyı bize anlatır mısınız?

Edebiyat Fakültesi'nde faşistlerin duvarlara afişler asıp yemekhanede bildiri dağıtmaları ve demokrat öğrencileri rahatsız etmeleri üzerine devrimci öğrenciler müdahale etti. Çıkan çatışmada iki arkadaşımız

yaralandı. Faşistler okul kütüphanesine barikat kurarak uzun süre dışarı çıkamadılar. Öd arkadaşımızın yaralanması üzerine faşistlerden hesap sormak için devrimci öğrenciler Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden İktisat Fakültesine gittiler. Faşistlerin saldırıya hazırlıklı olması dikkat çekiyordu. Bu nedenle devrimci öğrencilere taşlarla saldırmaya başladılar. Çatışma İktisat Fakültesi'nden Hukuk Fakültesi'nin önüne kadar taşındı. Daha sonra faşistler gelen Çevik Kuvvet ve sivil polislerle birlikte saldırdı. Polis iki devrimci öğrenciyi gözaltına aldı ve bir arkadaşımızı faşistlerin içine atarak dövülmesine neden oldu. Devrimci öğrencilerin Siyasal Bilimler Fakültesine toplanması üzerine çatışma sona erdi. İstanbul Barosu'ndan gelen avukatlarla birlikte Merkez Kampüse çıktık.*

• Mersin'de Faşist Saldırı

Okul idaresinin faşistlere arka çıkmasıyla geçtiğimiz hafta Tarsus Cumhuriyet Lisesi'nde devrimci-demokrat öğrencilere yönelik saldırılar devam etti. Okuldaki faşistler ülkü ocaklarındaki faşistlerden yardım alarak silahlarla öğrencilere saldırarak 2 öğrenciyi yaraladılar.

• Ankara'da Liseliler Baskıları Protesto Ediyor

Ankara'da liseli öğrenciler, Manisa'da ve Ankara'da tutuklanan arkadaşlarına destek "olmak amacıyla 6 Mart Perşembe günü aralarında DLMK'lı öğrencilerinde bulunduğu 1000 kişilik bir basın açıklaması yaptılar. Tutuklanan arkadaşlarının yanlarında olduklarını belirterek onlarla aynı suçu işlemeye devam edeceklerini söylediler. "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Suçlu Değil Öğrenciyiz", "öğrenciler Değil Çeteler Yargılsın" sloganları atılırken alkışlarla basın açıklaması sona erdi.*

Istanbul Üniversitesi'ndeki Saldırıya Eskişehir'den Tepki

Eskişehir gençliği İstanbul Üniversitesi'nde olan saldırılarla ilgili bir açıklama yaptı.

27 Şubat'ta Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesi önünde toplanan 250-300 kadar

öğrenci faşist saldırıları protesto için bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamaya Üniversite Öğrencileri Platformu, Yurtsever Gençlik, Öğrenci Kordinasyonu ve demokrat öğrenciler katıldı.

"Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" ...sloganlarını nın atıldığı eylemde

öğrenciler Hukuk Fakültesinin önünden Edebiyat Fakültesinin önüne kadar yürüdüler. Öğrenciler Edebiyat Fakültesi'nin önünde "Gün Doğdu" marşını söyledikten sonra dağıldılar.

Coşkulu geçen eylemde etrafta polisin bulunmaması dikkat çekiyordu.

Susurluk Çeteleri Halka Hesap Verecek

Geniş halk kitleleri kontrgerilla devletinin çetelerinden hesap sormaya başlamıştır. Susurluk'un devlet olduğu ve hesap sorulması gerektiği haykırılmıştır. İbrahim Şahin gibi faşist çete şeflerinin devletin kontrgerillası tarafından korunduğu gerçeği dile getirilmiştir. Geniş halk kitleleri ülkeyi kan gölüne çeviren kayıpların, katliamların, işkencelerin, sürgünlerin vb fazlasıyla yaşatıldığı, bunların sorumlularının katillerinin serbestçe dolaştığı bir ülke haline çevirenlerin bulunup, yargılanmasını istemiştir

Susurluk Kazası dördüncü ayını doldurdu ve 5. ayına girdi. Bu 5 aylık süre içinde kontrgerilla devletinin pislikleri bir hayli orta yere çıktı ve çıkmaya devam ediyor. Susurluk'un ilk günlerinde sözde pisliklerin üzerine giden ANAP lideri M. Yılmaz ve ikinci dereceden gidiyor görünen CHP lideri D. Baykal'ın şu sıralar sesleri solukları çıkmıyor. Çünkü onlar birincisi, Susurluk'u fırsat (özellikle M. Yılmaz) bilerek bir yeni koalisyon kurdurup iktidara gelmeyi hedeflemişlerdi. Ve o dönem toplumsal muhalefetin devlete yöneleceği düşünülüyordu. Ama yeni bir koalisyonla iktidara gelebileceklerini ve halkın tepkisinin doğrudan devlete yöneldiğini gördüklerinden bu işin peşini bıraktılar. Hatta Susurluk dolayısıyla koalisyonun ve özel olarak Tansu Çiller'in pisliklerini sergileyen M. Yılmaz geçtiğimiz günlerde DYP lideri Çiller'e koşulsuz koalisyon önererek daha önce Susurluk konusunda söylediklerinde ne denli samimiyezsiz olduğunu asıl amacının kendisinin içinde bulunduğu bir koalisyon olduğunu gözler önüne serdi.

5. ayma giren Susurluk'taki faşist devletin çete faaliyetleri, bu konudaki pisliklerinin halk kitlelerince görülmesi üzerine toplumsal tepki ışık söndürme ile başlamış ve değişik biçimlerle zenginleşerek sokağa taşarak sürmüştür. Geniş halk kitleleri kontrgerilla devletinin çetelerinden hesap sormaya başlamıştır. Susurluk'un devlet olduğu ve hesap sorulması gerektiği haykırılmıştır. İbrahim Şahin gibi faşist çete şeflerinin devletin kontrgerillası tarafından korunduğu gerçeği dile getirilmiştir. Geniş halk kitleleri ülkeyi kan gölüne çeviren kayıpların, katliamların, işkencelerin, sürgünlerin vb fazlasıyla yaşatıldığı, bunların sorumlularının katillerinin serbestçe dolaştığı bir ülke haline çevirenlerin bulunup, yargılanmasını istemiştir.

Kontrgerillanın her türlü pis işleri

nin içinde yer alan, yönlendiren generallerin ta başından beri kendilerini Susurluk'un dışında tutan tavırları geçen bu süre boyunca devam etmiştir. Örneğin Askerlerin ağırlıkta olduğu MGK (Milli Güvenlik Kurulu)'da yapılan son toplantısıyla generallerin 9 saat sorguladığı hükümete, toplantı sonrası 20 maddelik bir yaptırım listesi sunmuştur. Ama "tarihi toplantı" olarak adlandırılan bu toplantıda Susurluk ele alınmamıştır. Çünkü halkın üzerine gittiği, sorguladığı, suçlularının bulunup yargılanmasını istediği Susurluktaki devletin üzerine gitmek onların işine gelmez. Çünkü onlar Susurluk'un üzerine gitmeleri halinde suçluların başında kendilerini bulacaklarını çok iyi bilmekte ve bundan korkmaktalar. Generaller bir zamanlar kendilerinin beslediği islami akımların bir kısmının kontrolden çıkması ve aralarındaki it dalaşının etkisi, Refahla çelişkiler vb. nedenlerden dolayı bu radikal islami gurupları hizaya getirmek, Refah'tan hesap sormakla bu sıra pek meşguller. Hatta bir general kendini tutamayarak "İrtica PKK'dan daha tehlikelidir" dedi. Oysa bugün söylediklerinden samimi olmadıkları, çok tehlikelidir dedikleri kesimleri geçmişte kendilerinin beslediği, geliştirdiği herkesçe biliniyor. Örneğin, kapatmayı istedikleri vakıf yurtları, sınırlandırmak istedikleri imam hatip liseleri, denetlemek istedikleri bu çevrelerin mali kaynakları gibi gelişmeler özellikle Evren cuntası tarafından göz yumulup, desteklenmişti. Rabita aracılığıyla din adamlarının maaşını ödeten Cunta şefi Evren'in kendisidir. Meydanlarda elinde Kur'an'ı Kerim dolaşan, islami çevrelerden destek isteyen cunta şefi Evrendi. Bunun karşılığında da cunta anayasası ve Evren'in Cumhurbaşkanlığı'na seçilmesi için anlaşma yapıp destekler alınmıştı. Laikliği şimdi hatırlayan, İrtica demagojisi yapan generallere sormak lazım tüm yetkilerin elinde olduğu cunta yıllarında birtek

vakıf, vakıfyurdu, imam hatip lisesi kapatılmış mıydı. Hayır, kapatılmadığı gibi tam tersine teşvik edilmişti, din dersleri liselerde zorunlu ders olarak konmuştu bu dönemde. Şu sıralar generallerin sözcüsü gibi hareket eden Demirel'inde aktif 30 yıldan beri tavırları farklı olmamıştır. Bugünkü tavırlarıyla Atatürkçü görünmeleri, laiklik, şeriat, çarşaf edebiyatı yapmaları bir sahtekarlık örneğinden, halkı kandırmaktan başka şey değildir.

Susurluk pisliğinin devlet tarafından, koalisyon hükümeti tarafından ortaya çıkarılmak istenmediği tam tersine göstermelik komisyonlar vb ile kapatılmak istenmediği tam tersiye ortaya çıkmaya başladı. Örneğin Mehmet Ağar ve Sedat Bucak hakkındaki dokunulmazlıklarının kaldırılması ile ilgili fezleke başbakanlıkça bilinçli olarak bekletilmektedir.

Başbakanlık Teftiş Komisyonu'nun haftalar önce hazırladığı Susurluk'taki devletin çete faaliyetinin bile kabul edilmediği, tamamen devleti temize çıkarmaya yönelik evlere şenlik raporu geçen süre içinde henüz Susurluk Araştırma Komisyonu'na ulaştırılmamıştır. Bilinçli olarak geciktiriliyor. Susurluk Komisyonu Teftiş Kurulu raporunu okumuş bile değildir.

İbrahim Şahin Ailevi Sorunlarını Hallediyormuş(!)

Özel Harekat Daire Başkanı eski Ve-kili İbrahim Şahin bu kezde "gazeteci" Nazlı Ilıcak'la yaptığı röportajla mesaj verdi. Susurluk kazası 4 ayını geride bıraktı. Faşist devletin çeteleriyle ortalık kaynıyorken bugüne kadar sadece 5 özel timci tutuklandı, İbrahim Şahin dahil 3 özel timci firarda. Başkaca da bir gelişme sözkonusu değildir. Kontrgerilla tarafından korunan İbrahim Şahin hakkında tutuklama kararı çıktıktan sonra serbestçe ortalıkta dolaşmaya devam etmişti. Ancak bu durumun medyaca tespit edilmesi ve ka-

muoyuna yansıtılmasından sonra yurt dışına kaçtığı açıklanmıştı. Daha önce telefonla şeker bayramından sonra teslim olacağını söyleyen Şahin bu kez Akşam Gazetesi ve Kanal 6 için Nazlı Ilıcak'la yaptığı röportajda ailevi birtakım sorunlarını yoluna koyduktan sonra teslim olacağı açıklamasını yaptı. Aynı röportajda bu güne kadar dağlarda ve kentlerde 4 bine yakın insanı öldürdüğüyle özel olarak övünen Şahin'in bu başarısını(!) Nazlı Ilıcak'ta öve öve bitiremiyor. Ilıcak bununla da yetinmeyip "Yaptığınız başarılı operasyonlar sonucu İstanbul'da artık Dev-Sol'un örgüt evi kalmadı" diyerek ve Şahin'i yaptığı katliamlarla adeta kahramanlaştırarak kontranın sadık bir kalemi olduğunu bir kez daha gösterdi...

I. Şahinle ilgili açıklamalarda bulunan Şahin'in eğittiği eski özel timci Halil Öztürk "tüm polislerde bir cezaevi korkusu vardır, bu korku bir kabus gibidir." dedi. 3 yıl özel timde çalıştıktan sonra istifa eden ve yaptıklarını "iyi vatandaş olacağım" kitabında toplayacak olan H. Öztürk özel timcilerin sürekli kontrol altında tutulmasını isteyerek "Bu kişiler maddi sıkıntı içine girerse çok tehlikeli olurlar. İyi eğitilmiş bir köpeğin bile başıboş bırakılmaması gerekir. Özel eğitimden geçmiş, mükemmel silah kullanan bir özel timciyi ise asla boş bırakmamak gerekir..." dedi.

Susurluk Araştırma Komisyonu

Komisyonu İstanbul-Metris'te

Susurluk'tan sonra kurmak zorunda kaldıkları Susurluk Komisyonu haftalardır Ankara'da idi. Komisyon özel timcilerin cezaevinde olması da dikkate alınarak İstanbul Metris'e gittiler. Metris'te komisyona ifade veren Ayhan Çarkın hem yeni itiraflarda hemde tehditlerde bulundu.

Kendisinin İstanbul'da Ö. L. Topal'la ilgili gözaltına alınıp 91 "cinayeti" kabul ettiği sorgusunun video'ya kaydedildiğini ve bunun emniyette olduğunu ama gizlediklerini tekrarlayan Çarkın ayrıca "ANAP'lı milletvekilleri Yaşar Okuyan ve Agah Oktay Güner bize yurtdışına kaçmamızı istediler. Bize aracılar gönderdiler. Çünkü Abdullah Çatlı'nın ne işler yaptığını onlar biliyordu. Bizim de bunu bildiğimizi ve ifşa edeceğimizi zannedip korktular. Çünkü işin ucu ANAP'a ve bu iki milletvekiline dayanıyordu." dedi. Faşist devletin kelle avcılarında A. Çarkın'ın adını açıkladığı Y. Okuyan ve A. O. Güner, 12 Eylül öncesi MHP yöneticisiydiler. Bu dönemde MHP ve Ülkü Ocaklarının gerçekleştirdiği hemen tüm saldırılarda, katliamlarda rolleri olan iki halk düşmanıdır. Yüzlerce insanımızın kanına elleri bulaşmış bu iki faşist

şefin dönemin MHP'nin gençlik örgütlenmesi olan Ülkü Ocakları Genel Merkez ikinci Başkanı A. Çatlı ile sıkı ilişkileri olduğu ve Çatlı'nın birçok katliamda kendilerinden direktifler aldığı bilinen bir gerçektir.

özel timci faşist Ayhan Çarkın devletin sözde çok sıkı aradığı İ. Şahin'in de fazla üzerine gidilmemesini, fazla gidilmesi halinde "yeni cinayetlerin işleneceğini" komisyona belirterek hem tehditte bulunuyor, hemde şimdiye kadar ki "faili meçhul cinayetler" deki özel timin rolünü kabullenmiş oluyor.

ANAP'lı Komisyon Üyesi Yaşar Topçu'da "JİTEM Yok" Diyor

Susurluk gerçeğini araştıracağı iddiasıyla kurdurulan Meclis Susurluk Araştırma Komisyonu'nun Başkanı Refahlı M. Elkatmış geçtiğimiz Şeker Bayramında, yaptıkları araştırma sonucunda M. Ağar ve S. Bucak hakkında onları yargılayacak yeterli delil bulunmadığını sözlü olarak belirtip araştırmalarının

Yaşar TOPÇU

neye hizmet edeceğini göstermişti. Şimdi de komisyonun ANAP'lı milletvekili Yaşar Topçu "JİTEM örgütü yok" diyerek komisyonun neye hizmet ettiği konusunda El-

katmış'tan aşağı kalır yanının bulunmadığını gösterdi. Komisyonun İstanbul'daki çalışmaları sırasında gazetecilerin Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman'ın JİTEM'in olmadığına ilişkin açıklamalarını hatırlatması üzerine Y. Topçu, Teoman Koman'ın haklı olduğunu açıkladı. Topçu söylediğini kanıtlamak içinde JİTEM'in sadece Cem Ersever tarafından dile getirildiğini, başkada bu konuda bir kanıtın bulunmadığını belirterek Ersever'e yükledi; "Birisi kendiliğinden çıkmış. Kendisine hava vermek, güç vermek, etrafa karşı kendisini güçlü gösterebilmek için JİTEM diye devletin şemasında olmayan, kuruluşunda olmayan bir sıfatı kullanmış ve etrafındaki kişilere de öyle takdim etmiş. Jandarmanın bu konuda çeşitli genelgeleri olmuş. 'Bizim JİTEM diye bir kuruluşumuz yoktur, bu deyimim, bu sıfatın kullanılması' diye. Ama bu sıfat sonradan katledildiği bilinen Cem Ersever tarafından kullanılmış. Onun katliyle birlikte bu sıfat ortadan kalkmıştır" diyor Topçu. İşte bu kadar basit. Susurluk'taki pislikleri kendi deyimleriyle "devlet, mafya, siyaset ilişkisini" araştırarak, "Temiz siyaset, temiz toplum" yaratmak için araştırma sonucu rapor hazırlayacak komisyonun "ağır" toptanlarından Yaşar Topçu bir çırpıda JİTEM'i generaller gibi yok sayıyor. Bu konuda gazetecilerin askerlerle ilgili ciddi iddialar var zorlaması üzerine ise Topçu "siz kafanızdan uyduruyorsunuz" diyerek gazetecileri azarlamaya çalıştı. İşte Yaşar Topçuların, Mehmet Elkatmışların hazırlayacağı raporun nasıl olacağına çok önemli ipuçları şimdiden orta-

ya çıkmıştır. JİTEM'in kullandığı itirafçıların, JİTEM subaylarının, Emniyet Genel Müdürlüğü istihbarat Daire Başkanı Vekili Hanefi Avcı'nın anlatımları, ortaya çıkan bilgi belgelere rağmen generaller ve Y. Topçu gibi kontrgerillacılar görevleri gereği bunu ısrarla inkar ediyorlar. Sonrada kalkıp gerçekleri ortaya çıkardıklarına dair rapor hazırlayıp "Temiz siyaset, temiz toplum" yaratacakları demagogisini yapıyorlar. Temiz olmayan toplum değil, bu halk düşmanlarının siyasetidir. Ve bunlar bu pislikleri ortaya çıkmasın, devletin pislikleri daha fazla ortaya çıkmasın, ortaya çıkanlar da elden geldiği kadar örtbas edilsin yada bir kaç kişiye yük lensin diye canla başla çalışıyorlar. Zaten komisyonun kuruluş amacında bu değil miydi?

Susurluk'un ilk haftalarında ANAP'

ın Susurluk'a karşıymış gibi açtığı demagogik açıklamalar yapması, gensoru vermesin de genel başkanı gibi "canla başla" çalışan Y. Topçu'nun kontrgerilla devletin sadık bir savunucusu olan halk düşmanı faşist kişiliği de biliniyor. Hatırlanacaktır DYP-CHP koalisyonunda 8. maddenin kaldırılıp kaldırılması için "Düşünce Özgürlüğü'nün yoğun olarak tartışıldığı günlerde DYP'li olan ve bu parti adına katıldığı bir TV programında 8. maddenin kaldırılmasıyla sanki "düşünce özgürlüğü" gelecekmış gibi ısrarla kaldırılmasını savunmuştu. Bununla da yetinmeyen Topçu, Mücadele Gazetesi'nin kapağını ekrana tutarak kapaktaki yazıyı okumuş ve "Bunu yazanlar gazeteci olamaz. Bunları yazanlarla silah sık kan teröristler arasında hiç fark yoktur. Silah sıkılanlarla, bu yazdan yazanlara aynı terörist muamelesi yapıp ceza verilmelidir." demişti. Bizim açımızdan bu hiçte şaşırtıcı olmamıştı. Bu ülkenin parlamentosunda aynı dönemde insan Hakları Komisyonunun Başkanlığını Maraş katliamının bir numaralı suçlusu Ökkeş Şendiller (Kenger) yapıyordu. Aynı dönemin insan Hakları Bakanı Ankara'da infaz emrini polise veren içişleri Bakanıyla birlikte infazı seyretmişti. Bugünde devleti aklama diye bir görevle karşı karşıyalar Yaşar Topçu ve diğerleri. Bu konuda üzerlerine düşeni yapıyorlar. Çünkü kendileri de faşist devletin çete faaliyetlerinin içinde olan ve hararetle savunulardır. Pisliklerin temizlenmesi, kendi düzenlerinin ortadan kaldırılıp hertarafın temizlenmesi olduğunu çok iyi biliyorlar.

FB Başkanı Ali Şen'in Hüseyin Kocadağ Hasreti

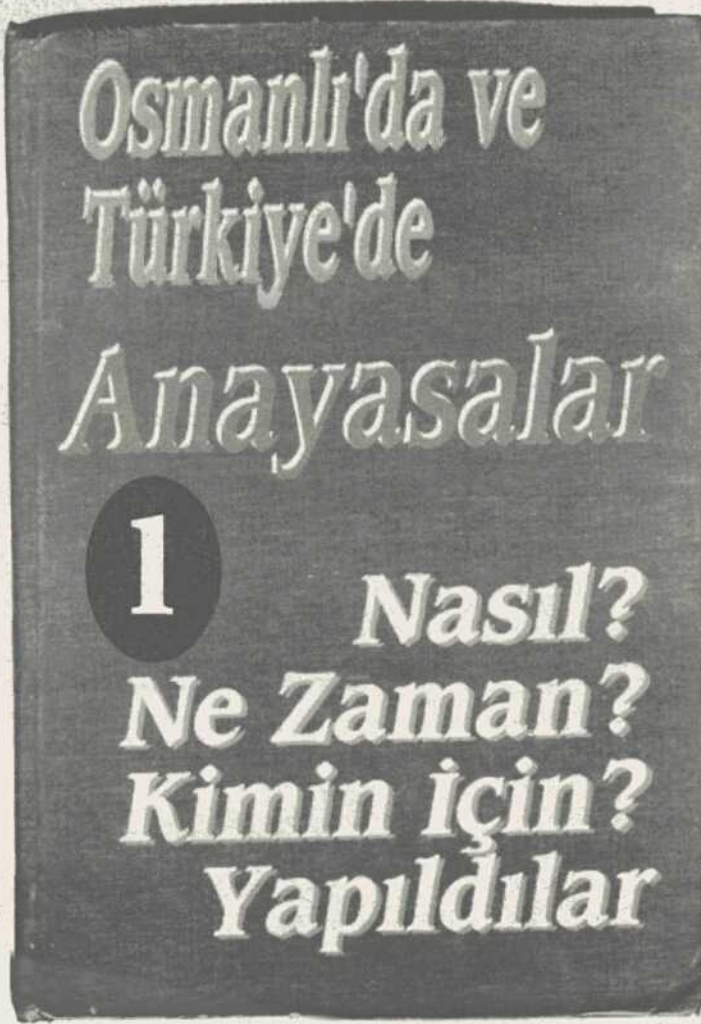
Fenerbahçe'nin (FB) 1 Mart'ta Antalya'da Antalyaspor ile yapacakları maça, Fenerbahçeli futbolcularlarının de "Hüseyin Kocadağ'ı unutmadık" yazılı bir pankartla sahaya çıktılar. Bu pankartla sahaya çıkmalarında birinci dereceden rol oynayan kişinin kulüp başkanı Ali Şen olduğu bilinen bir gerçektir. (Şen'e ayrıca değineceğiz). Ama bunu söylerken, ülkede bir ayı aşkındır süren ışık söndürme ve sokaktaki kitlesel eylemlere ve medyanın buna geniş yer vermesine rağmen bunları hiç bilmiyormuş gibi duyarsız davranan, bir kontra şefine saygı belirten pankart taşıyan futbolcuların ve eski futbolcu şimdinin tam yetkili FB maneceri Rıdvan Dilmen ve diğerlerinin temize çı-

cadağ'la birlikte bulunduğu kontrgerilla ilişkilerin ve şirketlerini büyütme, kasasını daha da doldurmak için Kocadağ'ın kendisine yaptığı iyilikleri unutmuyor asıl olarak. A. Şen'in FB izleyicilerinin yada futbolcuların kara kaşı kara gözü için canhıraç bir şekilde çaba gösterip kulübün başkanı olmadığı çok açıktır. Şen belirttiğimiz gibi tamamen kendi çıkan için kulüp başkanlığı koltuğuna oturmuştur. Kocadağ gibi kontrgerilla şeflerinin, emniyet müdürlerinin, belediye başkanlarının, milletvekillerin, bakanların, Başbakan, general, Cumhurbaşkanı gibi şahsiyetlerin üyesi yada yönetim kurulunda yer aldığı bir kulübün başına geçmesinin sağlayacağı avantajları çok iyi biliyor A. Şen. Eski Fenerbahçe Kulübü Başkanlarından Tahsin Kaya'nın geçmiş yıllarda bu konu da verdiği bir demeç kulüp baş-

kanı olmanın avantajları için çok çarpıcıydı. T. Kaya; "Ben FB. kulübü başkanırken ihaleler her taraftan ayağıma gelirdi. Gelen ihaleler arasında seçimi ben yapıyordum. Başkanlıktan ayrıldıktan sonra bir ihale almak için akla karayı seçiyordum", demişti. Ayrıca, Futbol'un F'sinden dahi anlamayan hayali salyangoz ihracatçısı Hasbi Ağa (Menteş)'nin neden geçmişte ısı-

rarla Samsunspor Kulübü başkanı olduğu da aynı nedenlerden dolayıydı. İstisnalar hariç Kulüp yöneticiliğinde, başkanlığında çıkarların ön planda olduğu bir gerçektir. Bir zamanlar çok büyük para yardımı iddialarıyla FB yönetimine giren Erol User'in ucu Susurluk'a kadar gidecek yolsuzluk ve sahteciliklerinden dolayı şu anda cezaevinde bulunuyor.

Susurluk pislğinde payı olan ama hiçbir soruşturmaya tabi tutulmayan Ali Şen'in nasıl bir işçi düşmanı olduğunu anlamak için bir örnek bile yeterlidir. Bu onun kişiliğini, işçi düşmanlığını daha iyi sergileyecektir. Ali Şen sahibi olduğu Maga Deri'deki işçilere 90 yılında hiçbir haklarını vermeyerek kapı önüne koymuştu. İşçilerin fabrikadaki haklı direnişine polisi göndermişti her seferinde. İşçileri sömüren, kanını emen işçi düşmanı Ali Şen'in sahibi bulunduğu helikopter alanını işçileri desteklemek için Devrimci Sol'un bir baskın düzenlemesi ve helikopterleri bombalamasından sonradır ki Ali Şen yelkenleri indirmiş ve işçilerle anlaşmıştı. Ali Şen ve diğer ilgili FB yöneticileri Kocadağ gibi Susurluk pislğinin içindedirler, halka karşı suçludurlar. Ali Şen'ler, Hüseyin Kocadağ'ların suç ortakları olmaktan, gerçekleştirdikleri pisliklerden, çıkar ilişkilerinden dolayı "Hüseyin Kocadağ'ı Unutmadık" diyorlar, pankart taşıtırmıyorlar. Bu halk ise Kontrgerilla devletin içine Şen ve Kocadağ'ları da alan pisliklerini unutmadı ve unutmayacak. Ta ki bu pislikler ortaya çıkıp, sorumlular halka hesap verip mahkum olana dek...*

Hani pek çok şey anlatılırken, "onun tarihi insanlığın tarihi kadar eskidir" diye söze başlanır. Ya da bazı olgular, insanlığın tarihiyle değil ama en azından sınıfların tarih sahnesine çıkmasıyla yaşıttır. Tüm bu tarihsel-toplumsal olgulara kıyasla bakıldığında anayasalar oldukça yenidir. İnsanlık anayasalarla tanışalı henüz birkaç yüzyıl kadar olmuştur... Hukuk'un tarihi de çok çok eskidir örneğin. Babil Kralı Hammurabi kanunlarına kadar uzatılır bu tarih.

BİR ANAYASA NELERİ KAPSAR?

Soruya klasik anayasalarda beş noktada toplanabilecek esaslarla cevap verilebilir:

1- Devletin kuruluşu, yapısı (Tek yapılı, eski deyimle, basit ya da Federasyon, Konfederasyon gibi çok yapılı mıdır?);

2- Devletin biçimi, (Cumhuriyet midir, monarşi midir?);

3- Devletin Siyasal Rejimi (demokrasi midir, otokrasi midir?);

4- Yüksek Devlet organlarının (yasama, yürütme, yargı) kuruluşu, işleyişi, yetkileri ve ilişkileri;

5- Kamu hürriyetleri." (Tarık Zafer Tunaya, Siyasal Kurumlar ve Anayasa Hukuku, s. 110)

Hukuk'un bir biçimi, boyutu sayılabilecek olan anayasalar ise hukukun geçmişine göre de yem sayılır. Hukuk şu ya da bu biçimde tüm sınıflı toplumların önemli bir konusuyken, anayasalar esas olarak tarih sahnesinde burjuvazinin gelişimiyle paralel bir gelişme göstermiştir. Köleci ve feodal toplumlarda egemen sınıfların hemen hemen mutlak bir otoritesi vardır, bu otoritenin başka sınıflarla veya diğer toplum kesimleriyle paylaşımı söz konusu değildir. Bir yerde hukuk da, yasa da, anayasa da tiranların, beylerin, padişahların iki dudağı arasında çıkandır. Böyle olunca tabii orada başka yasalara veya bunların yazılı hale getirilmesine gerek olmuyordu. Ama ne zaman ki feodalizmin son aşamalarına doğru burjuvazi gelişmeye başladı, feodalitenin temsilcisi durumundaki krallarla burjuvazi arasında da bir yetki savaşı patlak verdi. Anayasalar bu savaşın araçlarından, biçimlerinden biri oldular.

ANAYASALAR ALTÜST OLUŞLARIN SONUCUDUR

Anayasalar "durduk yerde" değiştirilmez, ya da yeniden yapılmazlar elbette. Anayasalar belli toplumsal gelişmelerin ürünüdürler. Kısa ama özlü bir tanımlamada şöyle der: "... gerçek odur ki, bir Anayasa, sosyo-ekonomik yapıdaki koşulların siyasal planı yansımasıdır."

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte sosyo-ekonomik yapı da değişir. Burjuvazi ekonomik egemenliğini kurar ve bunu siyasi egemenliğiyle bütünleştirmek ister. Anayasalar da işte bu noktada burjuvazinin siyasal

86-87'lerde "Anayasa" sorunu bir hayli günceldi ülkemizde. Düzen partileri koro halinde "12 Eylül Anayasası"na verip veriyorlardı. Hepsi değiştirmekten söz ediyordu... Veyillarca sadece söz etmekle kaldılar. 12 Eylül Anayasası yerinden bir milim oynamadı.

Şimdi bir anayasa sorunu yeniden güncelleşiyor. Ancak bu defa tartışılan muhtevasıyla da, biçimiyle de farklı bir anayasa.

Tartışılan, gündeme yeni yeni girmekte olan anayasa, bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusların haklarını esas alacak.

Bu anayasanın muhtevasından biraz söz edildğinde pek çok kişinin ilk tepkisi "bu anayasayı kabul etmezler" oluyor ya da olacak.

Kim kabul etmez?

DYP, ANAP, RP, CHP, DSP, BBP gibi partilerden oluşan Meclis mi?

Eğer bunu söylüyorsanız haklısınız.

Evet, bu meclis böyle bir anayasayı kabul etmez.

Kabul edecek olsaydı, şimdiye kadar 12 Eylül anayasası çoktan ortadan kaldırılmış ve yenisi çoktan yapılmış olurdu. Ama Meclisteki partiler, esasında 12 Eylül'ün partileridir ve 12 Eylül'ün anayasasından da şikayetçi değillerdir.

Pekala bu meclis kabul etmeyecekse, bu içerikte bir anayasayı ortaya atmanın anlamı nedir? Bu anayasa nasıl kabul edilecek ya da ettirilecektir?

İşte bu sorunun cevabını belli yanlarıyla ortaya koyabilmek için, bugüne kadar yapılmış anayasaların nasıl yapıldığını, nasıl kabul edildiğini ya da ettirildiğini tarih içinde görmek gerek.

Bakalım, anayasalar nasıl yapılmış, kimler, kimin için yapmış, ülkemizdeki yansımaları nasıl olmuş?... Her ne kadar dizinin adı "Osmanlı'da ve Türkiye'de Anayasalar" olarak konulduysa da, çok kısaca da olsa anayasaların

kaynağına, yani Batı demokrasilerine de uzanmak gerekiyor. Bu anlamda konuya da oradan başlıyoruz.

Bilindiği gibi, bir şeyi elde etmek için iki nokta çok önemlidir. Bir; ne istediğini çok iyi bilmek, İki; istediğini nasıl elde edeceğini bilmek.

Bugün anayasa sorunu açısından Türkiye halkları için tüm sorun işte bu iki noktada düğümlenmektedir. BİR; Nasıl bir anayasa isteyeceğiz, yani başka bir deyişle, nasıl bir anayasa olursa bu halkın çıkarlarına hizmet eder? Ve İKİ; bu anayasayı nasıl elde edeceğiz? Bu yazı dizisi, tarihsel gelişimi içinde işte bu soruların cevabının netleşmesine hizmet ettiği ölçüde yerinde ve yararlı olacaktır. Sorunumuz akademik bir bilgi yığmak değil, hayatın bugün Türkiye halklarının önüne koyduğu bir soruya cevap bulmaktır.

haklarının güvencesi olarak gündeme gelir.

Tabii kapitalist sistem içinde de toplumsal yapı hep aynı noktada durmaz. En karakteristik yanı, işçi sınıfının giderek büyümesi ve bir güç güçlendikçe, anayasalarda da bu yönde değişiklikler gündeme gelir...

Büyük altüst oluşlar, tümüyle yeni, niteliği farklı anayasaların yapılmasına zemin oluştururken, herhangi bir toplumsal yapı içindeki daha küçük çaplı sayılabilecek altüst oluşlar da anayasa değişiklikleriyle sonuçlanır. Örneğin 1789 Fransız devrimi, örneğin 1917 Sovyet Devrimi niteliği tümüyle farklı yeni anayasaları ortaya çıkarırken, örneğin 12 Eylül cuntası gibi bir altüst oluş, anayasayı nitelik olarak değiştirmez ama üzerinde pek çok değişikliğin de gerçekleştirilmesine yolaçar. Keza, halkın muhalefetinin geliştiği durumlarda da, egemenler anayasaların bazı maddelerini değiştirmek zorunda kalırlar.

Kısacası şudur; eğer herhangi bir toplumsal kesim yeni bir anayasa talebi ortaya koyuyorsa, bu değişikliğin toplumsal bir altüst oluş olmaksızın gerçekleşmeyeceğini de bilmek durumundadır. Yine bir anayasa bilimcisinin söylediği gibi:

"... çoğu zaman, anayasaların değiştirilişleri gibi, yapıları da toplumsal güçlerin tam bir denge içinde bulundukları sırada olmaz. Anayasaların birçoğu... aslında bir ihtilalin, ya da yerleşik düzeni altüst edici büyük bir olayın arkasından yapılır. Bu gibi durumlarda da, ister istemez, o ihtilali gerçekleştiren, ya da o büyük olayın en önemli etkeni sayılan toplum güçlerinin kendi

çıkarları, hakları ve ülkeleri birer anayasa ilkesi niteliğine bürünür..."

İLK ANAYASALAR

18. YÜZYILDA VE BATI'DA

1789 Fransız Devrimi, insan hakları evrensel ilkelerinin netleşmesinde de, anayasacılık hareketlerinde de hep bir çıkış noktası kabul edilir. Bu devrimin sonunda yapılan 1791 Anayasası da bu anlamdaki ilklerden biridir.

1789 Devriminde esas olarak iki sınıf çarpışır: Feodal düzenin soyluları ile burjuvazi. Burjuvazi iktidara ortak olmak için ayaklanır; düzenden memnun olmayan tüm diğer sınıf ve tabakalar da burjuvazinin yanında saf tutar. İşçiler ve halk da bu kavgada, ilerici talepler savunan burjuvazinin yanındadır. Ancak devrimin asıl niteliği "burjuva devrimi" olmasıdır ve bu devrimin sonunda yapılan anayasa da bu niteliği yansıtır. 1791 Anayasası'nda kralın mutlak otoritesi yıkılmış, ama krallık da korunmuştur. Kurulan yeni rejim sınırlı bir monarşidir.

1800'lü yıllar boyunca İsveç, Norveç, Hollandagibi Avrupa ülkelerinde de anayasalar yapılır. Bu ülkelerde burjuvazinin önderliğinde ayaklanmalar olur, ayaklanmalar krallığın iktidar yetkisini burjuvaziye paylaşmayı kabul eden anayasaları kabul etmesiyle sonuçlanır.

BU ANAYASALARDA NE VARDI?

Bu anayasaların ilk öngördükleri, "güvence" altına alınan kurum meclisler'dir. İlk başlarda Meclis yetkilerini krallarla, padişahlarla paylaşırken, feodalizmin etkinliğinin kırılmasıyla birlikte tüm yetkiler

burjuvazinin denetiminde meclise geçmeye başlamıştır.

Meclislerin oluşumuna bağlı olarak bu anayasaların getirdiği ikinci yenilik doğal olarak "seçim sistemi" olmuştur. Ancak bugün herkes için doğal kabul edilen "genel oy" ancak yıllar sonra anayasalara girmeye başlamıştır. İlk anayasalarda seçme ve seçilme hakkı son derece kısıtlıdır.

Burjuvazi bu kısıtlamada gerçek niyetini ele verir aslında.

Anayasa hukuku çerçevesinde iki kavram çıkar ortaya: halk egemenliği ve ulus egemenliği. Bunun hangisinin belirleyici olduğu da esasında o anayasanın niteliğine ilişkin önemli bir fikir verir. Burjuvazi bu tartışmada "halk egemenliği" fikrine karşı "ulus egemenliği" fikrini savunur.

Meclis "halk adına" değil, ondan daha yüksek ve "kutsal" olan ulus adına egemenlik kullanır. Ve böyle olduğu için de:

"... bu derece üstün bir egemenliğin kullanılışı da halka, yani rastgele insanlara, sokaklardaki kalabalıklara verilmez, böyle yapılsa egemenliğe karşı saygısızlık edilmiş olur; malları, mülkleri, çakılı çivileriyle bu topraklara bağlı olanlar, yatırdıkları vergilerle ulusa bağlılık borçlarını ödeyenler oy hakkına sahip olursa, bu yüce egemenliğin kullanılması için gereken saygı ve ciddilik, sağlanır."

Burjuva ideolojisinin özü budur işte. O elinden gelse, yalnızca burjuvaların oy hakkına sahip olduğu bir sistem ister. Ama tabii emekçi sınıflar buna izin vermez.

Fransız devriminin hemen sonrasında yapılan 1791 anayasası'nda "genel oy" hakkı yoktur, sınırlıdır. Seçimler iki derecelidir ve "ikinci seçime" yani belirleyici seçime katılabilmek için belli bir mal-mülk sahibi olma koşulu aranmaktadır. Yani demokrasi açıkça parası olan için vardır. Her vatandaşın, ekonomik durumu ne olursa olsun herkesin oy hakkına sahip olması, ancak 1848 ayaklanmalarının sonucunda mümkün olmuştur. Ki bu ayaklanmalarda işçi sınıfı büyük bir rol oynamıştır.

ANAYASALAR ÇEŞİTLENİYOR

Anayasalar ilk çıktıkları gibi kalmadılar. Muhtevalarıyla birlikte biçimsel açıdan da değişiklikler geçirdiler. İçerdikleri düzenlemelerin alanı dönemlere, iktidarların niteliğine göre genişledi ya da darlaştı.

Batı Avrupa'da gelişen anayasalara "klasik anayasa"lar adı verildi. Siyasal olayların, siyasal yaşamın çerçevesi burjuva demokrasilerinde bu anayasalarla çizilmiştir. Elbette o güne kadarki anayasalar arasında da önemli biçimsel farklılıklar vardı. Örneğin İngiltere'deki siyasal sistem, klasik anlamda yazılı bir anayasası olmamasıyla bunlardan ayrılıyordu. Keza Amerikan Anayasası da bir iç savaş ortamında biçimlenmişti ve farklılıklar içeriyordu. Ancak hepsinin esası, burjuvazinin egemenliğini güvence altına alan anayasalar

olmalarıydı.

Anayasalardaki asıl çeşitlenme ve değişiklikler 1. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasına rastlar. Savaş sonrasında Alman, Avusturya-Macaristan, Osmanlı imparatorlukları ve Rus Çarlığı yıkılmıştır. Yani feodalizmin en güçlü kaleleri çökmüştür. Bunun tüm siyasal düzenlemelere, toplumsal yaşama yansımaları kaçınılmazdır ve öyle olmuştur. Burjuvazinin bu ülkelerdeki egemenliği pekişmiştir... 1917 Sovyet Devrimiyle ise insanlık yeni bir anayasayla tanıştı. İdeolojik anlamda Marksizmden kaynaklı alan bu anayasa ise özü itibarıyla ilk kez sömürücü sınıfların değil, daha önceki düzen içinde ezilen, sömürülen kesimlerin egemenliğini öngörüyor, sosyalist bir toplumu tanımlıyor ve hedefliyordu.

ikinci paylaşım savaşının öncesinde bu anayasalara önce İtalya'da, Almanya'da Faşist rejimlerin anayasaları, savaş sonrasında ise özellikle Doğu Avrupa ülkelerinde kurulan Halk Demokrasilerinin anayasaları eklendi. Yeni bağımsızlığını kazanmış ya da, emperyalizmin yeni -sömürgeci durumundaki ülkelerin anayasaları ise adeta "melez" anayasalardı; bunlarda batı demokrasisinin klasik anayasalarından da, halk demokrasilerinin anayasalarından da, faşist anayasalardan da etkilenmeler bulmak mümkündü. Tabii bu noktada anayasaların kimilerinin giderek daha demagojik bir niteliğe de büründüğünü eklemek gerekir; özellikle emperyalizme bağımlı yeni-sömürgecilerin çoğunda tam bir faşist rejim hüküm sürerken, anayasalar adeta demokrasilik oyununun bir parçası haline gelmiş, kitlelerin oyalanmasının aracı olmuştur; bu anlamdadır ki, yeni sömürge ülkelerdeki anayasalar kağıt üzerinde bol keseden tanınan hak ve özgürlüklerle, ve tabii halkın

1961 Anayasasını hazırlayanlar

1971 Anayasasını Hazırlayanlar

1982 Anayasasını Hazırlayanlar

muhalefetini engelleyecek "yasak"larla şiştikçe şişmiş, anayasalar hacim olarak da ilk ortaya çıkışlarına göre uzadıkça uzamışlardır,

ANAYASALARIN YAPICISI

"KURUCU İKTİDAR" LARDIR

Yeni bir anayasa yapmayla, yeni bir devletin kuruluşu çoğu zaman içice geçmiş süreçler olarak görülür: "Devlet kurmak, anayasa yapmak demektir. Kısaca, önce yürürlükte olan hukuk

düzenini yıkarak, yerine yeni bir hukuk düzeni kurmaktadır."

Başta da sözettik; anayasa değişikliği deyince başlıca iki tür değişiklik anlaşılır; birincisi niteliğiyle tümüyle öncekinden farklı bir anayasa yapmak. İkincisi ise, mevcut anayasa üzerinde bazı değişiklikler gerçekleştirmek. Bu anlamda birincisi "yeniden yapmak", ikincisi ise bir "tadilat" olarak nitelendirilebilir.

Yeni baştan bir anayasa yapmak için ise, önceki iktidarın, önceki düzenin izni ve icazeti dışında kurulmuş bir meclis gereklidir. Bu meclis ise bir ihtilalin sonucu olarak kurulur. İşte bu meclise "kurucu meclis" ya da "kurucu iktidar" adı da verilir.

Bu meclisler, "eski, kendilerinden önceki hukuka bağlı değildirler." Ama elbette bu onların tümüyle keyfi hareket edecekleri anlamına gelmez. Onların belli bir hedefi vardır; kurucu meclisin kurulmasını mümkün kılan toplumsal hareket zaten belli bir hedef doğrultusunda gelişmiştir. Bu anlamda "Yeni bir devletin kurucuları da, yeni bir hukuk idealine, ya da ideolojiye bağlıdır."

İşte bu nedenden ki ihtilaller, kurulu düzeni altüst etmelerine, şiddete başvurmalarına rağmen "hukuksuz" bir gelişme değildir: "Yozlaşmış, kötürümleşmiş, toplumun insanlarına cevap vermez hale gelen eski düzeni yıkarak, yeni bir hukuku yaratmak isterler. Bu, bir kuruluş işlemidir. Bu işlemler kendilerini yalnızca kendi ideolojileri sınırlayabilir. Yeni anayasa da bu işlemin ürünü olur." *

KURUCU İKTİDAR, TÜREV İKTİDAR

Ne istiyoruz? 12 Eylül'ün yaptığı-yaptırdığı 82 Anayasası'nda bazı değişiklikler mi, yoksa, mevcut devletin, iktidarın niteliğini kökten değiştirecek, iktidarı gerçekten halka verecek yeni bir anayasa mı?

Eğer birincisini istiyorsak, onun için gerekli olan, mevcut düzen partilerinin biraz zorlanması'dır. Hatta belki fazla zorlamaya da gerek yoktur. Mesele, TUSİAD'ın önerdiği anayasa değişiklikleri bu türdendir. Ama eğer ikincisini istiyorsak, bize halkın oluşturacağı bir kurucu meclis lazımdır.

Anayasa bilimcilerinden Tarık Zafer Tu-

naya bu iki tür değişiklikleri yapacak kurumları, "kurucu iktidar" ve "türev iktidar" olarak adlandırıyor. İlgili bölümde şöyle deniyor, ki bu anlatılanlardan bize neyin lazım olduğu da çıkmaktadır zaten:

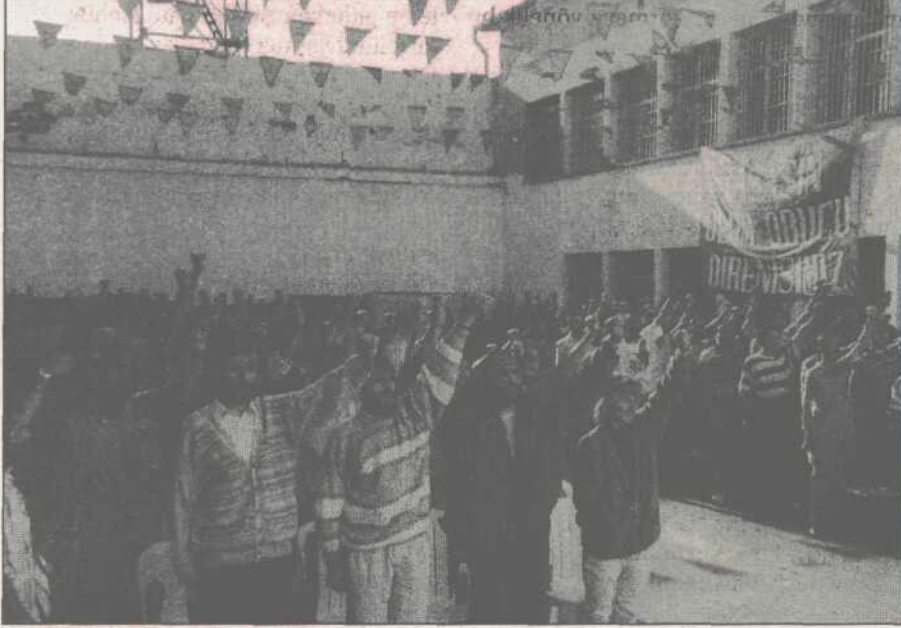
"Hukuk planında, asıl kurucu iktidarla, türev kurucu iktidar arasındaki farklar açıkça beliriyor. Kurucu iktidar, bir devlet kuruyor ve onun kimlik belgesi olan anayasayı yapıyor.

Türev iktidar ise, kurulmuş devletin, yapılmış anayasasında, devleti yıkmayarak, yeni bir hukuk düzeni getirmeyerek, kurucuların anayasada sapta-

dıkları koşullara, verdikleri direktiflere uyarak, aynı anayasada bazı değişiklikler yapıyorlar. Kurulmuş siyasal mekanizma dışına çıkmadan girişecektir bu işe. Görevi ve yetkisi sınırlıdır...

Özetlemek gerekirse... türev kurucu iktidar, sınırlı bir alan içinde çalışarak, anayasa denilen temel kanuna, zamanın koşullarına uyma yeteneği verecektir. Değişimler, bir yandan ileriye doğru olacak, bir yandan da anayasanın kurduğu siyasal sistemi değiştirmeyecektir."

"Haklı Biziz, Güçlü Biziz Bunu Anlamalıyız.." Kontra Korksun

Kamyonun Mercedes'e çarpmasından sonra "vay be!" dedi çoğumuz. Vay be, devlet ne hale gelmiş, kim kimle ne işler çeviriyormuş, devlet nasıl çetelerin eline düşmüş!.. Doğruydum, şaşılacak kadar vardı, her şey ve herkes o kadar içice geçmişti ki, kim çete, kim değil, kim suçlu, kim suçsuz, kim şef, kim tetikçi birbirine karışmıştı...

Belki şimdiye dek üzerinde pek fazla durulmadı ama "vay be!" dedikten bir başka yanı dana vardı açığa çıkarılmalı. Açıkça söylemek gerekirse, kontra düşündüğümüzden çok daha küçük, çok daha çapsız çıktı.

Kontrgerilladeyince özel Harp Dairesi'nden, Hükümetlerden MGK'ya kadar bir zincir uzatmak mümkün. Kontrgerilla politikalarının üretilmesi, karar haline, yasa haline getirilmesi, kontrgerillacıların finans desteğinin sağlanması, devletin tüm kurum ve olanaklarından yararlanmalarının sağlanması hep bu zincir içinde gerçekleştiriliyor. Devlet kontrgerilla devleti haline gelmiş, öyle karar alıyor. Öyle davranıyor. Bu anlamıyla kontrgerilla siyasal olarak devlet içinde en etkili güç durumunda.

Ama bakın halka karşı sürdürülen savaşın açık olmayan o gizli ve iğrenç yüzüne. Faili meçhul olarak, kaybetme olarak, infaz olarak uygulanması emrolunan kontrgerilla politikalarının uygulayıcılarına bakın.

Karşınıza bir kaç serseri, eroinci, itirafçı çıkıyor.

Bir kaç eski faşist... Eroinci olmuşlar, belki öyleydiler, kahramanlıkları kendilerine bir yasallık kazandırmak için burjuva politikacılarıyla pazarlık yapıp, bir anıt bombalayarak kendilerini oligarşiye beğendirmeye ölçülerinde... Psikopatlaşmış itirafçılar.. Artık ne

devlet içinde, ne halk içinde kendilerini asla güvencede hissedemeyen, ayakta kalmanın yolunun daha fazla öldürmekten geçtiğini düşünmeye başlayan insanlık müsveddeleri... Psikopatlaşmış, katliamlarla terfi ettirilen, kan dökmekten insanlıktan çıkmış birkaç özel timci...

Çatlı, Kırıcı, Çarkın, Şahin, Kanat, Demir, İpek, Bilgiç, Yeşil, Akça... Faili meçhullerin, kaybetmelerin, infazların değişmeyen isimleri bunlar. Ve "alt düzey tetikçi"ler olarak bir kaç yüzü geçmeyen itirafçı, faşist, özel timciyi bu listeye ekleyin.

Biz bu çeteleri düşünürken, daha bir konspiratif falan diye düşünüyorduk. Daha organize, daha sistemli bir teşkilat yapısı olması gerekiyordu. Ama işte ortada. Burjuvazi politikalarını uygulayabilmek için onlara muhtaç.

Korkması gereken biz değiliz, onlar.

Bizim devasa gücümüz var. Yalnızca, evet yalnızca ölüm orucunu hatırlayalım. Hadi deyince 300 insan ölüme yattı. Burjuvazi böyle tek bir insan bile bulamaz.

Biremirle yüzlerce insan ölüme gidiyor. Yüzlercesi, kendilerini zorunlu talan hiç bir şey olmamasına karşın silah kuşanıp savaşa giriyor... Çıkan yok. Kişisel beklentisi yok. Burjuvazi çıkarabilir mi böylelerini? Biraz çıkarları bozulunca, yağmadan, şantajla toplanan paradan, uyuşturucu pastasından kendilerine düşen pay biraz azalınca, birbirlerini yemeye başlıyorlar. Ve bakın Ölüm oruççularına. Ölümü kucaklamak için birbirleriyle yarışıyorlar. Onlar, çapulculardan çok çok farklı... Çapulculardan farklı olarak, en büyük özveride bulunmanın kavgasını veriyorlar.

Korku gerçekte faşistlerindir, burjuvazinin korkusudur. Batan o dünyaya. Hepsi korumalar ordusuyla dolaşıyor. Doğan Güreş korktuklarını, 30 korumayla dolaştıklarını kendi ağzıyla itiraf ediyor. Yalnız o mu? İşkencecisi, MİT'çisi, bakanı, müsteşarı, ağası, patronu korumalar ordusuyla yaşıyor. Batan o dünyaya, para için, kariyer için birbirlerini satıyorlar... Biraz sıkışınca hepsi birbirini ele vermeye, birbirinin kuyusunu kazmaya başlıyorlar... Uyuşturucu pazarı için birbirlerini öldürüyorlar. Kendi içlerinde "faili meçhul"ler zinciri oluşuyor. İğrenç, çürümüş bir çete...

Hayır, korkması gereken onlar.

Hayır, halkın korkması için bir neden yok. Halk tükürdüğünde, tükürüğüyle boğacağı kadar çapsız, çürümüş bir çetede karşılarındaki. Basit, çapulcu bir sürü...

Burjuvazinin elindekiler bunlar işte. Bu kadar. Menfaat, çıkar sağlamadan bulamıyor bunları da. inanç yanıyla, temizlik yanıyla, fedakarlık yanıyla halkın sahip olduklarıyla kıyaslanabilir mi?

Düşünün. İşte şu "çekirdek" kadrosu belki 100'e bile ulaşmayan itirafçılar, eroinciler, serseriler ordusu mu halta korkutup, yıldırıp teslim alacak? Evet, bir korku var toplumda, bunu yaratmayı başarmışlar. Ama işte şimdi o çetelerin tüm encamı çıkmıştır ortaya. Bir halk, onmilyonlardan oluşan bir halk, yüzlerce, binlerce evladı gözünü yürüyebilecek bir halk, böyle bir çapulcu sürüsünden korksun ha! Olacak şey değil!

Olacak şey değil gerçekten. Gerçekler ortada. Çeteler ortada. Çetelerin gerçeği ve halkın gerçeği ortada. Birakın onlar korksunlar. Korkuyorlar zaten. Ama halta korkuta-bildikleri ölçüde kendi korkularını geriye itiyorlar. Katlederek korkularından kurtulmaya çalışıyorlar.

Aslında katletmek de onların korkularını hafifletmez. Katlederek korkularından kurtulmalarının tek yolu, katlederek halkı korkutmayı, sindirmeyi başarmaktır. Bunu başaramazlarsa, katlettikçe korkuları büyür yalnızca. Bakın bugün itirafçıların, özel timcilerin ruh haline. HBBde konuşan Ayhan Çarkın'ın, Ercan Ersoy'un sözlerini hatırlayın. "Biz -diyordu-birsürü Devrimci Sol operasyonuna katıldık, ortada dolaşamayız, evimize bile hergün başka noktadan gidiyoruz, evimizin önünde yabancı bir araba, görünce dışarı çıkamıyoruz..." İşte ruh halleri

bu. Böyle yaşıyorlar. Çoğu o durumdadır. Korkuları hergün büyümüştür. Halkın içine çıkamaz, halktan kaçır, korkar halledirler. Böyle bir güruh halta teslim alsın ha! Olacak iş değil!

Bakın aslında o kadar güçsüzler, korkak ve çaresizler ta, bir ışık kapama eyleminden, halkın sokağa çıkmasından nasıl korkuyorlar. Engellemek için neler yapabileceklerini bulmak için saatlerce, günlerce toplantılar yapıyorlar. Ama halk karşısında çaresizler. Çünkü o halk ta harekete geçtiğinde onbinler, yüzbinler harekete geçiyor. Çünkü onun gücü sınırsız.

Yüzbinler harekete geçtiğinde ellerindeki çeteler onları durdurmaya yetmiyor.

Devlet kontralaşmış. Bunu biliyoruz. Ama halk üzerinde terör estiren gücü de bu. Bunu da bilmeliyiz. Çürümüş düzenin sahipleri, halk harekete geçtiğinde, halk kendi evlatlarını bu düzene asker olarak, polis olarak vermemeye başladığında, işte o zaman ne yapabileceklerdir?

Güçlü biziz. Güçlü olan halktır. Güçlü olan, adalet için, özgürlük için kendisini feda edebilecek binlerce evlada sahip olan taraftır. Çetelerin encamı budur.

Korkuyu kovalım. Korkunun kaynağının yani bu çetelerin üzerine üzerine yürüelim. İnanın kaçacak yerleri yok!

Haklı biziz. Güçlü biziz. Bunu anlamalıyız.

Korku gerçekte faşistlerindir, burjuvazinin korkusudur. Bakın o dünyaya. Hepsi korumalar ordusuyla dolaşıyor. Doğan Güreş korktuklarını, 30 korumayla dolaştıklarını kendi ağzıyla itiraf ediyor. Yalnız o mu? İşkencecisi, MİT'çisi, bakanı, müsteşarı, ağası, patronu korumalar ordusuyla yaşıyor. Bakın o dünyaya, para için, kariyer için birbirlerini satıyorlar... Biraz sıkışınca hepsi birbirini ele vermeye, birbirinin kuyusunu kazmaya başlıyorlar... Uyuşturucu pazarı için birbirlerini öldürüyorlar. Kendi içlerinde "faili meçhul"ler zinciri oluşuyor. İğrenç, çürümüş bir çete...

Bakın aslında o kadar güçsüzler, korkak ve çaresizler ki, bir ışık kapama eyleminden, halkın sokağa çıkmasından nasıl korkuyorlar. Engellemek için neler yapabileceklerini bulmak için saatlerce, günlerce toplantılar yapıyorlar. Ama halk karşısında çaresizler. Çünkü o halk ki harekete geçtiğinde onbinler, yüzbinler harekete geçiyor. Çünkü onun gücü sınırsız.

KAYIP

14 Mart 1991

Tokatlıyoksul bir ailenin çocuğuydu. 14 Mart'ta İstanbul'da bir hainin ihbarı üzerine pusuya düşürülerek gözaltına alındı. Muhtemelen 17 Mart'ta işkencede katledildi ve cesedi kaybedildi.

Yusuf Erişti

Erbil Sarı

Mart 92

1969 Trabzon Çaykara doğumluydu. 15 Mart tarihinde Zonguldak'ta Kozlu katliamının sorumlularına karşı girişilen bir eylemde elinde bomba patlaması sonucu şehit düştü.

12 Mart 94

12 Mart günü Karadeniz Kır Gerilla Birliği'mizden Yücel Maral komutasındaki grup, Ordu'nun Ünye ilçesi Ballık Köyü yakınlarındaki Döşeme Ormanları'nda düşman kuşatmasına düştü. Çıkan çatışmada beş gerillamız şehit düştü.

Yücel MARAL

Komutanı şehit düşen Karadeniz Kır Birliği'ne komuta etmiştir. Ordu'nun Ünye, Çiğdem köyü doğumludur. Yoksul bir çiftçi ailesinin çocuğudur. Türk milliyetindendir. Devrimci mücadeleyle İstanbul Üniversitesi yıllarında tanıştı. 1988'de DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. DEV-GENÇ ataklığı ve coşkusuyla çalıştı. 92 sonlarında gerillaya katılması darbeciler tarafından engellendi. Ama kısa bir süre sonra Karadeniz'e gideceği ve gerilla için altyapı çalışmalarını yapacağı bildirildi

Ali Faik ÖZCAN

Kastamonu doğumludur. Mücadeleyle tanışalı fazla olmamıştı. Hareketimizin memleketine iradi müdahalesi başladıktan sonra militan atak ve coşkulu kişiliğiyle dikkat çekti. 93'ün Aralık ayında kır gerilla birliğine katıldı.

Barış ATALAY

Karadeniz Kır Gerilla Birliği savaşçısıdır. Merzifon Gümüşhacıköy'e bağlı Korkut Köyü doğumludur. Türk milliyetindendir. Gümüşhacıköy'de hareketimizin örgütlenme çalışmalarında ve bütün emekçilerinin örgütlenmesinde aktif olarak yer aldı. 93 Aralık ayında Karadeniz Kır Gerilla Birliği'nde gerilla eğitimine başladı.

İrfan YENİLMEZ

1988'de öğrenim gördüğü Uludağ Üniversitesinde devrimci mücadeleyle tanıştı. 89'da Yeni Çözüm dergisi Bursa Temsilciliği, 90'da UL-DER yöneticiliği yaptı. Atılım yıllarında hareketimizin Karadeniz örgütlenmesini oluşturmak üzere bir grup yoldaşla birlikte görevlendirildi. 93 Aralık'ında Karadeniz Kır Birliği'ne bir savaşçı olarak katıldı.

Yavuz YAZLI

Karadeniz Kır Gerilla Birliği savaşçısıdır. 1974 Karabük doğumlu, Türk milliyetinden yoksul bir işçi ailesinin çocuğudur. Devrimci mücadeleyle 92 Kasım'ında Karabük Demir Çelik Fabrikası'nda çıraklık eğitimindeyken tanıştı. Kararlılığı militanlığıyla tasa sürede milis çalışmalarında yer aldı. Operasyondan kısa bir süre önce Karadeniz Kır Gerilla Birliği'ne katıldı.

YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN

GÖZLERİ ÜZERİMİZDE...

HİSSEDEBİLİYOR MUYUZ?

Erbil Sarı... Zonguldak'ta 300 madencinin ölümüne yolaçan "kaza"nın sorumlularından hesap sormaya yönelik bir eyleme giderken şehit düştü. Henüz hedefine ulaşmadan önce, patlayıcının son kontrolünü yaptığı sırada, eylemden önce bomba elinde patladı. Patlama sonucu ağır yaralanmıştı, artık ölümle arasındaki uzaklık belki ancak saniyelerle ölçülebilirdi. Şehit düşerken son sözleri şu oldu: "Amacım halka zarar vermek değildi..." Çünkü biliyordu ki, düşman çarpıtmaya çalışabilirdi. Nitekim polis ilk olarak "amacı camiyi bombalamaktı" diye bir açıklama yaptı. Ama onun son sözleri kulaktan kulağa yayıldı. Kimse inanmadı düşmanın yalanına.

Artık ölüme bir kaç saniye var ve bakın o ne düşünüyor!

O anda, o durumunda hareketinin prestijini, düşmanın geliştirebileceği karşı propagandaları hesap ediyor. Kendine yönelik kaygısı sözkonusu değil o an; o durumdaki herhangi bir insanın söyleyeceği söz pekala "beni hastaneye yetiştirin" olabilir. Ama hayır, onun düşündüğü şeyler bambaşka, ölüme çok yakın. Ama kafasını tek bir kaygı meşgul ediyor.

Gelin bakalım, gün boyu bizim kafamızı meşgul eden kaygılar neler?

Faaliyetlerimiz, yaptığımız ve yapamadığımız işler rüyalarımıza kadar giriyor mu mesela?

Ya da arada bir "iş"leri, onun dışındaysa "başka" şeyleri mi düşünüyoruz? Erbil'in tavrı herkesin önüne bu soruyu getirir ya da getirmeli:

Tabii böyle bir yoğunlaşmayı sağlayamıyor, yaşayamıyorsak, şu sorularla devam etmeliyiz: Elimizdeki işe, devrimci faaliyete tam olarak yoğunlaşmamızı engelleyen nedir? Ya talimatları yerine getiremeyişimizin nedeni?.. Ya da planları, kendi yaptığımız programları, hatta bizzat kendi aldığımız kararları hayata geçiremeyişimizin nedeni?..

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, bu soruların cevabı, çoğu kez "küçük" şeylerdir. Bir türlü terk edilemeyen alışkanlıklar, küçük küçük özelemler, "birşey olmazlar, ertelemecilikler falan... Sıkıya gelemezsiniz mesela. Ya da korkulanınız, tereddütlerimiz vardır, hesaplı davranmayı tercih ediyoruzdur ya da...

Şimdi başa dönelim yine. Bir işi yapmazken, herhangi bir kuralı ihlal ederken, zamanımızı yapmamız gereken işe değil, küçük özelemlere ayırırken, şu ya da bu konuda, şu ya da bu kişiye karşı liberal veya sektörel davranırken, hangi kaygılar, hangi düşünceler, hangi sorumluluk ya da sorumsuzluk duygusu yönlendiriyor bizi: Erbil'in o son anında ki sorumluluklar mı, yoksa başka şeyler mi? Bunlardan hareketin, devrimin zarar göreceğini Erbil'in o an, o koşullarda düşünemediği kadar düşünemiyor muyuz?

Düşünmek durumundayız. Her anımızda Erbil gibi düşünmek, onun duyduğu sorumluluğu duymak durumundayız.

Şimdi bu sorumluluğu bir başka düzeydeki sorumlulukla da bütünleştirelim.

Hepimizin kabul edeceği gibi, bizim yapmadığımız her şeyin sonuçta düşmanın örgütlenme, propaganda alanını genişleteceğini hesaplamak, daha doğrusu bunu bilmemek de mümkün değil tabii. Her zaman yapılabilecek onlarca iş vardır.

Ama kimimiz o konuda sorumlu olmadığımız için, kinimiz de "sorumlu" olduğumuz için el armayız o işlere. Peki nasıl oluyor bu? Biraz daha açık ifade edelim:

Yapılacak pek çok iş vardır; ama ona yap denilmemiştir... Yapmaz... Ya da bazı işler "ona göre" değildir... Ya da mesela, o orada "sorumlu"dur ve dolayısıyla o "yapmaz", hep "yap" der...

Ve şimdi mesela bu türden bir "sorumluluğa -yani özünde sorumsuzluğa- Banş'ın ve İrfan'ın bıraktığı miras ışığında bakalım:

"Barış'ın konser işlerini ayarlarken, insanlara, bilet satarken, halkevi için elinden gelen tüm işleri yaparken, araştırma yaparken, bütün tarlalarında çalışırken görmek çok doğaldı."

Ve İrfan... "Bir bakarsınız, bir piknik örgütlemiş mahalli birimden herkesi pikniğe götürmüş, bir bakarsınız yeni tanıştığı öğrencilerle sinemaya gitmiş, ya da tekstil işçilerinin yürüyüşünde elinde pankarla en önde yürüyor, ya da tutsak ailelerini alıp Bursa E Tipi Cezaevi önüne gitmiş, oturma eyleminde... her yerde, her işte görebilirsiniz onu."

Şehitlerimizin yaşamlarından örnekler veriyoruz sık sık. Ama bu noktada şunu da belirtmeliyiz. Şehitlerimizi yaşatmayı, ve şehitlere bağlılığı bir özdenetim unsuruna dönüştüremezsek, bunlar soyut kalır. Evet, her an onların bizi denetlediğini düşünmeliyiz. Mesela küçük kaygılarla, hesaplarla şu ya da bu işi ertelerken, ihmal ederken, mesela Erbil'in "bak biz ne durumda neyi düşünüyoruz, sen neyi düşünüyorsun" dediğini düşünelim. Yapmamız gereken ya da yapabileceğimiz birşeyden yan çizerken hemen Banş'ın veya, İrfan'ın "öyle şey olmaz", "küçük iş, büyük iş olmaz" diye karşımıza dikildiğini düşünelim.

Ne cevap vereceğiz onlara? Ne cevap verebiliriz? *

Gençliğin 87 Nisan

direnışlerine önderlik etmekten, Körfez Krizi dönemindeki askeri ve kitlesel tüm boyutlarıyla yürütülen anti-emperyalist mücadelede, Paşababçe direnişlerinden gecekondü direnişlerine, tutsak aileleri hareketinden, demokratik kitle örgütlerine, kamu emekçilerinin sendikal mücadelesine kadar- bir DEVRİMCİ SOL damgasının varlığı tartışılmazdır. Objektif olmaya çalışan kimi sol grupların da kabul ettiğı bir gerçektir.

"Mum'un Altından DHKP-C Çıktı"; burjuva basının bu başlığı gerçekte onyıllardır oligarşinin sürdürdüğü bir demagojinin sonucuydu. Oligarşi onyıllardır devrimcileri ve özel olarak da Parti-Cephe'yi halk kitlelerinden kopuk, üç beş maceracı, üç beş "terörist" olarak göstermeye çalıştı. Yüzbinlerin devrimcilerin pankartları altında yürüdüğü 1 Mayıs'da da, onbinlerin devrimcilerin önderliğinde ayaklandığı direnişleri He bu demagojiden hiç vazgeçmedi. Onlar bir avuçtu, halkın arasına sızmış provokatörler, tahrikçilerdi. Devrimcilerin cenazeleri binler tarafından sahiplenirken, yalnızca bir cenaze töreninde gözaltına alınanların sayısı bine ulaşırken, oligarşi yine "halk destekleri yok", "üç beş kişiler" demagojisinden vazgeçmedi.

Her şey bu kadar ayan beyanken oligarşi bu demagojiyi sürdürmeye mecburdu. Çünkü tersini kabul etmesi, devrimcilerin meşruluğunu, haklılığını kabul etmesi demektir. Çünkü o zaman "üç-beş terörist" demagojisi çöküp bir halk hareketi çıkardı ortaya ki, bu onun kendi meşruluğunu ortadan kaldırırdı.

"Mumun altından DHKP-C'nin çıkması" işte bu yüzden kamuoyuna "olağandışı bir gelişme", "olmaması gereken" bir şey olarak sunulur. Oysa bu ülkede 30 yıldır gelişen hemen her halk hareketinin içinde, önünde mutlaka Parti-Cephe'liler vardır; uzanamadıkları hareketlerin bile uzağında kalmamış, desteklemenin biçimini bulmuşlardır.

İşte bundan dolayıydı ki, oligarşinin ve dünyanın tüm egemen sınıflarının devrimci hareketlere karşı böyle bir propaganda yürütmesinde şaşılacak hiç bir yan yoktur. Ancak, Türkiye solunda son derece ilginç bir şey daha vardır; onyıllardır oportünizm tarafından da hemen hemen oligarşinin bu propagandalarına paralel olarak "kitleden kopukluk", "terörizm", "maceracılık" propagandası yürütülür. Bu paralellik gerçekten de son derece şaşırtıcıdır.

Oligarşinin sorunu anlaşılabilir; O sınıflar mücadelesinin, halkın savaşının meşruluğunu örtmeye çalışmakta, propagandasını, demagojisini bunun üzerinde geliştirmektedir. Pekala oportünizmin sorunu nedir? Sınıflar mücadelesinin ve halk hareketinin meşruluğunun zedelendiğı yerde, oportünizmin kendi meşruluğu da

zedelenecektir. Buna rağmen neden oportünizm böyle bir propaganda yürütür? Gerçeğı çarpıtmak egemen sınıflar için karakteristik birşeydir; çünkü haksızlık düzeninin başka türlü savunulması mümkün değildir. Pekala herşey ayan beyan ortadayken, oportünizm hangi nedenle gerçeğı ısrarla çarpıtır?

Aslında bu sorunun cevabı, bize hem oportünizmin bizim ülkemizdeki politika yapış tarzını, hem de varlık koşulunu nerede aradığını gösterir.

**PARTİ-CEPHE
HİÇBİR ZAMAN
KİTLE HAREKETİNDEN
KOPMAMIŞTIR**

Oportünizm daha 1970'lerden THKP-C'den başlayarak devrimci hareketi yalnızca silahlı eylem yapan, kitleden kopuk bir hareket olarak sunmaya "sistemli bir özen" göstermiştir. Pekala gerçek böyle midir?

1970'e uzanan devrimci mücadelenin gelişimi içinde hemen tüm kitle hareketlerinin içinde bir süre sonra THKP-C'yi oluşturacak olan DEV-GENÇ'lilerin önderliği vardır. Gençliğin örgütlenmesi, anti-emperyalist bir kitle hareketinin yaratılması, hep bir yerde onların eseridir. Onlar kendi dışlarında gelişen 15-16 Haziran gibi, toprak işgalleri gibi kitle hareketlerine de doğru bir biçimde müdahale ederek desteklenmiş, önderlik etmeye çalışmışlardır. Ve dahası, onların önderliği, geniş halk kitleleri tarafından da benimsenmiştir. THKP-C son derece yaygın kitle ilişkilerine, kitle örgütlenmeleri içinde organik bağlara sahip bir parti olarak ortaya çıkmıştır. Ancak oportünizm bu kitleselliğı ve izlenen kitle çizgisini görmemekte ısrar etmiştir. Oysa yalnızca bu dönemin önceki 50 yıldan farkına bile baksalar, bu çizginin ayırdediciliğini görecektir. TKP'yle 50 yıldır bir kitleselliğe ulaşamayan solun, devrimci güçlerin böyle bir kitleselliğe bu dönemde ulaşması, ne sadece dünyadaki 68 olaylarıyla, ne de "61 Anayasası'nın getirdiğı haklar"la açıklanabilir. Açıklaması, THKP-C asıl ifadesini bulacak olan devrimci çizgidedir. Bu devrimci çizgi, silahlı savaş starejisinde olduğu gibi, kitle çizgisinde de devrimcidir ve Türkiye'de devrimci mücadelede nitelik bir dönüşüm olduğuna kimsenin itirazının olmadığı ve olamayacağı bu niteliksel dönüşümün yaratıcılarıdır.

Oportünizmin "Kitleden Kopukluk, Maceracılık" Eleştirisine 74 Türkiye'si'nin Cevabı: Oportünizmin THKP-C çizgisine yönelttiğı, maceracılık, kitleden kopukluk eleştirilerine bir cevap da bizzat 74 sonrası gelişen süreçti. Bu sürecin en önemli özelliğı herkesin bildiğı gibi çok yaygın bir Parti-Cephe potansiyelinin ortaya çıkışıdır. Oportünizm, kitleden kopuktular, maceracıydılar, yenildiler, yokoldular derken, birden ortaya çıkıveren bu kitlesel potansiyel karşısında şaşkın durumdaydı. Öyle ki, artık o bildik eleştirilerini yüksek sesle fazlaca dile getiremez hale düştüler. Ama bu çıplak gerçeğe rağmen, eleştirilerinden yine de vazgeçemediler!

Parti- Bir Kitle H

74 Sonrası ve DEVRİMCİ SOL; Süreç 1974'lerden sonra da aynı temelde gelişir. Dönemin tüm kitlesel eylemlerinin önderliğini yapanlar yine, bir süre sonra DEVRİMCİ SOL'u oluşturacak olan Parti-Cephe'lilerdir. Kitlesel bir karakter kazanabilmiş tüm demokratik örgütlülüklerin kurucusu, yöneticisi yine Parti-Cepheli'lerdir.

Bu dönemden yalnızca Kocamustafapaşa direnişini ve gençliğin kitlesel örgütü olarak İYÖKD'ü anmak yeterlidir. Kocamustafapaşa direniş, Cepheci'lerin kitlesel anti-faşist mücadele çizgilerinin sonucudur. Hemen tüm okullarda mücadele bu temelde ve Cephecilerin önderliğinde gelişmektedir. Onbinleri hareket ettirebilen ve ettiren tek güç Cephelilerdir. İYÖKD, dönemin kitlesel öğrenci gençlik örgütüdür. İYÖKD'de tutunamayıp, kitlelerle birlikte politika yapamayıp bu kitle örgütünü terkedenler ve kendi tekkelerini kuranlar, oportünistlerden başkası değildir... ilginçtir değil mi? Onbinleri harekete geçirebilen Cepheciler, onbinleri bir örgütlenme çatısı altında biraraya getirebilenler Cepheciler... ve oportünizme göre işte bu cepheciler

"kitleden kopuk"!... Pekala "kitleye çok bağlı" kendileri ne durumda? Anti-faşist mücadelede kendi başlarına bir şey yapamayan, faşist işgallerin olduğu okullara bile Cepheciler olmadan gidemeyen, tek bir okulda işgal kırdıklarına rastlanmayan, kitlesellikten uzak derneklerde "siyaset" örgütlemeye çalışan bir kesim... işte onların tablosu da bu.

Ortada çok ciddi bir potansiyel vardır. Üstelik oportünizmin şefleri "eski"dir, "geçmiş" onlardan sorulmaktadır. Ama buna rağmen kitleler onlardan çabuk umut keser, kitle onların değil, genç Cephelilerin etrafında kenetlenir... Bu sürecin bir yanını DHKP-C önderi Dursun Karataş'ın Kongre Raporu'ndan izleyebiliriz:

"Dizilerce eskimiş, çürümüş, ihanet etmiş unsur devrimci potansiyeli ele geçirmek için, kimileri doğrudan burjuvazinin ağızıyla, kimileri bilimsellik maskesi altında gizlenmiş teorik söylemlerle, yoğun bir ideolojik saldırıya geçtiler. Buna, dedikodu, spekülasyon ve çamur atmaları da katarak, şehitlerimize hakaret ederek saldırılarını sürdürme yolunu seçtiler.

Cephe areketidir

Bu süreç aynı zamanda oligarşinin, silahlı mücadelenin yarattığı potansiyeli görüp bunu etkisiz kılmak için sivil faşist terörü örgütlemeye başladığı ve saldırıya geçtiği bir süreçtir. Gençlik bir yandan devrimi tasfiye etmeye çalışan bu kaçkınlara karşı mücadele ederken, bir yandan da faşist saldırılan etkisiz kılmak, gençliğin akademik-demokratik mücadelesini yönlendirmek ve örgütlemek görevleriyle karşı karşıyaydı. Kuşkusuz tasfiyecilerin bu tür sorunları yoktu. Onlar kendi tekkelerini meşrulaştırmak, güçlendirmek, kendi saflarına insan çekmekle meşguldüler. Bu nedenle yapılması gereken pratik görevleri yok sayıyor, faşist saldırılara görmek istemiyorlardı. Faşist saldırılara karşı devrimci şiddet temelindeki bir mücadeleyi ise provokasyon olarak adlandırıp, gençliği mücadeleden alıkoymak istiyorlardı.

Denilebilir ki, genç potansiyel, THKP savunucularını ve inkarcılarını, esas olarak pratik mücadele içerisinde gördü ve bu temelde saflaştı.

Esasında Parti-Cephe'nin genç izleyicileri bu dönemde açık ve militan bir kitle çizgisi izlemeselerdi, kitleden kopuk bir eylem anlayışına yönelselerdi,

maceracılık yapsalardı, değil sürece önderlik etmeyi, ayakta kalabilmeyi, varolabilmeyi bile başaramazlardı. Kongre Raporu'ndaki anlatımlarda bunu görüyoruz yine:

"Elbette bu süreçteki tavrımız sadece ideolojik bir tavır olamazdı. Silahlı-silahsız, politik-ideolojik hemen her alanda, mücadelenin olduğu her yerde THKP-C'nin savunucuları olan genç kuşak en öndeydi.

Açık ve gizli tasfiyeciler, bu örgütlülüğümüzü, açkıtan bayrak açışımızı görünce her türlü ayak oyunları, çamur atmalarla bizleri tasfiye etmek için yoğun bir uğraş içine girdiler. THKP-C'adına çeşitli kurumlara çöreklenmiş, yönetmeye çalışan bu unsurlar sahtekar, korkak, açık ideolojik mücadeleyi göğüsleyemeyecek kadar oportünist ve sinsilerdi. Bütün tasfiye çabalarını boşa çıkartarak pratikte mücadelenin önderliğini üstlenerek bu tasfiyecilerin maskesini düşürdük. Kimi TKP revizyonistlerine, kimi ise PDA burjuva milliyetçilerine kapağı atarak gerçek yerlerini buldular." (S. 7)

İşte bu süreç daha sonra DEVRİMCİ SOL'a evrilmiştir. DEVRİMCİ SOL kitlese bir harekettir. Silahlı savaşı

temel alan bir hareketin kitlese olamayacağı veya kitlese bir hareketin silahlı savaş yürütemeyeceği kör inancı -ya da çarpıtması- solun sözde tahlillerinin odağını oluşturur. Oysa DEVRİMCİ SOL bunu başarmıştır. DEVRİMCİ SOL'u, THKP-C'yi savunduğunu iddia eden tüm diğer siyasi hareketlerden ayırdeden de, hemen tüm diğerleri bir biçimde tasfiye olurken DEVRİMCİ SOL'u bugüne getiren de budur.

Anti-faşist mücadelede, faşist odakları hedef alan devrimci şiddet eylemlerini de, militan kitle eylemlerini de hayata geçirendir DEVRİMCİ SOL. Sıkıyönetime karşı işgallerle, yürüyüşlerle kitlese tepkinin de örgütleyicisidir. Gençlikten, işçi sınıfına, memurlardan gecekondu'lara kadar her alanda örgütlenilebilir. İstanbul çapında kepenk kapatma gibi bir eylemi örgütleyebilecek bir kitlese etkiye, halk düşmanlarını ilan edip cezalandırabilecek bir askeri örgütlenmeye, tek tek her okulda, her gecekondu semtinde faşist işgallere ve saldırılara karşı halkın savunmasını örgütleyebilecek kitlese ve militan bir kitle örgütlülüğüne sahip bir siyasi harekettir. Devrimci hareketi "kitleden kopuklukla" eleştirenlerin afiş yapıştırılmaz duruma geldiği koşullarda binlerce yasadışı gösteriler örgütleyebilmek... Kitleyse kitle, silahlı eylemse silahlı eylem... Bu yüzdendir ki, Devrimci Sol'u ne o dönemin fokocu silahlı eylem savunucusu örgütlerine, ne de kitleseliliği burjuva siyaset içinde meşruluk kazanmak için kullanan diğer reformist, oportünist siyasetlerine benzetemez kimse. DEVRİMCİ SOL ancak DEVRİMCİ SOL'a benzetilebilir o dönemde de. THKP-C çizgisiyle bütüneştirip DEVRİMCİ SOL'u da "kitleden kopukluk"la, "öncü savaşıklık"la, "maceracılık"la eleştirenler, 12 Eylül sonrasında, küçük-burjuva devrimcilerin anti-faşist mücadelede doğru bir hattı tutturdıkları için kitleseleşebildiklerini, kendilerinin bu noktada "eksik" kaldıklarının özeleştirisini yaparlar. Ama o doğru, kitleseliliği yakalayan anti-faşist mücadele çizgisinin ideolojik, teorik kaynaklarını yine görmezden gelir ve yine bildik "eleştirilerini" yüzüstüce sürdürürler.

OPORTÜNİZM ELEŞTİRİYOR AMA TAKLİT ETMEKTEN DE GERİ DURAMIYOR

Oportünizm esasında onyıllardır bu demagojiyi sürdürmüş, ama iddiasına kendisi de inanmamıştır. Üstelik, aksi yöndeki tüm iddialarına karşın Devrimci Hareketin sürekli gelişip kitleseleşmesi, mevziler kazanması karşısında da gizliden gizliye taklit etmeye çalışmıştır.

Kimi devrimci hareketin demokratik alanda kazandığı mevziler karşısında dernek çalışmasında, yayın alanında, kimi ise silahlı eylemlerin etkisi karşısında askeri alanda devrimci hareketi taklit ederek bir yerlere varmaya çalışmışlardır. Öyle ki taklit çoğu kez bire bir aynı örgütlenme biçimlerini yaratmaya, hatta benzer isimleri kullanmaya kadar uzanmıştır.

Kimin kitlelerden kopuk olduğu, dahası kitlelerden kaçtığını aslında bugünün somutunda halk örgütlülüklerinin yaratılması konusunda kimin nasıl tavır aldığına bakarak da karar verilebilir. Bugün taban örgütlenmeleri anlamına gelen meclislerden kaçanlar Parti-Cephe çizgisi değil, oportünizmdir, reformizmdir. Kitleden kopukluk bir yana, kitleden açıkça kaçılmaktadır.

Ama hiçbirisi hiç bir alanda devrimci hareketin elde ettiği sonuçları alamamıştır. Çünkü onların stratejileri içine bu mücadele ve örgütlenme biçimleri uymamış eklektik kalmış, dahası taklit etmeye çalışmalarına rağmen, bu mücadelelerin gerektirdiği bedeli ödeyemediklerinden devrimci hareketin aldığı sonuçları da alamamışlardır.

"KİTLEDEN KOPUKLUK", "MACERACILIK" ELEŞTİRİLERİ, UZLAŞMACILIĞA, TESLİMİYETE ÖRTÜ OLUYOR

TDKP'sinden ÖDP'sine, geçmiş TKP'sinden bugünün bir çok oportünistine kadar, koro halinde "kitleden kopuk" diyorlar. Yıllardır papağan gibi tekrarlıyorlar bunu. Ama gözlerinin önünde cereyan eden olaylar onları yalanlıyor. Mesela bir miting, bir ayaklanma onları yalanlamaya yetiyor. Mesela bir yaygın organının satışı onları yalanlamaya fazladan bir kanıt oluyor.

O zaman derin derin "popülizm-halkçılık" tahlilleri, "devrimci demokratlar" üzerine teoriler yapmaya başlıyorlar. Halkçı bir çizgi izleyenlerin zaman zaman kitleseleşebildiklerini ama bunun geçici olduğunu vaz'ediyorlar. O "geçici" durum hiç bir zaman geçmiyor gerçi; gerçek hiç değişmiyor, ama olsun, onlar duruma teorik bir açıklama bulmuşlardır işte.

Oportünizm direnmenin en gerekli olduğu yerde geri çekilirken, direnen devrimcilerin çizgisini yine "kitleden kopuklukla", "kadro çizgisiyle" falan mahkum etmeye soyunmuştur. Onun bu çabasını belirleyense kendi reformist, pasifist, teslimiyetçi çizgisini gizleme gayretidir. Kitlese bir hareket, kitle hareketinin geri çekildiği dönemlerde militan çıkışları da yapabilmelidir. Başka türlü halkın savaşı gelişemez, başka türlü terör dönemleri aşılamaz ve başka türlü devrimcilik misyonu yüklenilemez. Burada oportünizm, kendi teslimiyetçiliğine, mülteciliğine kılıf uydurabilmek için açık bir çarpıtmaya başvurmaktadır. Sanki çok yaygın bir kitle hareketi varmış da devrimci hareket o kitleseliliğin dışında kalıyormuş, o kitle çizgisinin dışında salt silahlı eylem, militan eylemler yapıyormuş tablosu

çizmeye çalışmaktadırlar.

Örneğin bir 12 Eylül dönemini düşünelim. Kitle hareketi geri çekilmiştir. Cuntanın açık baskısı terörü kitlelerde önemli ölçüde bir yılgınlık, depolitasyon ve terörize olma sonucunu yaratmıştır. Pekala bu koşullarda devrimciler kitle hareketi yok deyip yerlerinde mi oturacak, kitleler direnmiyor diye onlar da bulundukları alanlarda teslimiyetçiliği mi teorileştirecekler? Oportünizmin bu soruya cevabı aslında örtülü olarak "evet"tir. Ne var ki devrimci hareketin militan eylemleri ona bu imkanı vermediği için de kızgındır. Örneğin, bırakın dışarıyı, cezaevlerinde bile "kitle hareketi geriledi" diye düşmanın dayatmalarının kabul edilmesini isteyenler elbette böyle bir dönemde devrimcilerin hayata geçirdiği ölüm orucunu "kadro eylemi", "öncü savaşçı mantığın uzantısı", "kitleden kopuk eylem çizgisi" diye nitelendireceklerdir.

Oysa bu konuda devrimci hareketin bakışı son derece berrakta.

"... *Bu savaşta geçici yenilgiler darbeler almamız mümkündü. Ama her koşulda halkın direniş gücünü artıran bir tarih yazılmasını esas almalıydık. Yeniliriz, darbe alırız diyerek halkın mücadelesini örgütlememek, onu her gün bir adım daha devrime doğru taşıyarak devrimcilerin yöntemi olamazdı. Bu düşüncüyü taşımayanlar, sürekli olarak halkı mücadeleden alıkoymaya, kendilerini korumaya ve giderek savaş ve devrim gerçeğinden uzaklaşarak, burjuvazi ile uzlaşmacı bir yol seçerek teslim olmaya mahkumdurlar.*"

Nitekim öyle olmamış mıdır? Bugün EP, ÖDP bu noktaya nereden gelmişlerdir? Ağır baskı koşullarında kitlelere karşı sorumsuz, sadece kendilerini korumaya dayanan bir çizgi izlemişler, savaş ve halk gerçeğinden uzaklaşarak yasal partililik limanında demirlemişlerdir. Oysa ki;

"*Kanla, direnişle tarih yazmış ama çok çeşitli nedenlerle yenilmiş hareketleri hiçbir güç halkın belleğinden silemez. Bu anlamıyla toplumlar tarihi, yüzyıllar geçmesine rağmen unutulmayan ve kimileri hala devrim yürüyüşümüzde bize ışık olan bu tür örneklerle doludur. (...) Devrimci hareketimiz tarihini, köklerini bu zemine dayandırmalıdır. Bu zemin koşullar ne olursa olsun halk için mücadele etmek, yılmamak, direnmek ve teslim olmamaktır. Ancak bu anlayışla halkı örgütleyebilir ve savaş uzun süreli sürdürebiliriz.*" (Kongre Raporu s. 28)

İşte Devrimci Hareketin 87'lerden itibaren sürekli ve açık bir gelişme çizgisi içinde olması, dahası, tüm oportünist teorileri altüst ederek en kitlesel siyasi hareket olması işte bu gelişmenin sonucudur. Bu süreçteki belirleyiciliğimiz, sınıf mücadelesinin kilometre taşlarını oluşturan tüm eylemlerde -Gençliğin 87 Nisan direnişlerine önderlik etmekten, Körfez Krizi dönemindeki askeri ve kitlesel tüm boyutlarıyla yürütülen anti-emperyalist mücadeleye, Paşabahçe direnişlerinden gecekondu direnişlerine, tutsak aileleri hareketinden, demokratik kitle örgütlerine, kamu emekçilerinin

KİTLE ÇİZGİSİ VE SAĞ SAPMA

- Mahir ÇAYAN " ... Burada bir kaç noktaya değinmekle yetineceğiz.

Kitle çizgisi, Marksist hareketin bel kemiğidir. Marksist hareketi her çeşit küçük burjuva hareketinden ayıran bir seddir, kitle çizgisi. Marksist devrim teorisinin üç ana ilkesinden biri ve belki de en önemlisi, devrimin kitlelere dayandırılmasıdır.

Kitle çizgisi, mücadelenin herhangi bir aşamasının herhangi bir evresinde, o evrenin şartları altında, çıkarları devrimde olan yığınlarla dışardan verilecek olan bilincin biçim ve özelliklerini, taktik ve şiarların niteliklerini tayin eder.

Kitle çizgisi, Marksist olduğunu söyleyen her fraksiyonun ideolojik görüşüne göre (Marksist veya oportünist ideolojiye göre) değişik yollar çizer. Örneğin, ekonomizmin çizdiği kitle çizgisi ile Leninizmin çizdiği kitle çizgisi apayrıdır. Ekonomizmin kitle çizgisi, kuyrukçu bir kitle çizgisidir. Ve Leninist kitle çizgisi onun için bir "sol sapma", "sol maceracılıktır". Ve bu düşünceye göre de Lenin ve Bolşevikler, "Blanquistler", "Anarşistler" ve maceracılar. Aynı

şekilde Çin'de, kuyrukçu Çen Tu Hisu'ye göre, Mao Zedung ve arkadaşları, kitle çizgisinin dışına düşmüş olan sekterlerdir, çünkü o evrede proletaryaya değil, Çin milli burjuvazisine öncülük tanınması gerekmektedir. Ve Güney Amerika'daki oportünist komünist partilerine göre de, Fidel, Guevara ve arkadaşları, "meceraperestler" ve Küba'daki Marksist devrimci hareketi baltalayan hainlerdir. (!)

Türkiye'de ise, II. Enternasyonalin "takipçilik ideolojisi"ni derinleştirmekte olan sağ sapmaya göre, proleter devrimci çizgi "sol oportünizmin" ve "maceracılığın" yoludur.

Açıktır ki kendi görüşlerini ve çizgilerini kabul etmeyen, onların pasifizmine ayak uydurmayan kişi, her çeşit sağ sapmaya göre "sol maceracı" ve "sekter"dir. Ve gençlik kesimindeki proleter devrimcileri değerlendirmede, teslimiyet oportünizminin dilinde "Gauchiste" sözcüğü, sağ sapmanın ağızında "küçük burjuva maceracıları" olarak şekillenmektedir. Lenin'in belirttiği gibi, istersağdan

gelsin, ister soldan, temeli yanlış analize dayanan bütün görüşler, nihai olarak çakışır.

1903-1905 Rusya'sında, "Sosyal Demokratik İşçi Partisinde işçiler henüz yer almamıştır, parti sadece aydınlara dayanmaktadır" diyerek Çarlığa karşı mücadelede liberal burjuvazinin o evrede öncü bir rol oynamasını savunarak, aksini ileri süren Leninist çizgiyi maceracılıkla suçlayan Axelrod'un kitle çizgisi ne kadar devrimci idiye, 1970 Türkiye'sinde "proletarya öncülüğünün objektif şartları demokratik devrim için uygunlaşmamıştır", "içinde bulunduğumuz aşama, henüz sosyalist aydın kadroların meydana gelmesi aşamasıdır" diyerek emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelenin bu evresinde küçük burjuvazinin ön planda rol oynamasını savunan sağ görüşün kitle çizgisi de o kadar devrimcidir.

Ve Lenin, ne kadar maceraperestse, sağ görüşün "maceracılıkla" suçladığı militanlar da o kadar maceracıdırlar!..

sendikal mücadelesine kadar- bir DEVRİMCİ SOL damgasının varlığı tartışılmazdır. Objektif olmaya çalışan kimi sol grupların da kabul ettiği bir gerçektir.

"SOL'LA ARAMIZDAKİ KALIN ÇİZGİLER

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ bu çizgi üzerinde gelişmiş, oluşmuş, ortaya çıkmış bir partidir. Cephe'nin 1 Mayıs'lardaki varlığı, Gazi'den Okmeydanı'na halkın ayaklanmalarındaki, direnişlerindeki varlığı, Eminönü direnişinden cezaevleri direnişindeki yerine kadar, bu süreçte verilen yüzlerce şehide kadar, her şey doğru bir kitle çizgisinin ve bu çizginin sonunda sağlanmış -bizce yetersiz de olsa- açık, güçlü bir kitleselliğin varlığını anlatmaya yeter. Bunlar çok çeşitli eylemler, alanlar özelinde uzun uzun anlatılabilir. Ancak asıl olan bunların özündeki devrimci kitle çizgisidir.

Bugüne nasıl geldik? Elbette büyük bedeller ödedik. Ödediğimiz bedeller bizi geri döndüremedi, çizgimizden de saptıramadı. Neydi çizgimiz?

Silahlı savaşı örgütlemekte ısrar ettik hep... Kitle mücadelesini geliştirmekte ısrar ettik... Demokratik alanda varolmakta ısrar ettik... Devrimci değerleri tüm saflığıyla yaşatmakta ısrar ettik... Burjuvaziyle uzlaşmamakta, ondan icazet dilenmemekte ısrar ettik... Halk ve ülke gerçeğimizi, savaş gerçeğini içselleştirmekte ısrar ettik... Kuşatmalara rağmen tavizsiz davranmakta ısrar ettik...

Bizim karşımızdaki tablo ise ilkesizlikler, istikrarsızlıklar tablosuydu. Bir direniş çizgisinde istikrar yoktu... Siyasal anlamda uzlaşmazlıkta ısrar yoktu... Bunun

sonucu olarak direnişin örgütlenmesinin en çok gerektiği anlarda, örneğin 12 Eylül koşullarında ya mültecilik yollarına düşüldü, ya ricat kararları alındı... 70'li yılların ikinci yansında CHP'ye yedeklenirken, 80 sonrası demokrasicilik beklentileri içinde kah SHP'ye yedeklendi, kah ANAP'tan demokrasi beklemeye başladı, kah Avrupa'nın baskısı sonucu demokratikleşme tahlilleri yaptı... Ve elbette tüm bunlar onun sınıflar mücadelesi içindeki yerini de belirledi. Bu yer onu hep düzen içi güçlerle yanyana getirdi... "İşçici" "en komünist" kesilenleri bile reformist politika ve taktiklerden uzak tutamadılar kendilerini. Devrimci hareketin kitle çizgisini sürekli eleştirmelerine, ve işin kolay olanını tercih edip kitlelerin hep geri yanlarına seslenip bu geri yanı meşrulaştıran bir kitle çizgisi izlemelerine rağmen, bir türlü teorilerinde öngördükleri o kitleselleşmeyi gerçekleştiremediler.

Devrimci hareketin kitleselliğinin altında ezildiler, en azından böyle hissettiler. 1 Mayıs 96'ya ilişkin reformizmin, oportünizmin fevranının altında da bu vardı.

TÜRKİYE DEVRİMİNİN SON OTUZ YILLIK TARİHİNDE, PARTİ-CEPHE'NİN DAMGASI VARDIR

Türkiye devrimci hareketinin son 30 yıllık tarihi bir yerde THKP-C'nin, DEVRİMCİ SOL'un ve DHKP-C'nin tarihidir. Çünkü bu tarihte iz bırakan ne varsa, orada bu isimler vardır. Bu çizgi halk kitlelerini örgütlemekten bir an olsun vazgeçmemiştir. Bu çizgi, kendi gelişimini, devrimin gelişmesini, diğer solun "etkisizleştirilmesinde" değil,

burada görmüştür. Kimin kitlelerden kopuk olduğu, dahası kitlelerden kaçtığını aslında bugünün somutunda halk örgütlülüklerinin yaratılması konusunda kimin nasıl tavır aldığına bakarak da karar verilebilir. Bugün taban örgütlenmeleri anlamına gelen meclislerden kaçanlar Parti-Cephe çizgisi değil, oportünizmdir, reformizmdir. Kitleden kopukluk bir yana, kitleden açıkça kaçılmaktadır. Bu çizgi ise, Cephe'nin çizgisi ise her dönemde halka güveni esas almış, kitle kuyrukçuluğu yapmadan, ama kitlelerden de kopmadan, tersine o kitle hareketinin içinde ve önünde olmayı esas alarak mücadelesini bugüne getirmiştir. Bu çizgi, halktan karşılığını da görmüştür. Pekala halkın oportünizme değil de Cephe'ye yöneliminin tayin edici etkenleri nelerdir. Bizim nelerde ısrarlı olduğumuz. Oportünizmin nelerde ilkesiz ve istikrarsız olduğu, bir yerde bunun cevabıydı. Ama bu cevap Kongre Rapor'undaki şu satırlarla tamamlanacaktır:

"*THKP-C, halkımızın tarihi, bu tarihimizin yarattığı psikolojik, sosyal ve kültürel özellikler gözönüne alınmadan, yani bir yandan enternasyonal boyutta ideolojik mücadele verilirken, bir yandan da ülke toprağına sağlam basmadan halkın örgütlenemeyeceğini ve devrimin gerçekleştiremeyeceğini belirtir.*

THKP-C, bürokratik, revizyonist halka yukardan buyuran, söylediklerini yapmayan, sadece işin gevezeliği ile meşgul olan, halka umut ve güven vermeyen, şarlatan-oportünist çalışma tarzını reddederek, dediğini yapan bir hareket olmuş, halka umut ve güven vermiştir."*

Bergama Halkı Direnişte Kararlı

Bergama'da bahar, insanlar işlerinde ekmek kavgası peşinde. Görünümde herşey normal ama merhaba diyerek insanlarla konuşmaya başladığınız zaman "bir dokun bin ah işit" derler ya, Bergama halkı verdikleri mücadeleyi anlamak, duymak, görmek istemeyenlere bu yönüyle kızgın. Öyleki, koyunlarını otlatan, bahçelerinde çalışan köylülerle karşılaştığımızda; "Biz 7 yıldan beri bu Eurogold illetine karşı

Verilen onca mücadeleyi, yapılan eylemlilikleri, doğanın ve insanların katledilmesine sebep olacak "siyanürlü altın" çıkarılmasını engellememiş, bu yolda hiç bir olumlu adım atmamıştır.

Gerektiğinde kendi iradesini kullanıp sandık başına gitmiş, yağın yağmurun şiddetine aldırmadan yürümüş, alanlara çıplak çıkmış gerektiğinde yol kesmişlerdir. Bu nedenle yapılan mücadele artık bir

Katilleri Saklama" sloganları atılarak halk öfkelerini dile getirdi. Eylem sırasında bir konuşma yapan SOS İstanbul Çevre Gönüllüleri platformundan Türksen Baser Kafaoğlu Eurogold'un maden bölgesinde 2 bin 400 ağacı kestiğini vurgulayarak "Biz doğaya saygının gereği olarak bu fidanı dikiyoruz. Bölgeyi kirletecek ve doğayı katleden bu şirkete karşı herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz" dedi. Yapılan incir ağacı dikme eylemi "Eurogold'un ocağına incir diktik" yorumunu getirdi. Eylem büyük bir coşkuyla sona erdi.

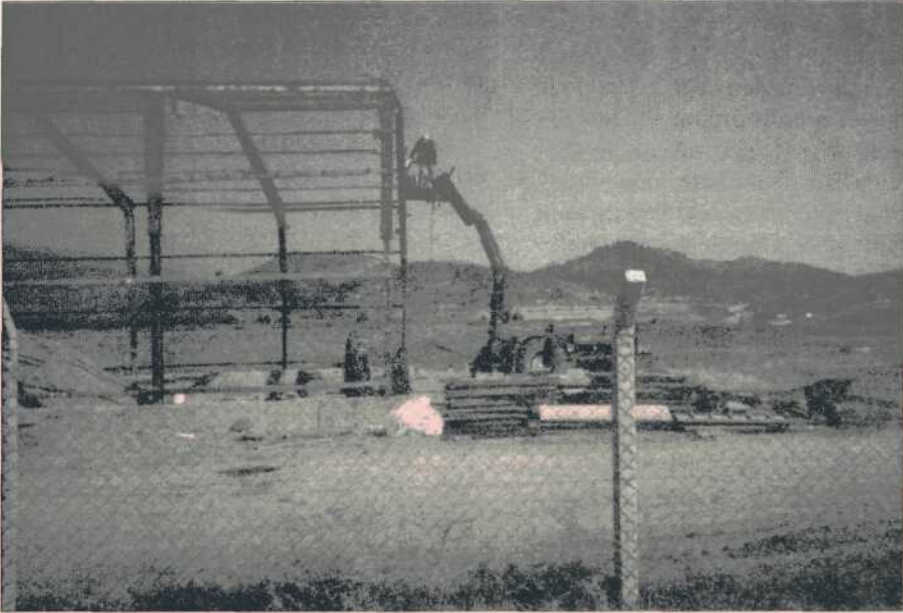
Eurogold Provakasyon Peşinde Her defasında halkın mücadelesi karşısında paniğe kapılan Eurogold, satın aldığı basın ve devlet güçleriyle, halkı sindirmeye çalışmakta ve saldırı zemini hazırlamaktadır. Sürekli halkın haklı ve meşru mücadelesi karşısında paniklemiş ve satın aldığı devlet güçlerini, halkın karşısına çıkarmış bu yetmiyormuş gibi özel Güvenlik Birimleri ile anlaşmış ve bunları halkın üstüne salmıştır. 24 Şubat günü Eurogold'un Bergama bürosu kendi

adamları "Susurluk artıkları" tarafından kundaklandı. Bir kaç Susurluk artığının eline silah verilip kendi bürolarını sabote etmeleri, halkla devlet arasında gerginlik yaratarak, yıllardır sürdürülen haklı mücadeleyi yanıltmaya çalışması yani halkı devletin gözünde hedef göstermeye yol açmaktadır.

Halk ne pahasına olursa olsun, hukuk ve demokratik kurallar içerisinde mücadelesini sürdürecektir ve sonunda halk kazanacaktır. Halk, hareketi tüm bu saldırılara karşı gereken cevabı verecektir.

Bergama halkı sadece kendi başında dolaşan Eurogold kara bulutuna değil, mafyacı kontrgerilla devletine karşı da sesini yükseltip, hiç bir sorunu kendi dışlarında görmeyerek karanlığa ışık oldular. Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık eylemlerine katılan halk ülke sorunlarına da sahip çıkıyor.

Artık yalnız Bergama'da değil Türkiye'nin dört bir yanında çıkarılmaya başlanan "siyanürlü altın" bir veba salgını gibi ülkemizi tehdit etmektedir.*

mücadele ediyoruz. Hala da mücadelemizi sürdürüyoruz. Eylemliliklerimizle siyanürlü altını istemediğimizi defalarca anlatmaya çalıştık, sizler de yazdınız. Neden insan hayatını tehdit eden bu durum karşısında yetkilliler hala duyarsız davranıyor? Neden, niçin soruları her yandan yükseliyor.

Bergama ve köylerinde işyerlerinin, kahvehanelerin, kırtasiyelerin duvarlarında, camlarında her yanda "Siyanürlü Şirket Bergamayı Terket", "Bu İşyeri Siyanürlü Altına Karşıdır", afişleri, çıkartmaları yer almakta. Okullarda, parklarda, işyerlerinde, insanlar hep siyanürlü altının hayatlarına yapacağı kastı konuşmakta. Çok öfkeli Bergama Halkı, bunca direngenliklerine, haklılıklarına karşı bu kadar duyarsız olanlara karşı.

Bergama köylülerinin yıllardır sürdürdüğü haklı mücadelesi, halkın, demokratik kitle örgütlerinin desteğini alarak devam ediyor.

Verdikleri haklı mücadele karşısında devletin somut bir adım atmaması Bergama köylülerini artık hiç ilgilendirmiyor. Çünkü devlet artık onlar için hiç bir anlam ifade etmediği gibi sorunlarının çözümü noktasında da umut olarak görmüyor.

halk hareketine dönüşmüş, engel tanımayan bir güç olduğunu her fırsatta göstermiştir.

Halk, emek harcadı, bedel ödedi. Artık onlar için tek çare mücadeleyi geliştirmek ve bu mücadeleyi belli bir hedefe yöneltmek. Köylüler insanca yaşama hakkının ellerinden alınmaması için can pahasına bedel ödemeye hazır olduklarını her fırsatta yaptıkları eylemliliklerle gösterdiler. Görülen o ki Eurogold özgür vatan topraklarını terketmeli! Küçük tepkilerle sadece yaşama hakkı talebi ile başlayan mücadele halk hareketi olup özgür vatan talebi ile somutlaştı. Bununla beraber, köylülerine gelen heyetleri de harekete geçiren halk, Eurogold'un kapılarına dayanmış "özgür Vatan Topraklarından Defol" diyerek, devlete karşı kararlılıklarını göstermişlerdir.

En son olarak Adana'dan gelen Akdeniz Çevre Grubu, SOS İstanbul Çevre Gönüllüleri ve Sınırsız Çevre Yolcuları 22 Şubat günü köy halkıyla beraber, devlet güçlerinin yoğun güvenlik önlemleri altında firmanın girişine sembolik "incir ağacı" dikti. Narhça köyünden firmanın önüne kadar 2 bin kişinin katılımıyla yapılan eylem sırasında "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Ankara, Ankara

Sömürü Dayanışma İle Son Bulur

Serpil Kemalbay

(Okmedanı Halk Meclisi Girişimi- Kadın Komisyonu'ndan)

Bilindiği gibi ülkemiz koşullarında kadının yeri bellidir. Kadın hem evde nemde düzen tarafından sömürülmekte. Çifte sömürü yaşamaktadır. Emekçi kadın bu baskı ve engellemelere karşı ne yapmalıdır?

Ben kadının nasıl sömürüldüğünü söyleyerek başlamak istiyorum. Gerçekte kadın iki türlü sömürülüyor. Bir, bütün insanların sömürüldüğü gibi işyerlerinde işgücünü satarken sömürülüyor. İkincisi kadın olduğu için sömürülüyor. Bizim için kadın sorunu kadın olmasından dolayı sömürülmesidir. Çünkü işçi olmasından dolayı olan sömürüye karşı çeşitli örgütlülüklerde bulunarak diğer işçi arkadaşları kadın olsun erkek olsun onlarla dayanışarak, dövüşerek, mücadele ederek haklarını aramalı. Ama kadın olmaktan kaynaklı sorunlarına karşı ne yapmalı bunun cevabını verebilmek gerekiyor. Onun içinde bu kadın olmaktan kaynaklı sömürüyü iyi tarif etmek gerekiyor. Neden kadın olmaktan kaynaklı sömürülüyor tabiki bunun temelini oluşturan şey içinde yaşadığımız sistemdir, düzendir. Yüzlerce yıl önce başladı bu sömürü, üretim biçimleri katmerleşiyor daha da derinleşiyor. İlk köleci toplumda da kadın sömürülüyordu bugün modern bir çağda yaşadığımız söyleniyor bu günde kadın sömürülüyor. Şimdi kadının kadın olmaktan kaynaklı sömürüsünün iki yönünün altını tekrar çizmek gerekiyor. Bir tanesi işte sömürülmesidir, diğeri geleneklerle kendisini ifade eden tarihle kendisini ifade eden sömürüdür.

Serpil Kemalbay

Bahar Yaygan

"Meclis'ten önce kör dünyasındaydım"

Bahar Yaygan

(Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi- Kadın Komisyonu'ndan)

Emekçi kadının üzerindeki bu baskı ve engellemelere karşı ne yapılması lazım.

Kadınların üzerlerindeki baskıyı kaldırmaları lazım. İşyerlerinde de yine patronlara karşı birlik olmaları gerekiyor.

*Siz kadın komisyonuna katılmadan önce nasıldınız? Sitildi Nasılsınız? nceden evinde oturan bir kadındım. Hiç birşeyden haberim yoktu. Dış yadan haberim yoklu. Sonradan bir Halk Meclisi kuruldu. Orada konuşarak tartışarak gördük gerçekleri. Bizde çalışmalar yapıyoruz. Önceden kör dünyasında yaşıyorduk şimdi gör dünyasında yaşıyoruz. **

HALK SINIFI

DERS:18

Konu:
Demokratik
Mücadele ve
Demokratik
Kurumlar

Serpil'in bizim çalışmamıza katılmasına epeyce şaşırmadım desem yalan olur. Her sabah onu kızkardeşiyle birlikte süslü, püslü işe giderken gördükçe hep uçar, aklı havada biri olduğunu düşünürdüm. Bu konulara ilgisi olabileceği hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Demek dış görünüşe bakıp hemen önyargılı davranmamak gerekiyor. Bizim karakız onunla ayrıca bir çalışma yürütecek. Daha önce işlediğimiz konulan birlikte tekrar edecekler. Bende işyerinde iki arkadaşla ilişkilerimi epeyce geliştirdim. İş çıkışlarında fırsat buldukça bir yerde oturup sohbet ediyoruz. Hatta bir eğitim çalışmasının gerekliliği üzerine de hemfikir olduk ama henüz yerini zamanını daha netleştirmedik. Yakında onlarda Kurtuluş vereceğim. Ayrıca mahallede de bir okul arkadaşımı artık Kurtuluş okuru yaptım. İkna edebilirsem bir süre sonra onu da çalışmamıza katabiliriz

sanıyorum.

Selim abi, artık alıştığımız o her zamanki klasik biçimiyle dersi başlattı.

-Evet arkadaşlar, artık dersimize başlayalım...

Demokratik alandaki kurumlar ya da kurumlaşma deyince elbette biz bundan sadece yasal kurumları anlamıyoruz. Daha önceki derslerimizde de söylediğimiz gibi faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde demokratik alanda verilen mücadele sadece oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsedilemez. Dolayısıyla demokratik alandaki kurumlaşmalar da sadece yasal kurumlarla sınırlı tutulamaz. Örnek olarak, çeşitli amaçlar için kurulan komiteleri, komisyonları, birlikleri, halk meclislerini, demokratik cephe gibi örgütlenmeleri saymıştık. Bunlar izin alınarak kurulmuş yasal örgütler değil, demokratik mücadeleyi sürdürmek için kurulmuş halkın meşru örgütleridir. Bugünkü tartışmamızı daha çok bu kurumlar üzerinden yürütelim. Tabii

demokratik alanda kurumlar deyince de, bunlarla birlikte Demokratik Kitle örgütleri (DKÖ) öncelikle ele alınmak durumunda. Sinan veya Ömer biriniz girişi yapın isterseniz. Nasıl olsa ikiniz de konunun pek yabancı değilsiniz.

Ömer „ben başlayayım” diyerek girdi konuya:

-Devrim mücadelesi çok yönlü bir faaliyetler zincirini içerir. Bu ise iki ana halkada kendini gösterir. Legal ve illegal çalışma alanları ve biçimleri. Legal mücadele ve örgütlenme en genelde, ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal haklar uğruna mücadeledir. Nasıl ki demokratik alanda çalışıp çalışmamak bizim niyetimize bağlı olarak yapılıp yapılmayacak bir olgu değilse, legal çalışmanın tamamı olmamakla birlikte, legal plandaki mücadeleyi sürdürme araçlarından biri olan ve esas olarak da legal şekillenmek durumunda olan *demokratik kitle örgütlerinde çalışıp çalışmamak da bizim niyetimize bağlı değil, sınıfmücadelesinin bir gereğidir*. Çünkü ezilen halklar sınıf mücadelesinin gerçekleriyle bu zeminde karşı karşıya kaldıkları gibi, örgütlülüğün, dayanışmanın, demokrasi ve hak arama bilincinin gerekliliğini kavrar. Kısaca, sınıf mücadelesinin bir okulu, aynı zamanda emekçi sınıfların örgütlü bir mevzisiidir.

Bunlar gözden kaçırıldığında, çalışma bu yönde yürütülmediğinde elbetteki pratikte bu hedeflere

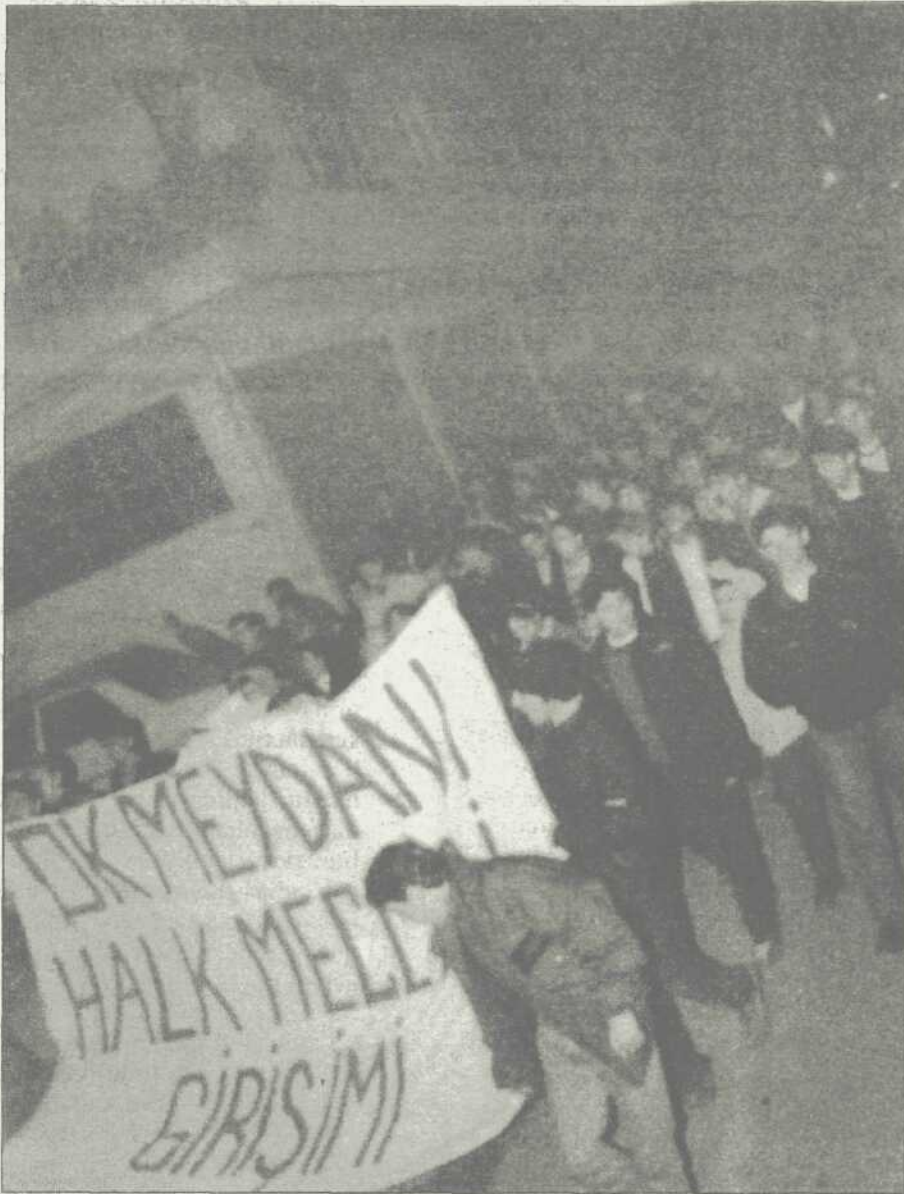
hizmet etmekten, gerçek işlevine uygun bir kitle örgütü, çalışması yürütmekten uzaklaşmış olunacaktır. Örneğin, bugün içinde yaşadığımız süreçte, yani Susurluk olayıyla birlikte halkın hemen her kesiminde şu veya bu düzeyde devlete, düzene karşı tepkilerin su yüzüne çıktığı bu süreçte, DKÖ'ler toplumun çeşitli kesimlerinin kendilerini ifade edebilecekleri, seslerini duyurabilecekleri ve hemen yanı başlarında bulacakları kurumlar olarak daha fazla öne çıkıyor. Yüklenmeleri gereken işlev daha da önem kazanıyor. Ülkemizde yüzlerce, binlerce kitle örgütü varlığını sürdürüyor. Ancak ne var ki, bugün ülke pratiğine bakan herhangi biri derneklerden sendikalara, kooperatiflerden insan hakları kuruluşlarına kadar DKÖ'lerin böylesi bir işlevi yüklenemediğini görür.

-Doğru söylüyorsun Ömer. Şu ışık söndürme eylemi gibi bir eylemde bile biraraya gelip doğru dürüst bir inisiyatif koyamadılar. Biraraya gelebildikleri durumda da temsili katılımları aşamadılar. Halbuki üyeleri, kitleleri ile biraraya gelinebilse yüzbinlerce, hatta milyonlarca insanı temsil eden bir güç ortaya çıkar.

-Sen de doğru söylüyorsun. Fatma Abla da, biraraya gelmek için önce demokratik mücadele konusunda belli bir anlayış birliğinin olması gerekiyor. Demokratik kitle örgütü sıfatı bütün bu kitle örgütlerinin demokratik bir nitelikleri olduğunu göstermez. Çünkü, *kitle örgütlerini demokratik kılan şey, ne sadece etiketleri, ne de sadece kitle örgütünün iç işleyişiyle, üyeleriyle yönetimi arasındaki ilişkinin demokratik olması değildir. Esas olarak bunu belirleyen sıfat, kitle örgütlerinin demokrasi mücadelesinin bir parçası, aktif, etkin bir parçası olup . olmadıklarıdır*. Örneğin, hepimizin sağda, solda gördüğü haftada, ya da ayda bir açılan, ya da bırakın demokrasi mücadelesi içinde yer almasını kendi tüzükleri doğrultusunda dahi faaliyet göstermeyen, derneğin sadece çay içilip sohbet edilen, tavla, kağıt oynanarak vakit geçirilen bir lokal gibi kullanıldığı binlerce örnek vardır.

Ya da örneğin, bugün en çok üyeye sahip olan, işçilerin ekonomik-demokratik mücadele örgütü Türk-İş'i ele alalım. İşçi sendikası ama işçiden çok düzeni savunuyor. Cuntaları desteklemiş, bakan bile vermiş bir kurum. Şimdi Türk-İş ve Türk-İş gibi kurumların bugün devrimcilerle, devrimci-demokrat kurumlarla birlikte tavır almasını bekleyemeyiz elbette. Yapsa yapsa ancak tabanın zorlamasıyla muhalefetin düzen dışına kaymaması, devrimcilerin inisiyatifine girmemesi için göstermelik bir şeyler yapar, yapıyor gibi görünür. Aslında burjuva demokrasinin bile gelişmesini istemez, çünkü kendi saltanatlarını

Demokratik alandaki kurumlara da kurumlaşma deyince elbette biz bundan sadece yasal kurumları anlamıyoruz. Daha önceki derslerimizde de söylediğimiz gibi faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde demokratik alanda verilen mücadele sadece oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsedilemez. Dolayısıyla demokratik alandaki kurumlaşmalar da sadece yasal kurumlarla sınırlı tutulamaz. Örnek olarak, çeşitli amaçlar için kurulan komiteleri, komisyonları, birlikleri, halk meclislerini, demokratik cephe gibi örgütlenmeleri saymıştık. Bunlar izin alınarak kurulmuş yasal örgütler değil, demokratik mücadeleyi sürdürmek için kurulmuş halkın meşru örgütleridir.

sürdürmek onlar için halkın demokratik taleplerinden daha önemlidir. Aslında bugünkü halinden de memnundur. Düşünsenize işçilerin sendikal örgütlenmesinin önündeki en büyük engellerden biri olan yetki barajlarının kaldırılmasına en başta karşı çıkanlardan biri Türk-İş. Ama aynı zamanda Türk-İş'te ilercisi, demokrat nitelikli bir çok sendika ve sendikacı da var, onlar da Türk-İş'e gerçek bir demokratik kitle örgütü niteliği kazandırmak için çaba sarfediyor.

-Bu örnekleri çoğaltmak mümkün de. Biz asıl olarak kendi açımızdan soruna nasıl bakmalıyız, daha çok onun üzerinde duralım. Daha önce yine söylemiştik, bizim gibi ülkelerde demokrasi mücadelesi özünde devrim mücadelesidir diye. Neden? Çünkü, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, siyasal koşullar oligarşinin halkın demokratik taleplerini karşılamasına elvermez. Sömürüsünü sürdürmek, sistemini ayakta tutmak için ekonomik, demokratik, siyasal hakları kısıtlamak, baskı ve terörünü sürdürmek zorundadır. Bu nedendir ki en basit hak mücadelesi, demokratik talepler dahi yasak, baskı ve şiddetle bastırılmaya çalışılır. Ama öte yandan da göstermelik demokrasisini sürdürmek, tepkileri düzen sınırları içinde tutmak için kısıtlı da olsa bir takım demokratik hakları, örgütlenme olanaklarını halka tanımak gerekmektedir. Bu hakları tanıırken de mümkün olduğunca çeşidi yasalarla faaliyet alanlarını, kapsamalarını iyice daraltır, düzen için tehlikeli olmalarını engellemeye çalışır. Herşeye rağmen kitleler buralarda örgütlenir, örgütlenmeye çalışır. Devrimciler de kitleleri örgütlemek için bu olanakları sonuna kadar kullanmak durumundadır. Başta Ömer'in de belirttiği gibi bu bizim niyetimizin dışında sınıf mücadelesinin gereğidir, devrim kitlelerin eseri olacaktır dediğimize göre kitleleri örgütlemek için bir zorunluluktur. Dolayısıyla biz bizim dışımızda kurulmuş olan legal kurumlarda da çalışırız, kendimiz yeni legal kurumlar, DKÖ'ler de kurarız. Çünkü demokratik mücadele öncelikle kitle çalışmasıdır. Kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlü hale getirmek demokratik mücadelenin özünü oluşturur. Yani biz düzen içi taleplerden dahi yola çıkarak halkı örgütlemek için legal olanaklardan yararlanmayı sonuna kadar zorlarız.

-Siz öyle söylüyorsunuz da polis, devlet sizin bu olanakları kullanmanıza izin verir mi? diye sordu çalışmamıza yeni katılan Serpil.

-Elbette izin vermek istemez. Engellemek için elinden geleni yapar. Çünkü düşman da bilir ki, çelişkilerin keskinleştiği, çatışmaların açıktan savaş biçimine dönüştüğü ülkemizde demokratik mücadele devrimci bir bakış açısını içermediği noktada,

düzen içi mücadelenin bir parçası olur, hatta yer yer oligarşinin göstermelik demokrasisine vitrin olmaktan kurtulamaz. Bunun için de sık sık tanık olduğumuz gibi devrimcilerin kurduğu veya etkin olduğu legal kurumlara durmadan saldırır. Uydurma yasal gerekçeler ileri sürerek, bazen de hiçbir gerekçe göstermeden valilik kararlarıyla bunları kapatır. Devrimci gazetelere, dergilere, kültür-sanat kurumlarına, kitle örgütlerine baskınlar yapar, gözaltına alır, işkence yapar, tutuklar. Amaç legal platformda da devrimci çalışmayı engellemektir. Devrimciler nasıl ki daha geniş kitleleri örgütlemek için legal olanaklardan yararlanıyorlarsa, düşman da devrimcilerin kitlelerle bağıni koparmak, illegal mücadeleye hapsetmek için uğraşır. Demokratik mücadele savaşın diğer alanları açısından nefes borusu demektir. Bu alan yeteri kadar görev yapmazsa, gerekli örgütlenmelere gitmezse, diğer alanların nefessiz kalması kaçınılmazdır ki, düşmanın istediği de bu olmuştur hep. İşte bu noktada yasal mevziler yaratmak, düşmanın saldırılarına karşı bu mevzilerde tutunmak bile düşmanla savaşın bir cephesi, kendi başına demokrasi mücadelesinin bir parçası haline gelir. Bu nedenle yasal kurum olmadan farklı örgütlenme yöntemleriyle faaliyet sürdürülebilse bile bu mevziden de geri adım atmamak gerekir. Kapatılan, saldırıya uğrayan kurumları sadece saldırıyı protesto amacıyla değil, bunu düşmanla yürütülen savaşın, demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak görüp sahiplenmek lazım. Bu konuda tutsak ailelerinin yıllardır verdiği mücadele örnektir. İlk olarak TAYAD'ı kuran tutsak ailelerinin derneklerini polis belki onlarca kez basmış, kapatmış ama onlar

örgütlenme haklarından, kurumlarından vazgeçmemiş, her seferinde yeniden başka bir dernek kurarken, kapatılan derneklerini de açtırmak için sonuna kadar yılmadan uğraşmışlardır. Cephe bu konuda da oldukça zengin bir pratiğe sahiptir. Çok bedel ödemiş ama sonuçta legal, yasal mevzide de kurumlaşmayı, meşru bir güç olarak kendini kabul ettirmeyi başarmıştır. Sonuç olarak şöyle diyebiliriz: Kitleleri örgütlemek için yasal olanakları da sonuna kadar kullanmalıyız. Halkın düzenle olan çelişkilerini değerlendirerek, çok küçük, basit gibi gözüken sorunlar çerçevesinde dahi örgütlemeyi becerebilmeliyiz. Bunun için yüzlerce, binlerce kurumlaşmaya gidilebilmeli, halkın her kesimini örgütleme perspektifiyle hareket etmeliyiz.

-Doğru söylüyorsun da Selim abi, dersimizin başında zaten ülkemizde binlerce kitle örgütünün olduğundan bahsetmiştik. Ben düşünüyorum da mesela büyük şehirlerde dahi neredeyse her mahallede mutlaka bir köy derneği ya da amatör spor klübü falan var. Hatta bazı yerlerde birden de fazla.

-İyi bir noktayı hatırlattın. Dedğin doğru, kafamızı kaldırıp şöyle bir baktığımızda aslında çevremizde tahmin edeceğimizden de fazla kitle örgütü olduğunu görürüz. Bakkalından berberine, dolmuş şoföründen pazarcısına, muhasebecisinden doktoruna, serbest meslek sahiplerinden, işçisine, memuruna kadar halkın azımsanmayacak kadar büyük bir bölümü aslında şu veya bu düzeyde bir örgütlülüğe sahip. Hepimiz gazete veya televizyonlarda görüyoruzdur, bankerzedeler, dövizzedeler bile kendi aralarında bir örgütlülük oluşturuyorlar. Yazılanlara, söylenenlere bakarsan halk örgütsüz, örgütsüz deniyor da esasında

Bakkalından berberine, dolmuş şoföründen pazarcısına, muhasebecisinden doktoruna, serbest meslek sahiplerinden, işçisine, memuruna kadar halkın azımsanmayacak kadar büyük bir bölümü aslında şu veya bu düzeyde bir örgütlülüğe sahip. Hepimiz gazete veya televizyonlarda görüyoruzdur, bankerzedeler, dövizzedeler bile kendi aralarında bir örgütlülük oluşturuyorlar. Yazılanlara, söylenenlere bakarsan halk örgütsüz, örgütsüz deniyor da esasında örgütsüz olan solunkendisi.

örgütsüz olan solun kendisi. Sol ne kendi içinde ortak bir örgütlülüğü yakalayabiliyor ne de niteliği geri bile olsa halkın en azından örgütlü kesimleriyle sağlıklı bir ilişki kurabiliyor. Yani sol büyük ölçüde halktan kopuk yaşıyor. Biz bu konuda da genel olarak soldan ilerleyiz, bunu kıyaslamaya gerek yok, halkın çok daha geniş kesimleriyle ilişki kurmuşuz ama aslında olması gereken noktanın da çok gerisindeyiz.

-Aslında tüm baskılara, yasaklara rağmen devrimcilerin içinde yer aldığı, hatta yönetiminde olduğu bir sürü de kitle örgütü var.

-Sorun demokratik kitle örgütünün içinde ya da yönetiminde olmakta değil. Sonuçta kimse dağ

başında tek başına yaşamıyor. Kitlenin içinde yaşamakla kitlelerle bağ kurmak farklı şeyler. Kavranılması gereken bir bütün olarak demokratik mücadeleye nasıl bakılıyor, kitleler demokratik mücadele içinde nasıl örgütlenecek, sorun orada. Yani teorik olarak kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlü hale getirmek demokratik mücadelenin özünü oluşturur demek yetmiyor. Bunu ne kadar hayata geçirebiliyoruz, hayata geçirmek için ne kadar çaba sarfediyoruz, eksiklerimizi, zaaflarımızı ne kadar görebiliyoruz, düzeltmek için ne kadar çaba harcıyoruz, mesele bu. Örneğin, kitleyi örgütlemek için kitleye gitmek gerekir diyoruz, ne kadar, nasıl gidiyoruz? Hadi gittik, hatta belli bir kitlesellik de yakaladık diyelim, peki kitleyi ne kadar eğitiyoruz, dönüştürmek, devrimcileştirip sistem dışına çıkarmak için ne kadar çaba sarfediyoruz? İşte bunların hep durmadan sorgulanması, cevaplarının bulunması, eksik ve zaafların üzerine gidilmesi gerekir. DKÖ'ler üzerindeki saldırılar, „yasal“lığın getirdiği sınırlılıklar, halkın sorunlarının düzen içindeki çözümsüzlüğü, kitlelerin duyarsızlığı; bütün bunlar bu işlevlerin yerine getirilmemesinin gerekçeleri olmamalıdır.

Sanıyorum konunun en önemli noktasına geldik, öyle ya, biz de elimizden geldiği kadar demokratik alanda bir faaliyet göstermeye başlamıştık. Konuyu biraz daha açarsak kendi eksiklerimizi de daha iyi görmüş oluruz diye düşünüp bir soru da ben soruyorum.

-Selim abi, bu eksik ve zaaflar neden, nasıl ortaya çıkıyor biraz konunun o tarafını açarsak daha iyi olur sanıyorum.

-Ben de oraya gelecektim zaten Uğur. Her şeyden önce sorunu dışımızdaki etkenlerde değil, kendimizde, kendi ilişkilerimizde aramamız gerekir. Örneğin, demokratik alanda çalışmanın, mücadelenin önemini, ciddiyetini kavramak diye bir şey ileri sürülebilir. Başlangıçta doğru gibi gözüküyor, hatta devrimci mücadeleye yeni başlamış olanlar için kabul edilebilir bir gerekçe diyelim ama belli bir süredir mücadele içinde olan insanlar için bunun kabul edilebilir bir yanı olamaz. O zaman başka nedenler var demektir. Çünkü devrimci hareket açısından bir perspektif eksikliğinden söz etmek mümkün değildir. Perspektifin uygulanabildiği alanlarda, yerlerde olumlu sonuçlar alınması bunun doğruluğunu gösterir. Bugüne kadar sadece gazetede bile konuya ilişkin o kadar çok yazı çıktı ki, bunlar okunup gereği bir ölçüde yerine getirilse sorun büyük ölçüde çözülmüş olur. Ama sorunun kaynağı biraz da orada zaten, kendi eğitimimize gereken önemi vermiyoruz. Mesela, Sinan okulda arkadaşlarıyla bir eğitim

grubu kuracaktı, sonuç ne oldu?

-Epeyce uğraştık, hatta başlandı bile ama hem Susurluk'la ilgili çalışmalar, hem de son faşist saldırıların yoğunlaşması nedeniyle aksıyor.

-İşte hemen birçok yerde ileri sürülebilecek gerekçelerden biri, pratik faaliyetlerin yoğunluğu. Şimdi şöyle düşünelim, sınıf mücadelesi yükseldikçe, çatışmalar büyüdükçe bizim pratik faaliyetlerimiz de boyuna artacak, şimdi eğitim çalışmamızı sürekli kılamıyorsak o zaman nasıl yapacağız? Öte yandan demokratik mücadele kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlemektir diyoruz. Peki kitleyi nasıl eğiteceğiz? Kendi eğitim çalışmamıza zaman ayıramıyorsak ilişki kurduğumuz insanları eğitmeye nasıl zaman bulacağız? Kitlelerin kendiliğinden dönüşüp, devrimcileşecek hali yok ya. Bunu yine biz yapacağız. Kurabildiğimiz kadar çok eğitim grupları oluşturacağız. Gerekirse kimileriyle tek tek görüşeceğiz, evine, işyerine, okuluna, köyüne biz gideceğiz, konuşacağız, sohbet edeceğiz, gerekirse ikili, üçlü eğitim çalışması yapacağız. Şimdi bir tanesini hayata geçiremezsek onlarcasını nasıl programlayıp hayata geçireceğiz? Üstelik kitleyi eğitmek için de eğitilmiş insana gerek var. Biz kendimizi, en yakınımızdakileri eğitmezsek, geliştirmezsek kitleleri nasıl, kimlerle eğiteceğiz?

-İyi de Selim abi bunları arkadaşlar bilmiyor mu?

-Sorun bilip bilmeme sorunu değil ki. Biliyorlardı elbette. Konuştuğumuz zaman teorik olarak eğitimin gerekliliğini kimse inkar etmez, hatta çok önemli bir sorun olduğunu da söyler. Ama sorun teoride değil, pratiğe nasıl yansıyor orda tabii. Burada eğitim sorununu örnek verdik ama sorun tek bunda çıkmaz elbette. Sadece okulda değil, çalışma yürütülen her alanda eğer programlı, disiplinli çalışmıyorsak, dar pratik içinde boğuluyorsak, kolaycılığa kaçırıyorsak, günübirlik politika ve çalışmalarla yetiniyorsak, önümüze orta ve uzun vadeli hedefler koyup bunları hayata geçirmek için sabırlı, kararlı bir çalışma yürütemiyorsak, hemen her çalışmamızda da mutlaka sorunlar çıkar. Gazete dağıtmak, parasını toplamak da sorun olur, aidat, bağış toplamak, bir etkinlik, gece vb. düzenlemek de sorun olur. Eğer bunlar gibi küçük sorunlar içinde dahi boğulursak, halkın demokratik mücadelesinin öncülüğünü yapmak, kitleleri eğitip devrime kanalize etmek gibi çok daha kapsamlı görevleri yerine getirmek altından kalkılmayacak yük gibi gelir. Başka bir örnek vereyim. Mesela dersimizin başlarında devrimcilerin çalışma yürüttüğü, hatta yönetimlerinde yer aldığı bir çok demokratik kitle örgütü bulunduğunu söylemiştik. Bunların içinde azımsanmayacak sayıda işçi ve memur sendikaları vardır. Ama

bugün baktığımızda, halk hergün sokaklara inip gösteriler yaparken işçilerden, memurlardan pek ses çıkmıyor. Halbuki emekçisınıflar olarak bu işin öncülüğünü onlar yapmalıydı.

-Ama onlar da kocaman mitingler yaptılar.

-İyi de, tek başına miting yapmak bir anlam ifade etmiyor ki, gerisini getirebilmek önemli. Sürece insiyatif koyabilmek, yönlendirebilmek önemli. Devrimciler bu noktada yetersizler. İşçisendikalarında sarı sendikacıların, memur sendikalarında reformistlerin barikatlarını aşamıyorlar. Aşamıyorlar çünkü kitle ile olan bağları zayıf. Zayıf olduğu için de geniş kitleyi harekete geçiremiyorlar. İşte 10-15 tane ilerici-devrimci olduğunu söyleyen sendika bir araya geliyor, sadece bir gösteri için bile topladıkları işçi sayısı bir kaç bin kişiyi geçmiyor. Tabii bu durum hemen bugün ortaya çıkmış bir sonuç değil. Bu güne kadar eksik zaaflı yürütülen bir çalışmanın sonucu.

örneğin, nasıl olur bu? Sendikalar işçilerin ekonomik-demokratik mücadele örgütleridir. Dolayısıyla biz burda çalışma yürütürken elbetteki işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesinin öncülüğünü de yapacağız. İşçinin toplu sözleşmesi için de, iş elbisesi, iş sağlığı için de, izin sorunu, havlu, sabun, yemek sorunu için de koşturacağız, uğraşacağız. Ancak tüm işimizi gücümüzü bunlara ayırmışsak, bunlar için mücadele verirken kitleyi eğitmemişsek, dönüştürüp devrimcileştirememişsek, onları cepheye kazanmak için çaba harcayıp örgütlememişsek, sonuçta bizim çalışma tarzımız devrimci olmaktan çıkmış demektir. Ekonomik-demokratik haklar için mücadele kitleleri devrim safına örgütlemek için bir araç değil, niyetimiz öyle olmasa da pratik olarak amaç haline gelmiş demektir. Kitleyi eğitip siyasallaştıramadığımız noktada da, kendisini birebir ilgilendirdiğini düşünmediği konularda o kitleyi harekete geçirmek de mümkün olmaz.

Bu sadece sendikalar için mi geçerli? Elbette değil. Mesela bu konuda mahallede kendi yaptığımız çalışmayı da ele alabiliriz. Bugüne kadar bir sürü insanla şu veya bu düzeyde bağ kurduk. İnsanlarla birlikte eylemler yaptık. Hala da yapıyoruz. Peki biz bu insanları eğitip, dönüştürmek için, demokratik planda çeşitli kurumlaşmalar içinde biraraya getirmek için ne kadar çaba sarfediyoruz? Bu kurumlaşma mahallede yeni bir derneğin kuruluşu da olabilir, Halk Meclisi olabilir, ya da örneğin Haklar Ve Özgürlükler Platformu bünyesinde olabilir... Ama insanları bunlardan biri içinde örgütlü, kurumlaşmış bir mücadeleye kanalize etmeyi düşünmeliyiz hep. Yürüyüşten sonra belkitanındıklarımızla, yakınlarımızla

da sohbeti sürdürüyoruz, ama bu yeterli mi? Halbuki her gün eri azından bir aileyi ziyaret edebiliriz. Şimdi burda ikiye üçerli gruplar yapsak bu her gün en az üç aile demektir. Kaç gündür süren eylemler içinde zaten birbirini pek tanımayan, ilişkisi olmayan insanlar bile birbirlerine yaklaştı, dost oldu. Pek tanımadığımız birine bile bugün size gelip bir çayını içelim desek kimse reddetmez. Bu arada gazetemizi okutacak yeni ilişkileri de geliştirmiş, bu ilişkileri çeşitli kurumlarımız içine taşımış oluruz. Şimdi bu süreçte bunları yapmazsak, yarın eylem sona erdiğinde bir de bakarız elimizde pek bir şey kalmamış. Ama ilişkilerimizi güçlendirip, saflarımıza yeni insanlar katabildiğimiz ölçüde yarın daha örgütlü olarak hareket etme, yeni demokratik mevziler oluşturma, bu kurumlar aracılığıyla kitleyi başka eylem türleri için de daha kolay hareket ettirme olanağı yakalamış oluruz. Ayrıca her yeni ilişki Cephe için, Parti için yeni bir olanak, yeni bir güç demektir.

-Ben bizim sokakta yeni üç arkadaşla daha gazete vermeye başladım Selim abi.

-Sen hepimizden iyi gidiyorsun Ömer. Ama yetmez, iki aydır toplam 15 yeni ilişkiye vermeye başlamışsınız. Halbuki hepimiz hergün yeni bir ilişki bulmak için uğraşmalıyız.

-Bu gidişle eve uğrayacak vakit kalmayacak Selim abi. işten geliyoruz, akşam eylem için hazırlık yapıyoruz. Şimdi eylemden sonra da ev ziyaretleri yapacağız, valla evdekiler bize küsecek, ama bu işi de adam gibi öğreneceğiz herhalde sonunda.

-öğreneceğinizden eminim de, ama öyle hemen de çok şey öğrendik sanmayın daha işin başındayız. Saat epey geç oldu, daha biz Fatma ablayla derneğe toplantıya gideceğiz. Dersimizi burada bitirelim. Haftaya kaldığımız yerden devam ederiz.*

TÜM EMEKÇİLERE ÇAĞRIMIZDIR...

Ülkemizin görüntüsü kanın diz boyu olduğu bir vahşet tablosudur. Rejim herşeyi ile tükenmiştir. Tüm halka zulmederek, sefaleti, yoksulluğu ve yozlaşmayı büyüterek ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Bu ise çok geniş kesimlerin düzenle çelişkilerinin derinleşmesini de bereberinde getirmiştir.

Vahşetin sorumlusu olan halkların, emekçilerin her türlü hak ve özgürlüğünü gasp eden, hak ve özgürlük istemleri terörle boğmaya çalışan faşizme karşı birlik olmak zorundayız.

Biz, Yurtsever Emekçiler ve Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, Devrimci İşçi Hareketi olarak özelleştirmeye, taşeronlaştırılmaya, işçi kıyımlarına, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilmesine karşı durmak, baskı, sürgün ve cezalan engellemek için, kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendikal hak ve özgürlüklerinin kazanılması için, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin ve işkolu barajlarının kaldırılması için, tüm emekçilerin insanca yaşayabilecekleri iyi bir ücret ve işgüvenliğinin sağlanması için, demokratik bağımsız, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını esas alan bir anayasa için halklarımızın kardeşliğini ve birliğini inşa etmek için tüm şövenist, milliyetçi çitleri yıkıp halklarımızın birlikte mücadelesini geliştirmek için ve ortak kurtuluşunu esas almak için, Türkiye halklarının temel hak ve özgürlüklerinin ve Kürt halkının tüm haklarının özgürce kullanabilmesi için, Susurluk'ta birkez daha açığa çıkan mafyacı kontrgerilla çetelerinden hesap sorulması için, fiili ve meşru temelde mücadele etmek için, güçlerimizi birleştirdik. Halklarımıza karşı bu savaşı yürüten düzene karşı legal, barışçıl, barışçıl olmayan, siyasi, kültürel, ekonomik, demokratik mücadeleyi geliştirmek emekçilere karşı görevimiz ve sorumluluğumuzdur.

Bağımsızlık ve demokrasi isteyenler, özgürlük ve adalet isteyenler tüm inançlara özgürlük isteyenler, düşünceye özgürlük isteyenler, ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını isteyenler, haksız savaşa son verilmesini isteyenler, işkencecilerin, fuhuşun, uyuşturucunun mafya-kontrgerilla çetelerinin olmadığı bir ülkede yaşamak isteyenler, faşizme ve emperyalizme karşı olanlar güçlerini birleştirmeli, sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele etmelidir.

Tüm bu talepler, ancak bu taleplerin gerçek sahipleri olan tüm kesimleri biraraya getirecek bir birlikliğin örgütlenmesiyle gerçekleştirilebilir.

Kamu emekçileri ve işçiler, bugünün somut görevleri ışığında kamu emekçilerinin ve işçilerin demokratik muhalefetini örgütlemek için tüm güçleri kucaklayacak meclisleri oluşturmayı, geliştirmeyi, kamu emekçilerini ve işçileri meclisler aracılığıyla söz ve karar sahibi kılmayı, halklarımızın cephesel birliğini ifade eden Devrimci Cephe'ye ulaşmayı bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz. Kamu emekçileri ve işçiler alanında, tüm emekçilerin ortak çıkarları doğrultusunda ortak mücadele ve örgütlülükler geliştirmeyi, ortak eylemlilikler örgütlemeyi, yardımlaşma ve dayanışmayı geliştirmeyi amaç ediniyoruz. Hayatın bütün alanlarında demokratik mücadelenin birliğini sağlamak, demokratik bir cephenin inşasını getirecektir.

Kamu emekçileri ve işçiler alanında bütün devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici örgüt ve kurumları her düzeyde ve her biçimde hiçbir mücadele ve örgütlenme biçimini reddetmeksizin bu mücadeleyi birlikte güçlendirmeye çağırıyoruz.

**DEVRİMCİ, DEMOKRAT,
YURTSEVER BİRLİK**

SONUÇLAR VE NEDENLER...

Sol olarak, halk olarak önemli bir süreç yaşadık. Yaşamaya devam ediyoruz. Artık en azından bu süreç açısından halk muhalefeti-kitle hareketi-halkın ve solun birliği konularında belli sonuçları daha net, daha "kristalize" hale de getirmenin zamanıdır. Daha net hale getirmek için de önce bazı sorular sormalıyız.

Örneğin, bu süreçte neden çok daha yaygın biçimde biraraya gelemedik? Neden ortak mitinglerden yan çizildi, neden öneriler durmaksızın reddedildi?.. Ve az da olsa, yetersiz de olsa, kendiliğinden de olsa, bazı mitinglerde, yürüyüşlerde, 1 Dakika Karanlık eylemlerinde biraraya gelmemize rağmen, neden biraraya gelişimizi örgütlü, kurumlaşmış bir hale dönüştüremedik ve dönüştüremiyoruz? Örneğin neden Demokratik Muhalefet Meclisi tarzında, tüm halk güçlerini -siyasi çevreleriyle, demokratik kitle örgütleriyle, sendikalarıyla, halk meclisleriyle, yöre dernekleriyle- tüm halkı kapsayıp harekete geçirme kapasitesine sahip olabilecek bir kurumlaşma yaratamadık ve yaratamıyoruz?

Sonuç; Birlikten kaçılıyor. Kimi, birliklerde devrimcilerle yanyana gelmekten, kimi birliğin yükleyeceği sorumluluklardan kaçıyor. Gerekçeler, kaygılar, hesaplar muhtelif, ama sonuç bu.

Çok çeşitli çağrılar ve girişimler var gibi Ama bir kısmına bakıyorsunuz, daha haçtan sonuç almamaya mahkum. Neredeye göstermelik. Neredeyse kendini tatmine yönelik. Gelinecek, konuşulacak, tamam. Sonuç yok. Her şey o salonda, o toplantıda kalıyor... Kurultaylar, Platformlar birbirini izlese de sonuç değişmiyor...

Görülen o ki; Sonuç alınmak istenmiyor. Sözdeki iddialarla gerçeklik arasında uçurumlar var. Ve iddialarla yetiniliyor.

iddialarla yetinme hali, pratik başka sorunları da doğuruyor. İş yapmak değil, kendi adını öne çıkarmak düşünülüyor hep. 20 siyaset biraraya geliyor. Doğallıkla bir yürütme oluşturulacak. Binlerin katıldığı gösteriye getirecek bir kaç kişisi olmayan, -ya da ancak o kadar olan- dolayısıyla, hemen hiç bir pratik organizasyon görevi üstlenecek durumu olmayan kalkıyor kendini yürütmeye öneriyor... Onlarca kurum biraraya geliyor; yine yürütme oluşturulacak doğallıkla. Yine herkes talip. Çünkü işin ucunda reklam var, yarın oradan hareketle yapılacak iddialar var; o kırılmasın, bu alınmasın, şu dengeler gözetilsin diye 15-20 kişilik yürütme komiteleri, tertip komiteleri çıkıyor ortaya. Sonra toplanamayan, karar alamayan, "yürütme"lerle işleri yürütmeye çalışıyoruz. Tabii yürümüyor. Aksiyor. Kört topal gidiyor, sonra didişme başlıyor.

Görülen o ki; Eylemin, kitlenin, işin ihtiyaçları değil, kendi ihtiyaçları esas alınıyor. Halk hareketi karşısında üstlenilmesi gereken sorumluluk üstlenilmeyip, yalnızca o hareketten grupçu anlamda "nasıl yararlanırım" kaygısı öne çıkıyor.

Şahinler, güvercinler, kara rejim, ara rejim... bakıyorsunuz, bunlar esasında burjuvazinin literatürü. Ama sol mevcut durumu bu kavramlarla tahlil ediyor. Orada tabii üretilecek herhangi bir çözümün, taktiğin de burjuvazinin kulvarında olması kaçınılmazlaşıyor. „Vay, ANAP da bizle aynı sloganı kullanıyormuş“ diye kendimizden kuşkuya düşmeyecek kadar kendimize güvenli, ama öte yandan yaptığımız herhangi bir şeyin burjuvaziye bir santim bile yaramamasını gözetken bir netlik içinde olmanın gerektiği yerde, burjuva meşruluğunu esas alıp, oligarşinin icazetini kazanmaya dönük taktikler izlemek, halk hareketini boğma anlamına gelmektedir.

Sonuç; Burjuvaziden kopulmuyor. Dilde başlayıp,

taktiklere, politikalara uzanan bu kopamama, halkın, solun gerçek gücünü ortaya çıkarmanın da engeli haline dönüşüyor.

1 Dakika Karanlık'ın başarısı nedir, nerededir? Kitlenin söz hakkına, karar hakkına sahip olmasında değil mi? Evet, halkın politikaya katılımının özü budur ve bunu mümkün kılacak örgütlenme biçimi de Meclisler'dir. Yani taban örgütleri'dir. Ama herkes mevcut eylemlere övgüler yağdırmasına rağmen, bu doğrultudaki önerilere ısrarla "hayır" demeyi sürdürüyor.

Sonuç; Kitlelerden kaçılıyor.

Düşünebiliyor musunuz, "Okmeydanı Halkı" şeklinde bir imzaya karşı çıkılıyor. Gerekçe „bu imza sizi ifade ediyor“. Eğer öyleyse senin orada işin zaten bitmiş! Ama bu bir yana, itirazdaki bu subjektivizm bir yana, mantık son derece orjinaldir. Bu mantığın sahiplerinin "alternatif" olarak önerdiği, bulduğu imzalar hep daraltıcıdır. Elinden gelse, sokağa inen halkın bir kısmını geri evlerine yollayacak belki, çünkü halk bütün olarak katıldığında o zaman eylem "işçi sınıfı" damgasını daha az taşıyor, onun teorileri bu durumda pek kanıtlanmıyor. Oysa mevcut gerçek, tüm teorik, kavramsal tartışmaların dışında; iktidarı isteyen tüm halkı birleştirmek zorunluluğudur.

Sonuç; Birliğin halk güçlerinin birliği olduğu ve olması gerektiği görülüyor.

Bir tek gösteriyi, bir tek kitle hareketini örgütlemiyor. O gece sokağa inenlerin daha kalabalık olabilmesi için, yeni kesimlerin kapısını çalıp ev ev çaba göstermiyor. Onun tek bir sorunu var. Akşam toplanacak kalabalığın içine gönderilmek üzere iki-üç kişi ve tabii onların taşıyacağı pankart ve dövizleri hazırlamak. Hatta, dövizlerin sayısı gösteriye katılacakların sayısından fazla da olabilir, belki orada birilerinin eline tutuşturabilirler... Sonra dergide „öncülük“ iddiasında bulunulacak!

Sonuç açık; Emek yok, reklamcılık var.

Peki nerede sizin öncülüğünüz? Mesela oradaki birkaç bin kişi içinde kadronuz ve tüm kitlenizle 5-10 kişisiniz. Oraya o kitlenin getirilmesi için de özel bir çabanız yok. Bu noktada bir öncülüğünüz yok. Politika açısından dersiniz, daha düne kadar Susurluk'un gündemden düştüğünü düşünüyor, o eylemi pasif buluyordunuz. Demek ki, politik açıdan da bir öncülüğünüz ve öngörünüz yok.

Sonuç; Halk gerçeğine yabancılaşmış, kitle hareketinin niteliği kavranamıyor.

Bütün bu SONUÇLAR birlik olunamayışının, halk hareketini geliştiremeyişin NEDENLERİ durumunda. Birlik çabası, birlikte ısrar sonuna kadar sürer; ama bu davranışların ortaya çıkardığı sorumsuzluklara, reklamcılıklara da prim verilemez. Asıl olan bunların aşılması, değiştirilmesidir. Yaşadığımız bir kaç aylık sürecin sola öğretmesi gerekenlerin başında da bu geliyor. Gelişen halk hareketi kendi mecrasında bunları aşarak geliyor. Kitlelerin söz ve karar hakkının olduğu yerde bu sorunlar yaşama şansı bulamaz. Sol belki de kitle örgütlenmelerinden bunun için kaçıyor. Kitle içinde kaybolacağından korkuyor.

Ama böyle bir kaçışın sonu yok. Çünkü bu kaçış özünde devrimci mücadeleden, iktidar hedefli bir mücadeleden kaçıştır. Kendi kendine oyalanmaya devam etmektir. Böyle bir kaçışın sonu yoktur; çünkü ya kitlelerden kaçmaktan vazgeçecek, ya da kaçmaya devam ettiği sürece kendi küçük dünyasında yaşayan, kitlelerle bağı olmayan, halk hareketi üzerinde bir etkisi bulunmayan bir "çevre" olarak halk hareketinden ayrı düşecektir.*

Kendine Güvenli, İddialı ve İnisiyatifli Olmak

Ortada son derece net öngörülerimiz ve politikalarımız var. BU anlamda sürükleyen, yönlendiren durumunda olabilecek donanımına sahibiz demektir. Gerekliğinde kullanılacak imzadan, eylemin biçimine kadar öngörülerimiz ve politikalarımız doğrultusunda ısrarlı olmalıyız. Düşmanın provokasyonlarına karşı da, solun sorumsuzluklarına karşı da uyanık olmalıyız. Öngörülerini ve politikaları bizzat hayatın içindeki varlığımızla, inisiyatif ve iddiamızla tamamladığımızda sonuç alabileceğimizi unutmamalıyız. İşte bu anlamdadır ki, inisiyatif sorununu yeniden ele almalı, pratiğimizi bu noktada gözden geçirmeliyiz.

Sergilenen pratiğin muhasebesi yapıldığında ise çıkan her olumsuzluğun, her yanlışlığın aslında önlenebilir olduğu, eylemi başarıya ulaştıracak önlemlerin yeterince alınmadığı ortaya çıkar. Niye? Ya eylem öncesi bilgilendirme, hazırlık, eylemin başarısına yoğunlaşma eksiktir. Ya eylem anında eylemin bütününe vakıf olunamamış, esnek ve hızlı düşünülmemiştir. Ya da düşmanın ya da reformizmin, oportünizmin ne tür tavırlar geliştireceği tam hesaplanamamıştır.

Kitleleri harekete geçirmek, onları hesap sorma çizgisinde mücadeleye kanallize edebilmek açısından koşulların son derece elverişli olduğu, ve buna paralel olarak da halk hareketinin çok çeşitli biçimlerde geliştiği bir dönem yaşıyoruz. Hemen tüm siyasal güçler ve onların örgütlülükleri bu gelişmeye müdahale etmeye, yön vermeye çalışıyor.

Bizzat pratiğin içinde görüp yaşıyoruz; iktidarın, kontrgerillanın engellemeye yönelik siyasal, propagandif ve polisiye müdahalelerinin dışında, hareketliliğin şu ya da bu biçimde içinde yeralan güçlerin de farklı yönlerde gelişen müdahaleleri söz konusu. Burjuva düzen partileri müdahale edip bir yandan halk hareketinin radikalleşmesini engellemeye, öte yandan da siyasal olarak eylemi laiklik, hükümetin düşürülmesi vb. noktalara kanallize etmeye çalışıyor. Yasal partici reformizm, burjuvazinin meşruluk sınırlarını alabildiğine kullanıp, o da farklı bir noktadan kitle hareketinin burjuvazinin çizdiği sınırların dışına çıkmasını engelleyip parlamenter yolda güç kazanmaya, kitlelere "erken seçim" çözümünü kabul ettirmeye uğraşıyor. Sürecin uzun süre dışında kalan ve esasında ne olup bittiğini pek de kavrayamayan oportünizm ise, hareketin sokaklarda kendini göstermesiyle birlikte her zamanki alışkanlığıyla hemen kitlenin önüne geçip „öncülük" yapmaya, kitle hareketi karşısındaki sorumsuzluğuyla kendince „yön" vermeye ve tabii bu arada esas olarak da kendi reklamını yapmaya dayanan bir hareket tarzı izliyor. İşte tüm bu karmaşa içinde müdahale ve inisiyatif özel bir önem kazanıyor.

Kitle hareketinin peşine takılmak

bizim işimiz değil. Biz bu kitle hareketine belli bir muhteva kazandırmak, kitle hareketinin kendi meşruluğu içinde Parti-Cephe'nin sürece cevap veren politika ve taktiklerini egemen kılmak, bu hareket içinde Halk Meclisi ve diğer kitle örgütlülüklerini geliştirmek, ve sonuç olarak da halk güçlerini Parti-Cephe örgütlülüğü ve politikaları altında birleştirmek istiyoruz. Hedefimiz bunlar. Bunlara ulaşmak için ise ısrarlı ve iddialı olmak durumundayız.

Bunları azami ölçüde hayata geçirebilmek için sürece örgütlü, iradi bir tarzda müdahalede bulunabilmeli, neyi amaçladığımızı tam kavramış olmalı ve bu kavramaya paralel olarak da güçlü bir inisiyatif ortaya koyabilmeliyiz. Değilse yalnızca "katılmış" oluruz, ki bu sonuç alıcı bir katılım olmaz. Burjuvazinin çizdiği sınırlan kitlelerin hareketi içinde yıkmak da, reformizmi siyasal olarak etkisizleştirmek de, oportünizmin sorumsuzluğuna meydan vermemek, reklamcılığın sınır çekmek de bizim omuzlarımızdadır. Kitle hareketinin gelişimi bir yanıyla da bizim bunları başarabilmemize bağlı olacaktır.

Ortada son derece net öngörülerimiz ve politikalarımız var. Bu anlamda sürükleyen, yönlendiren durumunda olabilecek donanımına sahibiz demektir. Gerekliğinde kullanılacak imzadan, eylemin biçimine kadar öngörülerimiz ve politikalarımız doğrultusunda ısrarlı olmalıyız. Düşmanın provokasyonlarına karşı da, solun sorumsuzluklarına karşı da uyanık olmalıyız. Öngörülerini ve politikaları bizzat hayatın içindeki varlığımızla, inisiyatif ve iddiamızla tamamladığımızda sonuç alabileceğimizi unutmamalıyız.

İşte bu anlamdadır ki, inisiyatif sorununu yeniden ele almalı, pratiğimizi bu noktada gözden geçirmeliyiz.

GÜVEN VE İNİSİYATİF, HEDEFE NETLİKLE KAZANILIR

Biz ne için savaşıyoruz? diye sorduğumuzda hemen hepimiz ortalama bir cevap verebiliriz. Halklarımızın kurtuluşu için, devrim ve sosyalizm için, özgür, bağımsız, sömürsüz bir ülkede ve dünyada yaşamak için... deriz genel hatlarıyla. Yani neye varmak istiyoruz? Sömürü ve zulüm düzeninin iktidarını alaşağı edip Devrimci Halk İktidarı'na... Bunun için savaşıyoruz. Bu savaşta üzerimize düşen görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirebilmek için hedefimizde net olmak zorundayız. Çünkü hedefte netlik, yani neyi, niçin, nasıl yapacağımızın bilinmesi, başarının önkoşuludur.

Hedefteki netliğin bilincimizde ve yaşamımızda somutlanması ise iktidar bilincine sahip olmak olarak özetlenebilir. Ancak bu da yetmez, iktidar bilinci soyut ve teorik kalıyor biraz bu noktada. İktidarı istemek gereklidir. İktidar isteğinin güçlü olabilmesi içinse, devrimin zorunluluğuna ve mümkün olduğuna bilimsel olarak ve yürekten inanmalıyız.

Bu inancın ölçüsü ne olacaktır? Ya da inancın elle tutulur, gözle görülür bir ölçütü var mıdır? Vardır elbette. Hedefle, o hedefe varma konusunda ortaya konan emek, fedakarlık ve ısrar arasındakioran, inancımızda ölçüsüdür aynı zamanda. Yani söylenen, savunulan doğrularla, bunları hayata geçirme konusunda gösterilen emek ve fedakarlık arasında doğru bir orantı varsa devrimci inançtan, devrime inançtan sözedebiliriz.

Tam bu noktada karşımıza kimi karmaşık tablolar çıkabiliyor. Hepimiz devrim diyoruz, iktidar diyoruz. Ancak bu hedeflerin büyüklüğüyle orantılı bir emeği, fedakarlığı ve ısrarı ortaya koymayabiliyoruz. Bunun birçok nedeni sayılabilir elbette, burada esas

olarak üzerinde durmak istediğimiz kendine güven ve inisiyatif noktasıdır. İşte burada, "*Biz ne için savaşıyoruz?*" sorusuna verdiğimiz „*genel*“ cevaplar, günlük pratikte, görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinde yetersiz kalıyor. O halde yapmamız gereken, iktidar perspektifindeki netliği ve iktidarı alma isteğini, günlük görevlerin en ufak ayrıntısına kadar indirebilmektir. Yani yaptığımız her işte iktidarı görmek ve iktidar isteğini somutlamaktır.

Peki bunu pratikte ve görevlerde nasıl somutlayacağız? Bu soru yukarıda belirttiğimiz „*ne yapmak istiyoruz, nereye varmak istiyoruz?*“ sorularından bağımsız olmayacaktır. Bu soruları, üstlendiğimiz, yerine getirmek zorunda olduğumuz görevler özelinde de soracağız. Somutlamak budur. Yaptığımız iş, küçük de olsa, büyük de olsa, sonuç almanın ilk önkoşulu, hangi sonucu almak istediğimizi bilmektir. Hedefimizi belirleyip, önümüze koymadan zaten bir yere varılamaz ya da varılan yerin bizim için uygun yer olup olmaması yalnızca tesadüfe kalmıştır.

Çok sık tekrarladığımız gibi sonuç almanın en önemli parçalarından biri program yapmaktır. Ama bu programa sahip olmak da bütünüyle bir hedefimiz olmasına bağlıdır; eğer somut, net bir hedefimiz varsa ancak o zaman o hedefe ulaşmak için bir program oluşturabiliriz.

Neyi, nerede, ne zaman ve nasıl yapacağımızı netleştirdiğimizde inisiyatifli yanlarımızın da bir yerde kendiliğinden geliştiğini göreceğiz. Çünkü inisiyatif engelleyen olgulardan biri kendine güvensizlikten bir diğeri de programsız ve hedefsiz olmaktır, yani kendiliğindenci bir çalışma tarzıdır.

Sıkça vurguladığımız kurmayca çalışmayı da tanımlayacak olursak, bu da herşeyden önce hedefli, planlı, programlı çalışmadır. Bunun yanına kolektif bir işlerliği hayata geçirmeyi de ekleyebiliriz. Bunu yapabildiğimizde üretken ve yaratıcı işler başarabilir, sonuçlar alabiliriz. Bunlar biraraya getirildiğinde kurmayca çalışmanın iskeleti oluşmuştur diyebiliriz. Artık-sorun bu tarzı yaptığımız işlerle, yerine getirdiğimiz görevlerle ete-kemiğe büründürmek sorunudur.

Hedef konusunda netliğe ve bu netliğin ürünü olan bir iddiaya sahip olduğunda, bir devrimci ne yaptığını, neden yaptığını ve nasıl yapması gerektiğini bilir ve gerektiğinde bu soruların tümüne kendisi cevap verebilir. Bu doğrultuda devrimin, Parti-Cephe'nin çıkarları, devrimci ilkelerin ve yaratılan değerlerin ve güncel politika ve taktiklerin ışığında gerektiğinde kimseye birşey sormadan yapılması gerekenlerin kararlarını alabilir ve bu kararları uygulayabilir.

Böyle bir devrimcinin inisiyatifsiz olabileceği düşünülebilir mi? Karar alıp uygulamakta tutuk, ikircikli kalabileceği düşünülebilir mi? Devrimci bir programı emekle, çabayla, fedakarlıkla, disiplinle ve iddiayla hayata geçiren devrimci kendine güvenen ve inisiyatif sorunu

yaşamayan devrimcidir. "Herşey Parti-Cephe İçin Herşey Zafer İçin" diyebilen ve hayatın içinde, her adımda, her görevde bu şiarın aranı doldurabilen, başarılı bir devrimcidir. Başaran devrimci kendine güvenir. Ve tersi de doğrudur; kendine güvenen başarılı.

İNİSİYATİF SORUNUNUN PRATİK BOYUTLARI

Tam o an öndeki kortejde bir bayrak açılır. Ardından lastik yakılmaya başlanır. Hepsi iki üç saniye içinde gelişir... Bu olay üzerine polis alandan çıkmak üzere olan son iki korteje doğru koşmaya başlar. Arkadaki kortej bir anda hareketlenir. Ortalığı yankı yankı "dağılmıyoruz" çığlıkları kaplar. Yüzlerce kişi geriye doğru koşmaya başlar. Ancak çıkış yoktur. Yere düşenler, üzerine basılanlar, ezilenler, sıkışıp kalanlar... Lastik yakan kortej polisin koşan kitleye yönelmesini fırsat bilerek hızla dağılır... Eylemin sonucu... Onlarca gözaltı, yaralanmalar...

Eylemin niteliği ne olursa olsun belki pek çok kez benzer durumlarla karşılaştık. Ve her defasında da eylemdeki inisiyatifin yetersizliği ya da yanlışlığı sonucuna varıldı.

Sergilenen pratiğin muhasebesi yapıldığında ise çıkan her olumsuzluğun, her yanlışlığın aslında önlenebilir olduğu, eylemi başarıya ulaştıracak önlemlerin yeterince alınmadığı ortaya çıkar. Niye? Ya eylem öncesi bilgilendirme, hazırlık, eylemin başarısına yoğunlaşma eksiktir. Ya eylem anında eylemin bütününe vakıf olunamamış, esnek ve hızlı düşünülmemiştir. Ya da düşmanın ya da reformizmin, oportünizmin ne tür tavırlar geliştireceği tam hesaplanamamıştır.

Mutlaka ki olumsuzluğu açıklayacak pekçok neden sıralanabilir. Önemli olan sonucun ne olduğudur? BAŞARI mı, BAŞARISIZLIK mı?

İnisiyatif faaliyetlerimizin sonucunu, yani başarı ve başarısızlığı etkileyen en önemli faktörlerden biridir. Bu önem bütün olarak programlı eylemlerimizin, pratik faaliyetlerimizin amacına ulaşp ulaşamaması yanı sıra da belirleyicidir. Öyle ki bazen inisiyatif diye nitelendirilebileceğimiz tek bir söz, tek bir davranış dahi basan ve başarısızlığı yaratabiliyor.

İnisiyatifin Sorumluluğu Eylem Anıyla Sınırlı Değildir

Eylem içinde eyleme doğru yön verebilmek eylem öncesi mutlaka bir ön hazırlığı gerektirir. Gösteride, eylemde inisiyatif koyacak grup veya kişi, eylemin programına hakim olmak durumundadır. Örneğin, kitlesel bir gösteride hangi alan nereden gelecek, hangi sıra izlenecek, eylemde neler kullanılacak... Eylem hangi işaretlerle başlatılacak? Düşman neler yapabilir? Çeşitli gelişmelerde nasıl bir tavır alınacak... vb. bütün bunlar eylem öncesi, eylemi yönetecek olanın bilgisine sunulmalıdır. Yoksa eylemin hedeflerini, kararlarını bilmeyen bir eylem sorumlusu doğal olarak nerede, nasıl tavır koyacağını kestiremeyeceğinden eylemin sonucu tesadüflere bırakılmış olur.

Binlerce insan bir alana taşınır. Eylemi başlatma işareti alkış olacaktır. Açıklamaların okunacağı, tiyatro oynanacağı, konuşmaların yapılacağı bu gösteride eğer kitlede bir canlılık ve motivasyon yakalanırsa bir kaç yüz metre yürünüp öyle dağılma karan alınmıştır. Çünkü kitle hareketini yaratmak için temel sorun kitleleri sokağa dökmek, korku duvarlarını yıkmak, kitlelere güven kazandırmak olarak tesbit edilmiştir. Bunun için binlerce insanı eylem alanına getirmek başarıdır. Ancak bunu daha ileri bir noktaya taşımak hedeflenecektir. İşte böylesi bir eylemde yürüyüşün hangi koşullarda, nasıl gerçekleşeceği konusunda ayrıntılı tartışılmayan, eğitilmeyen, bir eylem sorumlusu, uygun bir moment yakalanmasına rağmen eylemi alanda bitirir.

" Elbette başarıdan bahsedilecektir. Ama hedefe ulaşılmış, sürecin temel sorununu aşma yönünde atılabilecek en ileri adım atılmış mıdır? Hayır!

Eylem öncesi tüm ayrıntılara vakıf olduğu noktada eyleme de hakim olunabilir. Hangi durumda nasıl tavır alınacağı konusunda net olmayan bir yöneticinin eylemi ne derece doğru yönlendireceği doğal olarak kuşkuludur. Buyanıyla eylem sorumluluğu ve yöneticiliği, eylem öncesi ciddiyetle ve ayrıntılarıyla eğilmek zorunda olduğumuz bir konudur.

İnisiyatif Eyleme Ve Kitleye Hakim Olmalıdır.

İnisiyatif koymakla yükümlü olan, eylemin ve kitlenin yöneticisidir. Eyleme gelen kitlenin sorumluluğu onun ellerindedir. Kitlenin eylemden nasıl bir ruh haliyle çıkacağı bir yerde onun eylemi ve kitleyi yönlendirmede, önderlik etmedeki yeteneğine bağlıdır.

Ama tanınmayan, kavranamayan bir eylemi ve kitleyi başarıyla yönetmek zordur.

Kitlenin ruh hali, bu ruh halinden hareketle sonuca varmaya çalışmak, düşünmek, yöntemler üretmek önemlidir. Tedirgin bir kitlenin önünde güçlü bir sloganla öne atılan bir inisiyatifin tedirginliği kararlılığa dönüştürdüğü ve eylemi başarıya ulaştırdığı çok olmuştur.

Bir üniversite kampusu. Öğlen saatinde bahçede forum düzenlenir. Eylemin başlama saatinde epeyce kalabalık bir kitle birikir. Toplananların sayısını aşan bir öğrenci grubuysa dağınık halde beklemektedir. Sorumlu arkadaş alkış tutarak başlatır eylemi. Ortaya geçer ve o somuttaki sorunlar üzerine tüyleri diken diken eden, sıradan insanlara kadar hitap edebilen bir konuşma yapar. Dağınık gruplar yavaş yavaş çemberde saf tutmaya başlar. Düşündüğü konuşmaya anında eklemeler yapar konuşmacı. Eliyle çember dışındaki bir öğrenciyi işaret ederek birliğin öneminden bahseder. Çember büyür. Binlerce insan foruma dahil olur. Binlerce göz onun üzerindedir, kitlenin nabızı elindedir artık. Eyleme bütünüyle hakimdir...

Bir yürüyüş kolu düşünün. Eylemin yönlendiricileri dağınık ve kortejin neresinde ne olduğunu bilmiyor.

Eylem içinde eyleme doğru yön verebilmek eylem öncesi mutlaka bir ön hazırlığı gerektirir.

Gösteride, eylemde inisiyatif koyacak grup veya kişi, eylemin programına hakim olmak durumundadır. Örneğin, kitlesel bir gösteride hangi alan nereden gelecek, hangi sıra izlenecek, eylemde neler kullanılacak...

Eylem hangi işaretlerle başlatılacak? Düşman neler yapabilir? Çeşitli gelişmelerde nasıl bir tavır alınacak... vb. bütün bunlar eylem öncesi, eylemi yönetecek olanın bilgisine sunulmalıdır. Yoksa eylemin hedeflerini, kararlarını bilmeyen bir eylem sorumlusu doğal olarak nerede, nasıl tavır koyacağını kestiremeyeceğinden eylemin sonucu tesadüflere bırakılmış olur.

Kortejin orta tarafında katılımcılardan biri yürüyüş kolunu yanlış bir hedefe yöneltiyor. Kitle bölünme ve dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Olayın farkına varılır ama, kortejin bütününde böylesi tehlikelere karşı önlem düşünülmemiş, kortejin baştan sonra irtibatını ve yönetimini sağlamak için yöntem üretilmemiştir. Dağınıklık kitleyi saldırıya açık hale getirir.

Eylem sorumluluğunun bir yanı da eyleme getirdiği kitlenin güvenliğini almaktır.

Bu konuda eylemin bitiminde katılımcıların bedel ödemiş olsalar bile, P-C'nin bu noktadaki anlayışına, yaklaşımına ilişkin hakkında güvensizliğe, şüpheye düşmemelidirler. Bu doğrudan eylemin başarısıyla orantılıdır ve başarı da eyleme ve kitleye hakim olmayla mümkün olur.

Anı Durumlarda Tavır Geliştirmek, Başarıya Koşullanmak

Mezarlığın etrafını polis sarmıştır. Şehitlerin anması onlara layık bir biçimde tamamlanır. Anmaya katılanlar düzenli ve disiplinli bir biçimde yürüyüş grubu olarak mezarlıktan çıkar. Kimse dağılmayacak, hep birlikte kaldırımdan otobüs durağına kadar yürünecektir. Caddeye çıkar çıkmaz polis şefi önlerini keser.

- Yürüyüş mü yapıyorsunuz?

- Hayır, topluca kaldırımdan durağa kadar yürüyeceğiz.

- Caddeye çıkıp yürüyüş yapacaksanız izin vermem!

- "*Biz yapacağız dediğimizde ne olursa olsun yapacağımızı iyi bilirsiniz. "Caddede yürüyüş yapacağız"* dersek yaparız. Ama şimdi dağılmadan topluca durağa yürüyüp otobüslere bineceğiz diyoruz. Ve bunu engelleyemezsiniz.

O an inisiyatif koyanların kararlılığı ve meşruluğunu dayatması karşısında polis şefi geri çekilir. Yürüyüş kolu topluca kaldırımdan yürüyüp durağa varır. Mezarlıkta başlayan eylemin başarısı en son aşamasına kadar korunur. Doğru bir inisiyatifle eylem

öncesi alman karar hayata geçer.

Yapacağımız bir eylemi tüm ayrıntılarına kadar programlamış olabiliriz. Ancak herşeyin kafada veya kağıtta olduğu gibi hayata geçemeyeceği, kimi zaman çeşitli nedenlerden programın aksayabileceği sır olmasa gerek. Ki düşmanın ve solun pek çok eylemde yaptığı provokasyon girişimleri ve sorumsuzluklar bu konuda azımsanmayacak ölçüde problemlere, dolayısıyla değişikliklere yolaçmaktadır.

önceden mutlaka düşünülmesi gereken bir yandır bu da. Çok çeşitli olasılıklar ve o olasılıklara ilişkin kafasında çözümler olmalıdır. Eylemin yöneticileri, kararlı olmalı, düşmana, oportünizme prim vermeme, olumsuzlukları "baştan önleme" bakış açısıyla hareket etmelidir. 1 Mayıs '96 bu noktada önemli dersler sunan bir deneyimdir.

Yine solun provokatif tavırları bedelle kazanılan mevzilerin kaybedilmesi boyutuna varabilir. O nedenle her eylemde bu tür girişimlerin baştan önlenmesi için tedbirler geliştirmek, bu yanıyla uyanık olmak gerekir. Öyle ki, bu türlü tavırların sol içi çatışmaya varabileceği gözönünde bulundurulmalı ve kitle bu zeminden uzak tutulmalıdır. Eylemlere kanlan ama çoğu kez hemen hiç bir kitleselliği olmayan solun ayak oyunlarına düşülmemeli, katılan kitlenin sorumluluğunun bizim omuzumuzda olduğu da unutulmamalıdır.

Polisin saldırı girişimi karşısında kitle ve eylem sonuçları hesap edilerek çatışmaya uygun mu, değil mi biçiminde eyleme o an yön veren karar alabilmelidir. Eylemin başarısı hangisindedir? Buna göre diplomasi geliştirebilir ya da kitleyi çatışmaya sokabilir.

Eylem sorumlusunun ve diğer katılanların bu noktada kilitleneceği tek şey eylemin amacına ulaşmasıdır. Bazen pasif ama kitlesel bir tavır, kitlenin onda birinin çatışmasından yeğdir. Bazen de tersi.

Başarının koşulları süreçlere göre değişecektir. Eylem sorumluluğunu üstlenen, sürecin ihtiyacını ve gerekliliğini bilmek zorundadır. Başarı nerededir? Özellikle yöneticiler bu soruyu eylem öncesi, eylem anında, eylem sonunda hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta cevaplayabilmelidir.

Burada önemli olan bir diğer nokta ise programa, eyleme ve inisiyatif görevine idealist yaklaşmamaktır. Esas olan yukarıda belirttiğimiz gibi başarıya endeksli bir esnekliğe, politik kıvraklığa sahip olabilmektir. Eylemin başarısı programı başından sonuna harfi harfine uygulamak yerine -elbette olması tercihtir- özgünlükleri dikkate alıp yaratıcı ve o anki somutluk temelinde programın zenginleştirilebilmesine, gerekirse değiştirilmesine, olası olumsuzlukların önlenmesine bağlıdır.

Ani Çelişen Durumlarda inisiyatifin önemi

İnisiyatif sorunu tek başına planlı-programlı, takvime konmuş eylemliliklerde, faaliyetlerde

yaşanmıyor. Özellikle ülkemizde halk kitlelerinin durumunun özgünlüğü, öfkeyi ve sessizliği bir arada barındırması, bir gün içinde gelişebilen onlarca olay kitle hareketlerinin, direnişlerin zeminini yaratabiliyor. Böylesi zeminleri mücadele lehine değerlendirebilme noktasındaki yetersizlik; en yakıcı sorunlardan, inisiyatif eksikliğinin en fazla hissedildiği yerlerden birisidir.

Bu konudaki temel eksiklik ülkemiz ve halkımız gerçekliğini, bu halk gerçekliği temelinde gelişen, gelişebilecek kitle hareketlerinin özelliklerini yeterince kavramamaktır. Bu eksiklik mücadeleyi geliştirebileceğimiz pek çok momentin eriyip, sönmesine neden oluyor.

örneğin pek çok gecekondu bölgesinde gecekonducular yıkılıyor. Bu yıkımların hemen hepsi, öyle ya da böyle karşısında bir direnme bulmuştur. İşte böylesi durumlarda halkın kendiliğindenci ya da bireysel direnişlerini mücadeleimiz odağında bir araya getirmek ve bir yaptırım gücüne dönüştürmek tamamıyla oradaki devrimcilerin inisiyatifine ve önderliğine bağlıdır.

Nitekim Gazi ayaklanması devrimcilerin fiili olarak açığa çıkardığı bir süreç değildir. Ama oradaki basan halkın tepkisini doğru bir hedefe yönlendirmek ve tepkiye önderlik etmektedir.

Yine Ümraniye Cezaevi'nde yaşanan katliamın ardından her alan ve bölgede direnişlerin başlaması, istanbul'un yangın yerine çevrilmesi, anında konan inisiyatif düşmanın yüzünü teşhir etmiş, daha da boyutlandıracağı saldırının önüne set olmuştur.

Mevcut süreç açısından da görülüyor ki, inisiyatifimizle devrime yönelmemiz gereken onlarca olay yaşıyoruz. Susurluk'la birlikte inisiyatifin verimli olması, sonuç alıcı olması çok daha mümkün hale gelmiştir. Hatta olaylar bizim ek bir propaganda yapmamızı gereksizleştirmiş, inisiyatif açısından hızlı müdahale ve yönlendirme yanını öne çıkarmışta

Böyle bir süreçte üzerinde hassaslıkla durulması ve bilince çıkarılması gereken en önemli şey oluşan mometlerin, direniş zeminlerinin anında değerlendirilmesi gerekliliğidir. Böylesi dönemlerde ideal plan ve programlar çizmeye yeltenmek ya da talimat beklemek tepkilerin zamana yayılarak sönmesine sebep olacaktır. Söz gelimi tercihin odaklaştığı saatte belki binlerle bir eylem yapabilecekken, bu tür kaygılarla hantal davranıldığında bu binlerin birkaç saat sonra yüzlere inmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Bunun için kitle nabızı yakalandığı anda harekete geçmek düşünülmeli ve her devrimci kendine bu misyonu rahatlıkla biçmelidir.

Sonuç olarak programlı ya da ani gelişmelerde inisiyatif açısından sorun, kitlenin nabzını elde tutmak, bu nabızı hangi hedefe yönelteceğimizde net olmak ve bu hedefe ulaşmakta, politika ve şiarlarımızda iddialı ve ısrarlı olmaktır. *

Emperyalizmin Çöplüğü Türkiye

1987 - 1988 yıllarında ülkemize gemilerle getirilen nükleer atıklardan 800 tonu İsparta'ya gizlice gömülüyor. 1150 tonu ise Konya'da bir un fabrikasında yine gizlice yakılıyor.

Bir bakan bu gerçeği aradan tam on yıl geçtikten sonra itiraf ediyor. Bu bakan; Karadeniz'e radyasyondan onlarca çocuğun sakat doğduğu dönemlerde büyük bir utanmazlıkla halkın karşısına çay içen Türkiye Atom Enerjisi kurumu eski Başkanı Ahmet Yüksel Özemre'dir. Bugün kalkıp, "Biz bu teklifi geri çevirdik. İkincisefer yeniden geldiler. 'Ne yaparsanız yapın biz bunu gömeceğiz' dediler. Biz gene geri çevirdik. Ben azledildikten sonra ne olduysa oldu. Aslında burada önemli olan siyasi bir üçkağıtlıktır" demesi kelimenin tam anlamıyla bir ikiyüzlülüktür. Alman tekelleri çöplerini Türkiye'ye getirmek için milyonlarca lira mark teklif edip bir bakanla pazarlığa giriyorsa ve o bakan bunu utanmazca anlatıyorsa o aynı zamanda suçlarının itirafıdır.

Bu gizlenmeye çalışılan durumu eskiden bakanlık yapmış bir devlet yetkilisinin ifade etmesidir. Asıl önemli olan halkın sağlığını tehdit eden böyle ciddi bir durum karşısında halkın nasıl bir tutum takınacağıdır.

Çünkü nükleer atıkların en önemli yanı halkın sağlığını tehdit etmesi iken diğer bir yanı da doğaya da ciddi boyutta zarar vermesidir. İsparta halkı bu nükleer atıkların çevredeki ağaçları kuruttuğunu söylüyor. Bu atıklar yeşil alanı bile çöle çevirecek niteliğe sahip, insan sağlığını etkileme boyutuyla düşündüğümüzde; kısırlık, lösemi, kanser, beyin ve omurilik tümörü gibi hastalıklara yol açacaktır. Nükleer atıkların bulunduğu çevrede çocuklar sakat ve ölü doğacaktır. İnsan ömrü kısalmaktadır.

Emperyalist Çıkan Halkın Sağlığının önünde Tutuluyor

Nükleer atıkların Türkiye'ye ya da başka bir ülkeye getirilmesi yeni bir durum değildir. Emperyalist ülkeler atıkların depolanmasının yüksek maliyet alması ve kendi ülke halkının tepkilerinin giderek artması sonucu atıkları yeni sömürge ülkelere göndererek o ülkeleri adeta kendi çöplükleri gibi kullanırlar. Çünkü atıkları zararsız hale getirecek sistemleri kurmak pahalıya mal olacaktır. En kolay ve en ucuz yoldan, geri bıraktırılmış ülkelere bunu aktarmak ise daha karlıdır. Bu nedenle emperyalist ülkeler nükleer atıkların büyük bir çoğunluğunu okyanuslara döktükten sonra geri kalanını da bu ülkelere gönderir.

ABD, Fransa, Almanya gibi ülkeler kendi ülkelerinde gelişen tepkiler sonucu kurulu olan santrallerini de kapatıp, Türkiye gibi kendilerine bağımlı ülkelere taşırlar.

Dünya Bankası'nın baş ekonomistlerinden Lawrence Summers'in '92 yılında yaptığı açıklama herşeyi anlatıyor aslında; "Artık Dünya Bankası'nın, kirli endüstrilerin az gelişmiş ülkelere kurulmasını teşvik etmesi gerekmiyor mu?

Zehirli atıkların çalışanlara az ücret ödenen ülkelere gönderilmesinin bir günahı yoktur. Estetik ve sağlık nedenleriyle daha temiz bir çevre isteme hakta gelirlerle doğru orantılıdır. (Zenginlerin hakkı dese daha doğru olur.) Kirli endüstriler insanların prostat kanserine yakalanıncaya kadaryasadıkları (Yani insanların eceliyle öldükleri) bir ülke için tehlikeye arz eder. Ancak bu 5 yaş altındaki ölüm oranının binde 200'e ulaştığı bir ülkede fazla bir değişiklik yaratmaz. Şimdiye kadar ahlaki nedenler ve sosyal kaygılar yüzünden gündeme getirilmeyen bu gerçeklerin artık Dünya Bankası'nın her önerisine gözönünde tutulması gerekir"

Emperyalizmin ezilen halklara duyduğu nefret ve kar hırsı öyle bir noktaya gelmiştir ki; katliamlarla, atom bombalarıyla, açlıkla katlettikleri halkları bir de zehirleyerek öldürüyorlar.

Dünya Bankası ekonomistinin söylediği gibi kirli endüstrilerin, az gelişmiş ülkelere kurulması teşvik edilmiştir. Ülkemizde bunun örnekleri çoktur. Örneğin sık sık devlet yetkilileri tarafından, "enerji açığı var", "yatanda elektriksiz kalacağız" vb. söylemleri ile santrallerin peş peşe özelleştirilmesi gündeme getirilir. En son Yatağan, Yeniköy, Çayırhan vb. termik santrallerini incelemeye gelen Amerikan ve Türk ortaklarından oluşan heyetin içeriye girmesi, işçiler ve aileleri tarafından santrallere barikat kurularak engellendi. Bu tepkiler de gösteriyor ki halkımız zehir saçan bu santralca ya da nükleer atıkları kendi topraklarında istemiyor.

Örneğin yine emperyalist tekel Eurogold, zehir ve ölüm demek olan siyanürle altın çıkarma işini kendi ülkesinde rahatça yapamadığı için Türkiye'de bunu yapmaya çalışıyor.

Özemre'nin, "Bunlar resmi yoldan yapılmaz. Bu tıpkı eroin mafyası gibi mafya işi olmak durumunda. Onun altında da paralar yatıyor" sözleri mafyalaşmış bir devlet yapısında şaşırtıcı değildir.

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini ve insan emeğini sömürerek kar etmek için her yolu denerler. Daha fazla kar uğruna doğayı ve bilimi vahşice kullanırlar, insan canını hiçe sayarlar. Ülke topraklarına gömülen 2 bin ton atık bunu kendilerinin de itiraf ettiği bir örnektir.

Halk ülke topraklarının emperyalizme satılmasına ve kendilerini zehirleyerek öldürmesine izin vermiyor. Çünkü halkımız biliyor ki, siyanür demde ölüm demek. Nükleer atıklar demek ölüm demek...

Gizlice kurulan fabrikalar, gizlice gömülen, yakılan nükleer atıklar yüzlerce insanımızın, çocuklarımızın sakat kalmasına hatta ölümüne neden oluyor. Bunun örneğini yaşayarak gören halk artık ülkemizin emperyalizmin çöplüğü olmasını istemiyor. Barikatlar kurarak, yollara dökülerek ya da çok farklı niteliklerde eylemler yaparak emperyalizme karşı tepkisini dile getiriyor. *

Kürt Halkı Koruculuk Dayatmasıyla Yıldırılmaya Çalışılıyor

Yıllardır devlet Kürdistan'da varlığını Kürt Halkına uyguladığı zulümle, baskıyla, katliamlarla ve dayattığı koruculuk sistemiyle ifade ediyor. Tankı, topu, tüfeğiyle bir halkı yok etmeye çalıştığı yetmiyor, yeniden koruculuğa zorluyor köylüyü. Köylerinde dayatılan onursuzluğu kabul etmeyerek göçe zorlanan halk toprağından kopmak istemediğini söylüyor. Göç etmek istemeyen köylüler devlet terörü karşısında direniyorlar. Üstünde büyüyüp yaşadıkları ve uğruna her gün onlarca can verdikleri topraklarından gitmek istemiyerek büyük şehirlere gidip aç susuz sürünmekten sonu ölüm de olsa gitmemek için direnmeyi tercih ederek Köylerine geri dönüyorlar. Koruculuğa zorlanan anaların gözyaşlarına bakılmaksızın evleri ateşe veriliyor. Köylü yaşlı ana "Kilerdeki buğdayım, teknedeki hamurum yandı oğlum. Ne kaldı ki susacak. Kuşluk vaktiydi. Baktım ki gözleri insan gözü değil. Baktım ki küfürler dökülür dilinden. Anladım ki ateş koyacak ocağıma. Dur dedim, insansan yapma, bırakma ateşi ocağıma. Yaprak yaprak tutuştukça evim içim hırsla doldu, şimdilik inledim sadece onlar için" diye bahsediyor devlet için ve çatal dilliler diyor. Devlet, onuru ve namusu için zulme göğüs geren kürt halkının kendi toprağında evlatlarına karşı silahlansın istiyor. Devletin kuklası olan korucular koruculuğu kabul etmeyen köylere devlet tarafından yerleştiriliyor. Askerle birlikte köylünün ekmeğine aşına el koyan korucular genç kızlara tecavüz edecek kadar alçaklaşıyorlar.

Son dönemlerde Bitlis, Diyarbakır, Batman ve diğer birçok ilde asker köyleri basıp kadın çocuk yaşlı demeden insanları gözetim altına alarak, evleri içinde eşyaları ve hayvanlarıyla yakıyor. Zorla koruculuğu kabul

ettirerek silah verdiği köylüler silahlarını geri verdiklerinde evleri yakılıp işkence görüyorlar. Tüm bu baskılar köylülerin korucu olması için uygulanıyor. Onursuzluğu kabul etmeyen Kürt Halkı yoğun devlet terörü ile karşı karşıya.

Son bir ay içinde korucu olmaları için süre verilen köyler, süre dolduğu için şimdi göçe zorlanıyorlar.

Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı Gümüşörgü Köyü'nde halk devletin koruculuk dayatmasını kabul etmeyerek göç etti. Göç eden Gümüşörgü köylülerini gittikleri yerlerde geçimlerini sağlayamadıklarından yeniden köylerine döndüler.

Döndüklerinde yeniden asker baskısıyla karşı karşıya kaldılar. Evlerde kurutulan tütünlerinde yanması, hasılatını kaybeden köylülere ağır maddi zarar verdi. Halen köyüne geri dönmek isteyen ailelere devlet PKK'ye yardım ettikleri gerekçesiyle izin vermiyor.

Batman'ın Erüh ilçesi Zivinge Köyü'nde koruculuk dayatması sonucu göç eden ailelerin yerine Hanına Köyü'nden getirilen korucular yerleştirildi. Zivinge Köyü'nde kalarak yerlerini terk etmeyen ailelere ise koruculuk dayatılarak göçe zorlanıyorlar. Evleri asker ve korucular tarafından sürekli basılan köylülere koruculuk dayatılarak göz dağı verilmeye, yıldırılmaya çalışılıyor.

Bitlis'in Adilcevaz ilçesine bağlı Ziving ve Gümüşdere köylerinde de köylülere koruculuk dayatılıyor. 15 gündür köy sürekli askerler tarafından basılıyor ve verilen süre içinde koruculuğun kabul edilmesi, yoksa yerlerini terk etmeleri isteniyor.

Koruculuk dayatmasıyla karşı karşıya olan köylerden olan Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde de koruculuğu kabul etmeyen ailelere özel hareket timleri ve itirafçılar yoğun baskı uyguluyorlar ve yıldırılmaya çalışıyorlar. *

KÜRTLERİN VE FİLİSTİNLİLERİN "KADERİ"!

Çocuklar, kadınlar, erkekler, evlerin içinde ya da kapı eşiklerinde uyurmuşçasına donakaldılar. Patlama seslerini duyup dağlara koşmuştu kinileri; gaz bulutları koşarken yakaladı onları da...

16 Mart 1988'de Halepçe'nin üstünde gün batarken, yerlerde 5 binin üzerinde ölü ve göç yollarında onbinlerce Kürt vardı. 70 bin nüfuslu Halepçe, bir günde insansızlaştırılmıştı.

40 binin üzerinde Kürt, Saddam'ın zulmünden kaçıp Türkiye'ye "sığındı".

Irak'la İran savaş halindeydi.

Her iki ülkenin de "iç sorunlarla" uğraşacak durumu yoktu.

Irak'taki Kürt örgütleri İran'la, İran'dakiler de Irak'la işbirliği halindeydiler. Her iki taraf da "karşı tarafın" Kürt örgütlerine silah ve maddi yardım yapıyordu. Ama savaşın bitimine doğru İran ve Irak aralarında anlaşverdiler: Anlaştılar ve "kendini" Kürtlerinin üzerine yürüdüler. Kürtler kendi kaderleriyle başbaşa kaldılar yine.

"Kendi kaderleri"yle... Onların kaderleri katliamlarla, ihanetlerle, trajedilerle yazılmıştı... Yine binlerce Kürt'ün kanı aktı toprağa. Yine onbinlercesi göç yollarına düştü. Nereye, kime sığınacaklardı? Dün "destek" verenler sınırlarını birgece kapatıvermişlerdi.

Kahramanlıklara ve ihanetlere ebelik yapan bu topraklar üzerinde yaşayan bir başka ulus... Filistinliler... Toprakları işgal edilmiş, kendi topraklarında mülteci durumuna düşmüşlerdir. Tüm Ortadoğu coğrafyasının mültecileri durumundadırlar. Ama Arap dünyasıyla israil savaş halindeydi. Arap dünyası toprakları işgal edilmiş Filistin halkının yanındadır! Çoğu ülkesini, topraklarını açmıştır Filistinli'lere.

Ürdün de... Ürdün Filistinliler için en güvenli sığınaktı. Ama bir gün...

Bir gün Ürdün askerlerinin tüfeklerinin kendilerine doğrultulduğunu gördüler. Kamp-ları kuşatıldı, Ve "dost" ülke Ürdün, binlerce Filistinlinin kanını döktü. 1970 Eylül ve 1971 Temmuz'undaki bu katliamlar, o tarihe kadar Ürdün'de üslenen Filistin hareketi için yeni bir dönemi başlattı.

Filistinliler bu dönemde Lübnan'da üstlendiler. Ve bir kez daha, bir kez daha ateşi ve ihaneti gördüler... 1970'lerin ortalarıydı; Tel Zaatar'da 10 bin Filistinli katledildi. Katledenler görünürde Falanjistlerdi. Ama saldırıya asıl zemin hazırlayan Suriye'ydı. Suriye de o güne kadar Filistinliler için "dost" bir ülkediydi, pekçok Filistinli de Suriye'ye sığınmıştı. Sığınacak ülkeydi.

İlhakçı bir ülkeye yaslanmak, işgalci bir ülkeyle "müttefik" olmak, sömürücü bir ülkeye dayanarak güç olmaya çalışmak... İşte bunca katliamın, geleceğini belirleme hakkı elinden alınmış halkların trajedilerinin altında yatan

nedenlerden biri. Belki en önemlilerinden. Kürt halkı en büyük katliamları onlardan, böyle "dost ve müttefik"lerden gördü. Filistin halkı en büyük katliamları onlardan, kendi halklarına karşı bir sömürü ve zulüm düzenini sürdürüp Filistinlilerin yanında görünen bu Arap rejimlerinden gördü.

Tarihin asla görmezden gelinemeyecek bir dersidir bu.

Ama ısrarla görmezden gelinmiştir. Kürt milliyetçi önderlikler bu dersi ısrarla görmezden gelmiş, Kürt halkının yeni katliamlar, yeni ihanetler yaşamasına yolaçmışlardır.

Barzani ve Talabani hala aynı çizgide yürüyorlar. İran'la ya da Irak'la birlikte olup birbirlerine karşı savaşıyorlar. Saddam'a ya da gerici İran rejimine yaslanarak, yavaşarak Kürt halkı ne elde edebilir ki? Her ikisi de Kürt halkını ilhak eden, katleden, sömüren, zulmeden ülkeler değil mi? Ne elde edebilirler?

Halepçe işte bu sorunun cevabıdır aslında. Ve Halepçe Kürt tarihinde tekil bir olay değildir. Bu noktada şu soruyu da sormak gerekir. "Halepçe kaçınılmazlık mıdır? Yoksa tarihten ders almayan Kürt milliyetçi önderliklerin Kürt halkına ödettiği bir fatura mı?"

Zalim belli. Zalim, Halepçeleri yaratan Saddam Diktatör'lüğüdür. Zalim, 20'lerden bu yana Kürt halkını kıran Türkiye oligarşisidir. Zalim Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını gasbeden, topraklarını işgal ve ilhak eden tüm işbirlikçi rejimlerdir. Zalim, Ortadoğu'da bu statüyü yaratan, yeryüzünü kana boğan sömürgeci emperyalizmdir. Bunları "dost" bil-dikçe, ihanetler yaşamaya devam edeceğiz demektir.

Halepçeler olmasın bir daha. Artık Halepçe'leryaşamayalım. Artık "dost" ve "ititaf"larımızın ihanetine uğramayalım. Bunansa tek bir yolu var. Kürt halkının dostlarını ve müttefiklerini doğru belirlemek. Ateşi -kurtuluşumuza kadar- önlemeyiz belki, ama ihaneti önleyebiliriz, ihanetin döktüğü, dökülmesine yolaçtığı kanı engelleyebiliriz. Ateştense kaçamayız zaten. Kurtuluşumuzu, özgürlüğümüzü, kimliğimizi, ulusal onurumuzu istiyorsak, o ateş çemberinin içinden geçeceğiz. 20'lerden bu yanaki isyanımız, savaşımız da bunun için zaten. Nasıl ki, bir halkın tutsaklığı kader değilse, ihanetleri yaşamak da kader olamaz. Geleceğimizi değiştirmek için, belki de önce bu "kader"i değiştirmek durumundayız.

Halepçelerin hesabı tüm zalimlerden sorulacak. Kimyasal silahların, göç yollarının aldığı her canın hesabı sorulacak. Kürt halkının sorulacak hesabı büyük. Kürt halkı özgürlük için bu bedelleri öderken, öğrendiği ders de o kadar büyük: Zalimler Kürt halkının ve hiçbir halkın dostu olamazlar.*

Kontrgerillanın yayın Organı Fethullahçı Aksiyon Dergisi'ne Açık Mektup

Aksiyon Dergisi yazarı Aydoğan Kılıç, 11-17 Ocak 1997 tarihli Aksiyon dergisinde önderliğimize ve Devrimci Hareketimize ilişkin kontrgerillanın ağzından yalan ve iftiralarla dolu bir yazı yazdı. Biz de yazının muhatabı olarak düşüncelerimizi kendisine mektupla bildirdik. Aydoğan Kılıç her ne kadar "korkmadığını" belirtse de kendini aklamaya çalışarak mektubumuza cevap yazmış. Kılıç'ın mektubuna cevabımızı ise bir „açık mektup“ olarak gönderiyoruz; çünkü bu cevap tüm Aydoğan Kılıç'lar için geçerli ve gerekli.

Evet, Aydoğan Kılıç, kendini aklamaya çalışırken, mektubunda *"Öncelikle şunu belirtmeliyim ki, yazıda önderiniz Dursun Karataş'a yönelik benim kalemimden çıkmış tek satır bile yer almamıştır. Yazı baştan sona tanıklar ve belgelerin ışığında hazırlanmıştır"* diyor. Hangi tanık, hangi belge? Sen yazdıklarını yayınlamadan önce eline alıp bir okudun mu? Mahalle dedikodusu yapmaya benzemez bu iş. THKP-C'den DHKP-C'ye kadar yaklaşık 30 yıllık bir Devrimci Harekete olmadık iddialarda bulunuyorsun, koskoca 7 sayfa kontrgerillanın ağzından yazı yazıp, devrimcilerin devlet tarafından, kontrgerillalar tarafından kullanıldığını, mafyayla birlikte çalıştığını ileri sürüp altına da imzanı atıyorsun, ondan sonra kalkıp *"Önderiniz Dursun Karataş'a yönelik benim kalemimden çıkmış tek bir satır bile yer almamıştır"* diyorsun. Herkesi kör mü sanıyorsun ya da bizim okuma yazma bilmediğimizi mi düşünüyorsun?

Hadi sen yazmadın, sen

kontrgerillanın kalemşoru değilsin, peki, kulağına fısıldananları, tanık, belge diye gösterilenleri araştırdın mı? Yok. DHKP-C hakkında açılmış onlarca, yüzlerce davanın iddianamelerini inceledin mi, biten davalara baktın mı, iddialarına kanıt olacak bir belgeye rastladın mı? Yok. Peki, tanık diye, belge diye gösterdiklerine kendin inanıyor musun? inanmıyorsun. İnansan yazılanlar doğrudur, *"benim kalemimden çıkmış tek satır bile yer almamıştır... dikkatli incelendiğinde, yazıda hiçbir iddianın sahibi olmayıp, sadece belirttiğim isimlerden alıntı*

yaptığım ve örgüt lideriniz hakkında en ufak bir hakarete dahi bulunmadığım görülecektir" diyerek, kendini savunmaya, kurtarmaya çalışmazdın. Anlıyoruz. Korkuyorsun ve Kıvırtıyorsun. Ama, doğruluğuna inanmıyorsan, şüphlen varsa araştırmadan, soruşturmadan, muhataplarına sormadan altına imza atıp neden o yazıyı yayınlıyorsun? Kaldı ki, bu söylediklerin de doğru değil. Yazı sadece başkalarının söylediklerinden, alıntılardan mı ibaret? Arada bir sürü kendi yorumların da var. Hem ne demek *»önderinize hakaret etmedim."* Başkalarından alıntı alarak da olsa dünyanın hakaretini say, ondan sonra da *„ben demedim"de. Bu ne biçim ahlak anlayışı, bu ne biçim gazetecilik?*

Özrü kabahatinden büyük denir ya, aynen de öyle davranıyorsun. Bir kere biz kimiz, sana mektup yazan DHKP-C'li tutsaklar. Yerimiz belli mi? Belli. Adresimiz belli mi? Belli. Peki bize cevap olarak yazdığın mektubu bize değil de, neden Kurtuluş Gazetesi'ne gönderiyorsun? Amacın ne? Provokasyon mu yaratmaya çalışıyorsun?

Polis devrimcileri yakalar, basına gösterirken önlerine Kurtuluş Gazetelerini koyar. Amaç yasal olarak çıkan bir gazeteyi halka yasadışıymış gibi göstermektir. Hadi o polis, kontrgerillanın psikolojik savaş taktiklerini uyguluyor. Peki sana ne oluyor? Senin yaptığın polisin yaptığından çok mu farklı? Mektuplarımızdaseni kontrgerillanın

kalemşoru, olmakla itham ettiğimizi söyleyip güya öyle olmadığını söylemeye çalışıyorsun. Ama aynen de öyle davranıyorsun.

Kontrgerillanın kalemşörü olmak için illa da maaş bordrosunda "kontrgerilla elemanı" yazması veya özel Harp Dairesi'nde sicil bulunması gerekmiyor. Senin anladığın dilden söylersek, bilirsin kimi insanlar ruhunu da satar, karşılığında para alır almaz o da ayrı bir konu. Yalanı, iftirayı, karalamayı ardarda öyle sıralamışsın ki, o kadarını polisin, kontrgerillanın kendisi bile herhalde en azından bir seferde yapamazdı. Böylece patronlarının da, kontrgerillanın da gözüne epeyce girmişindir mutlaka.

Belge olarak, darbecilere ait olduğunu ileri sürdüğün *"Kendilerini Devrimci Sol Güçler olarak tanıtan bir grubun Almanya'dan dergimize göndermiş olduğu faks"ı* gösteriyorsun. Sen derginize gönderilen her faksı araştırıp soruşturmadan, doğru olduğunu kabul edip "belge olarak" kullanır mısın? Faks metninin sahibi olarak ileri sürdüklerine sordun mu, bu size mi ait diye? Şimdi biz Fethullah Hoca şöyledir, böyledir diye bir faks göndersek onu da belge olarak kullanır mısın? Kaldı ki sözünü ettiğin faksların kontrgerilla ürünü olduğu, kendilerine ait olmadığı faksların sahibi olarak ileri sürdüğün darbeciler tarafından bizzat açıklandı. Faksları, gazetelerde haber olarak da çıktı. Faksları belge olarak o kadar kullanmaya meraklıysan sözkonusu 12.10.1995 tarihli, imzalı basın açıklamasının aslını da derginize fakslayabiliriz.

Kendine tanık olarak güya eski THKP-C'li Halit Özkul diye birini bulmuşsun ya da uydurmuşsun. Sen Halit Özkul'un THKP-C'li olup olmadığını nereden bilirsin? Onu biz biliriz, gelip sordun mu? Hiçbir THKP-C'li devrimciler karşı savaştı. Karalamalar yapmaz. Güya onun ağzından da İbrahim Seven'i Ergenekon'un yani kontrgerillanın Dev-Yol içindeki ajanı ilan etmişsin. Kanıtın. Yok, birisi öyle söylemiş. Git bak, Fethullah Hoca Efendiniz içinde neler, neler söyleyenler var, onları da yazar mısın? Peki, ondan sonra kendi derginin yani Aksiyon'un 8-14 Şubat 1997 tarihli 114. sayısında Okur Hattı sayfasında çıkan İbrahim Seven'in açıklamasını da herhalde okumuşsundur. Orada İbrahim Seven Dev-Yol içinde hiçbir zaman olmadığını, sadece TKP(B) ve DKP örgütlerinde bir müddet genel sekreterlik yaptığını, Süryani bir ailenin çocuğu olarak Ergenekon gibi bir örgüte sempati bile duymasının mümkün olamayacağını açıklıyor.

Ama yalanların bununla da bitmiyor. *„Emekli Deniz Binbaşı Erol Bilbilik aylar önce bir takım açıklamalarda bulunmuştu... Kamuoyunda çok*

tartışılan iddialarında Orhan Kabibay, İrfan Solmaz gibi askerlerin Dursun Karataş gibi bir çok ismi kullandığını, İrfan Solmaz'ın 12 Mart'a 24 saat kala Almanya'ya uçurulduğunu, Almanya'dan filolar sahibi milyarder bir iş adamı olarak döndüğünde kılına bile dokunulmadığını belirtmişti" diyorsun... Yalan söylüyorsun, tüm diğerleri gibi bu söylediklerin de yalan. Yalanın yine kendi derginde, Aksiyon'un 17 Şubat 1997 tarihli 113. sayısında yayınlanan Solmaz'ın kendi açıklamasıyla yüzüne vuruluyor. Senin, *„12 Mart'a 24 saat kala Almanya'ya uçuruldu"* dediğin Solmaz açıklamasında *„Keşke 12 Mart öncesi yurtdışına kaçabilseydim de, en güzel gençlik günlerimde cezaevi hücrelerinde çürümeseydim"* diyor ve o dönemde tam 84 davadan idamla bir numaralı sanık olarak yargılandığını söylüyor. Ama sen kendini aklamak için gönderdiğin mektupta açığa çıkan bu yalanlarından hiç bahsetmiyorsun.

Tanık ve belgelerinin içinde *„Marksist olduğunu açıkça ifade eden Erol Mütercimler"*i göstermişsin. Ben Marksistim demekle Marksist olunmaz, o ayrı bir tarafa, ama kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki Marksistler Marksist'lere karşı savaştı.

Yazında, Hüseyin Baybaşın'ın Özgür Politika Gazetesi'nde söylediklerini güya kanıt olarak kullanıyorsun. Peki, onun doğruyu söylediğini nereden biliyorsun? Araştırdın mı? Eğer araştırsaydın DHKP'nin, Zafer Yolunda KURTULUŞ Gazetesi'nin 27 Nisan 1996 tarihli 42. sayısında da yayınlanan 22 Nisan 1996 tarihli Baybaşın'ı yalanlayan açıklamasını da görmüş olurdun. Ama bu işine gelmezdi tabii. Çünkü sen her ne kadar "benim kalemimden çıkan tek satır bile yok" desen de işine geleni çarpıtıp yorumlayarak kullanmayı ya da olmayan şeyleri varmış gibi göstermeyi maharet sayıyorsun. Tıpkı *„1995 yılında Mehmet Ağar'ın Emniyet Genel Müdürlüğü sırasında... Milli Güvenlik Kurulu'na, Cumhurbaşkanlığı'na sunulmak üzere hazırlanan raporlar olayın ciddiyetini daha da artırıyor"* deyip, raporda darbenin devlet tarafından gerçekleştirildiğini yazdığını iddia etmen gibi. Sen raporu gördün mü, elinde belgesi var mı? Orada öyle bir şey yazıyor mu? Yok. Her zaman sunulan genel „terör" raporunu yeni bir „kaynak," „belge" bulmuşsun, orada iddialarına kanıt varmış gibi yansıtsın, sonra kendi yorumunu ekle, demek ki şöyle söylemiş deyip yalan ve iftiralarına devam et.

Halk Düşmanlarını Cezalandırdık, Cezalandırmaya da Devam Edeceğiz

Yazında kontrgerillanın bugüne kadar çokça başvurduğu yöntemi tekrar kullanarak, Devrimci Hareket'in

cezalandırma eylemleri üzerinde şaibe yaratmaya çalışıyorsun. Kemal Kayacan'ın cezalandırılmasının nedeni olarak güya kontrgerilla ile ilgili bilgilere sahip olmasını göstermişsin. Kemal Kayacan'ın kontrgerilla ile ilgili bilgilere sahip olup olmaması neyi değiştirir? Faşist ordunun halk düşmanı bir subayıydı, halka karşı savaşta önemli sorumluluklar üstlenmiş bir generaldi, onlarca gibi o da onun için cezalandırıldı. Kaldı ki kontrgerilla ile ilgili bilgilere sadece Kemal Kayacan değil, üst rütbeli tüm subayların hepsi sahiptir. Şimdiye kontrgerillayla ilgili çok daha fazla şeyi herkes biliyor. Çok daha fazlasının açığa çıkması için de en çok biz mücadele ediyoruz. Bu mücadele içinde de sen ve senin gibi kontrgerilla kaleşörleri de açığa çıkıyor.

Gün Sazak da halk düşmanı kontra örgütü MHP'nin faşist şeflerinden biri olduğu için cezalandırıldı. Yazdığının tersine Gün Sazak'ın kaçakçılığı engellemek gibi bir derdi olmak bir yana kaçakçıların elebaşlarından biriydi.

Cezalandırılmasını şaibeli olarak göstermeye çalıştıklarından biri de Hiram Abas. Sen Hiram Abas'ı ne kadar tanırısın? Yazında neredeyse onu göklere çıkaracaksın. Hiram Abas'ın uzun yıllar Ortadoğu'da görev yaptığını, güya davasını desteklediğiniz Filistinliler hakkında Siyonist İsrail'e istihbarat bilgileri verdiğini, MOSSAD'la CIA'yla ortak çalıştığını da biliyor musun? Onun verdiği bilgilerle, Filistinlilere MOSSAD tarafından operasyonlar düzenlendiğinden, katliamlar yapıldığından, CIA şeflerinin en iyi dost Türk ajanı olarak Hiram Abas'ı gösterdiklerinden haberin var mı? Tabii vardır, bilmiyor olamazsınız. O zaman, siz nasıl müslümansınız, nasıl emperyalizm ve Siyonizm düşmanısınız, nasıl Filistin ve Arap halklarının dostusunuz? Değil tabii. Siz dostluğu da, düşmanlığı da çıkarlarınızagörebeltiriyorsunuz. Bugün dost dediğinize yarın düşman, düşman dediğinize dost diyebiliyorsunuz. Güya emperyalizme karşısınız, Arap halklarının dostusunuz. Ama Körfez savaşında Irak halkı emperyalizm tarafından katledilirken oturup seyrettiniz. Neden? Çünkü devletle, Özal'la ilişkileriniz gayet iyiydi. O da ABD'nin politikasına destek veriyordu. Okuyucularınızdan gelecek tepkiyi düşünerek, açıktan ABD'yi savunamazdınız belki ama çıkarlarınız bozulmasın diye de en azından sessiz kalmak gerekirdi, siz de öyle yaptınız.

DHKP-C Bir Halk Hareketidir, Ne Kontrgerillanın, Ne De

Aksiyon'un Kontra Haberleri Bu Gerçeği Değiştiremez

Yazıda 1978'de Devrimci Yol tasfiyeciliğine de yer vererek Dursun Karataş, Bülent Uluer ve Paşa Güven için, „Dev-Yol'u revizyonistik ve pasiflikle suçlayarak, örgütle ilişkilerini askıya aldıktan açıkkladılar. Hepsî Alevî ve Kürt olan bu üç kişî THKP-C lideri Mahir Çayan'ın politikleşmiş askeri savaş stratejisini savunuyordu" diye yazmışsın. Şimdi sen bu üç kişinin Alevî ve Kürt olduğunu nereden biliyorsun? Onları tanıyor musun, ya da nüfus kütüklerini mi araştırdın? Mesela

Dursun Karataş Alevî değil, ama yine bilerek veya o çok güvendiğin tanıklarının sözlerine inanarak yalan yazmışsın. Biraz araştırma yapma zahmetine katlansaydın yazdıklarının doğru olmadığını kendin de görürdün.

Ha, öyle olsaydı ne olurdu? Bizim için hiçbirşey değişmezdi. Çünkü biz insanlar arasında milliyet, dil, din, mezhep, cins ayrımı yapmıyoruz, yapmayız. Biz bir halk hareketiyiz, içimizde Kürt de, Türk de, Arap da, Çerkez de, Gürcü de, Laz da vardır, Alevisi, Sünnisi, Süryanisiyle her din ve her mezhepten insan, bu topraklar üzerinde yaşayan her kesimden insan vardır. Cephe'nin kapısı dürüst, namuslu, halkını, vatanını seven, bağımsızlıktan yana, emperyalizme, faşizme, sömürüye karşı herkese açıktır.

Peki sen neyi savunuyorsun, halkı birleştirmeyi değil, bölüp birbirine düşürmeyi mi? Yazı yazdığın Aksiyon Dergisi ya da bağlı olduğunuz Zaman Gazetesi ve Fethullah Hoca'nız neyi savunuyor? Emperyalizm hakkında doğru dürüst bir şey yazmazsınız, Siyonizm hakkında, halka yapılan zulüm, işkence, katliamlar, faili meçhuller, kayıplar hakkında bir şey yazmazsınız. Ama konu devrimciler olunca hiç fırsatı kaçırmıyorsunuz. Ne kadar yalan, yanlış, kontra haber varsa yayınlamakta hiçbir sakınca görmüyorsunuz. Özellikle son zamanlarda DHKC'ye karşı gösterdiğiniz bu ilgi nereden kaynaklanıyor acaba? Burjuva bacında kontra kaynaklı haberleri yayınlamakta ilk sıraya yükseldiniz, bunun da bir nedeni olmalı mutlaka.

Devrimcilerin kontrgerillayla, devletin içindeki odaklarla, mafyayla ilişkisi üzerine yalanları, kontra haberleri elinize kalemi alıp rahatça yazıyorsunuz da, konu Susurluk olunca kalem elinizi mi yakıyor? Dört aydır memleket Susurluk olayıyla çalkalanırken, halk sokaklara dökülürken siz kör, sağır ve dilsizi oynuyorsunuz. Sizin yazdıklarınıza göre düşünürsek Susurluk olayı aydınlanırsa, kontrgerillanın, mafya çetelerinin bütün pislikleri ortaya çıkarsa devrimcilerin de onlarla ilişkileri daha net ortaya çıkmaz mı, yazdıklarınız kanıtlanmış olmaz mı? Peki, o zaman neden böyle bir şey yokmuş, hiç öyle bir kaza olmamış, devletin kirli çamaşırları ortaya serilmemiş gibi davranıyorsunuz? Bunları da araştırıp yazarsanız ilgiyle izlenip okunacağından şüpheniz olmasın. Hatta yol da gösterelim. Mesela bir devlet memurluğundan emekli Fethullah Hoca'nın ülke sınırlarını da aşarak Irak'tan, Türki Cumhuriyetlere, oradan Orta Asya ve Avrupa ülkelerine, ABD'ye kadar onlarca okulu, yurtlan, dersaneleri açacak trilyonları nereden bulduğunu araştırarak bu işe başlayabilirsiniz. Tabii tüm bunlardaki gelişmelerin ve Hoca'nın devlet erkânı katında itibarının artmasının sizin Ergenekon deddiğiniz kontrgerillanın 1980'den sonra yurtiçindeki ve dışındaki faaliyetlerinin yoğunlaşmasıyla paralellik göstermesi de yazıya daha bir ilginçlik katacaktır.

Mesela, Abdullah Çatlı'nın Hoca Efendi ile görüştükleri söyleniyor. Kırıcı „Ben Fethullahçıyım" diyor, neden

DHKP-C'liyim diyen bir kontra çıkmıyor da Fethullahçıyım diyen çıkıyor? Düşün bakalım?

Ayrıca bu arada kontrgerilla merkezi Özel Harp Dairesi (Özel Kuvvetler Komutanlığı)'ne bağlı Psikolojik Savaş Dairesi-Toplumsal ilişkiler Başkanlığı'nın medyadaki uzantıları Prof. Salih Tuğ'la, Sabahattin Zaim'in Zaman Gazetesi'nde hangi işlerle istigal ettiklerini açıklarsanız kamuoyunun merakını da gidermiş olursunuz.

MİT'in uydurma bildirimlerini "belge" sayıp, üstelik çarpıtarak devrimcileri, Devrimci Hareketi karalamak için "güvenilir kaynak" olarak kullanıyorsunuz, ama aynı MİT Fetullah Hoca Efendi'nin ismini çetelerin içinde sayınca kuyruğunuza basılmış gibi hop oturup hop kalktınız. Neden bu "çifte standart"?

Halka Karşı Suç İşleyenler Bunun Bir Bedeli Olduğunu da Unutmamalıdır

Evet Aydoğan Kılıç, mektubunda „... Devrimcileri asla anlayamayacak bir insan olduğum belirtilmiş. Buna katılmak mümkün değil. 23 yaşında hayatının büyük bir kısmını Marksizmi ve Marksist literatürü anlamaya çalışmakla geçirmiş bir insan olarak bu iddiaları kabul etmiyorum" diyorsunuz.

Ama yine doğruyu söylemiyorsunuz. Eğer hayatının büyük bölümünü Marksizmi anlamaya çalışmakla geçirmiş olsaydın hiç değilse azbuçuk anlardın. Devrimcilerin onyıllardır senin "işbirliği yapıyorlar, kullanılıyorlar" dediğin kontrgerillaya, mafya çetelerine, onların devletine karşı savaştıklarını, bunun için binlerce şehit verdiklerini, onbinlercesinin işkencelerden geçirildiğini, binlercesinin hala zindanlarda olduğunu da bilirdin. Devrimcilerin ne yaptılarsa savunduklarını, savunamayacakları şeyleri yapmadıklarını bilirdin. Bilirdin ve haklarında bir şey yazacaksan gelir önce onlara sorardın.

Ama sen öyle yapmadın, senin yaşıdan uzun bir geçmişe sahip, halkın içine kök salmış bir devrimci harekete, bir halk hareketine saldırdın. Suç işledin. Yetmedi „Hepsi Alevî ve Kürt'tü" diyerek güya aklınca "teröristlerin" hep Alevî ve Kürtlerden çıktığını ima ederek bölücülük, ırkçılık ve mezhepçilik yaptın. Alevî mezhepten halkı ve Kürt ulusunu aklınca küçük düşürmeye, halkı birbirine kışkırtmaya çalıştın, halka karşı bir suç daha işledin. Yok, öyle bir maksadım yoktu diyemezsin çünkü mektubunda da "sınıfsal bir mücadeleyi yürütenlerin dini bir dayanağı olan Alevî bir tabana yaslanma çabaları" diyerek niyetini bir daha belirtmiş oluyorsun. Bunun öyle olduğu sonraki sayılarda özellikle Alevî ve Kürt öğelerini öne çıkararak yayınladığınız okur mektuplarından da belli. Cahit Polat adına yazılmış biri şöyle mesela: „DHKP-C'nin Kürt-Alevî'lerinin örgütü olarak, Dursun Karataş liderliğinde, değişik bir misyonla ortaya çıkacağı... Bu defa CIA desteğinde... Hatırlayacaksınız PKK lideri Apo da böyle bir yol izledi. "Bir diğeri Türkmen Balçıkhisarlı adına yazılmış olanı da şöyle: „Bundan böyle Türk halkının, 'Devrimcilik, Demokratlık' adına eylem-gösteri

yapacak olan, DHKP-C'li Kürt-Alevilerine gereken dersi vereceğine inanıyorum."

Evet, Aydoğan Kılıç sen ve mensubu olduğun derginin onyıllardır kontrgerillanın halkımızı bölmek için körüklediği Kürt-Türk, Alevî-Sünnî düşmanlığını yazılarınızla, yayınlarınızla sürdürmenizin amacı ne, bundan ne çıkar bekliyorsunuz? Siz ne biçim müslümansınız? Şimdi size kontrgerillanın kaleşörlüğünü yapıyorsunuz demekle haksızlık mı etmiş oluyoruz?

Yazında dönüp dolaşıp Haraketimiz tarafından cezalandırılan üçbeş tane - faşisti, karşı-devrimciyi, Sabancıları ele alıp bunların neden öldürüldüklerini tartışıyorsun. Aklınca eylemler üzerinde şaibe yaratmaya çalışarak komplo teorileri yapıyorsun. Bunların cezalandırılması seni neden bu kadar ilgilendiriyor ve rahatsız ediyor? Cezalandırılan üç-beş karşı-devrimci halk düşmanını bu kadar tartışıyorsun da öldürülen, kadedilen binlerce devrimciden, infazlardan, kayıplardan, faili meçhullerden neden hiç bahsetmiyorsun? Şaibe altında bırakmaya çalıştığın hareketin bu dönemde katledilen, kaybedilen yüzlerce insanı niye seni ilgilendirmiyor? Bunlar kontrgerillanın işi değil mi?

Ama unutmayın, siz ve sizin gibilerin yazdıkları yalanlar, iftira ve karalamalar, halka karşı işlediğiniz suçlar yanınıza kar kalmaz. Bunlar nasıl olsa illegal örgüt, yalan da yazsak nasıl olsa mahkemeye veremezler, yazıyı tekzip ettiremezler diye kimse düşünmesin. Biz adaleti oligarşinin mahkemelerinden zaten beklemiyoruz. Bizim için esas olan kendi hukuğumuz, kendi adalet anlayışımızdır.

Unutulusanmayın, biz unutmayız, halkımız unutmaz, halkın adaleti mutlaka birgün tecelli eder. Şunu da bilmelisin ki, devrimciler hakkında, Devrimci Hareket hakkında senin yazdığın gibi kontrgerilla kaynaklı yazılar, haberler onyıllardır yapıyor. Ama tüm bu yalan, iftira ve karalamalar bir işe yaramadı. Güneş balçıkla sıvanmıyor. Siz ne kadar karartmaya çalışırsanız çalışın, halk her geçen gün gerçekleri daha yakından görüyor. Bugün yüzbinler, milyonlar devrimcilere karşı değil, bu yalanları, karalamaları yapanlara, kontrgerillaya, devlete, mafyacılar, halkı sömürenlere karşı "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi yapıyor. Onbinler sokaklara devrimcilerle birlikte iniyor.

Mektubunun sonunda da "Ama hayat, biraz da başkalarının gözüyle bakmak değil midir dünyaya?... Bu tür ölüm tehditlerinde bulunmaktansa 'gel kardeşim gerçekleri bir de bizden dinle' demek daha akıllıca olmaz mıydı?" diyerek bir de akıl veriyorsun. Biz de diyoruz ki, „Bak kardeşim o yalanları yazmadan önce gerçekleri bir de bizden dinlesen daha akıllıca olmaz mıydı?", ve diyoruz ki, hayat biraz da başkalarının gözüyle bakmaksa dünyaya, at gözünden o kontra gözlüklerini, biraz da gerçekleri gör!

DHKC'li Tutsaklar Adına Hüseyin Özarslan

SES VE TÜM SOSYAL-SEN ANKARA YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) ve Tüm Çalışma ve Sosyal Güvenlik Çalışanları Sendikası (Tüm Sosyal-Sen), emekçileri Türkiye'nin dört bir yanından 1 Mart günü Ankara'ya yürüdüler. Ankara'da Sağlık Bakanlığı önünde sürgünlere, özelleştirmeye karşı ve grevli toplu sözleşmeli sendika isteklerini dile getirdikleri bir miting düzenlediler.

Yıllardır tüm KiT'lerde, özellikle de sağlık ve sosyal hizmet alanındaki KiT'lerde özelleştirme çabaları sürüyor. Egemenlere buralardan daha fazla kar sağlayabilmek için, insanın en önemli ihtiyaçlarından olan sağlık hizmetleri peşkeş çekilmeye çalışılmakta. Sağlık kuruluşları "ticarethane", hastalar da "müşteri" haline getirilmeye çalışılmakta. Bununla birlikte bir başka saldırı daha gündemde. Her hükümet değişiminde yıllardır tüm KiT'ler yeni gelen hükümetin arpalığı haline gelmekte. Bunun için de orada bulunan diğer çalışanlar sürgün edilmekte, işten atılmakta. Bu durum son süreçte sağlık ve hizmet alanında da yaşanmakta. Refahiyol Hükümeti ile birlikte özellikle Refah partisi (RP) bu alanda da kendi kadrolaşmasını yaratmakta. Hele, kimsesiz çocukların yetiştigi ve bu anlamda da önemli bir alan olan Yetiştirme Yurtlarında çalışan personel arasında kadrolaşmaya çok daha fazla önem vermekte. Bu çerçevede de burada bulunan demokrat, ilerici ve sendikacı personeli çeşitli bahanelerle sürgün etmekte buralara kendi yandaşlarını yerleştirmekte.

Tüm bunlara ek olarak da sözde işçilerin içinden gelen geçmişte Hak-İş Sendikası Genel Başkanlığı yapmış olan ama bugün hükümette tam anlamıyla egemenlerin bekçiliğini yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Necati Çelik'in kamu emekçilerine "grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika hakkı" vereceklerini açıklaması bardağı taşıran son damla oldu. Bu açıklama, bugüne kadar verilen kamu emekçilerinin mücadelesini hiçe saymak, Ayşenur

Şimşeklerin, Elmas Yalçınların ödediği bedellere ihanet edilmesini istemektir. Bu saldırılara sesiz kalamazdık. Egemenlerin, çetelerin meydanı boş zannederek saldırmalarına, pervasız kalamazdık.

HEDEF ANKARA

SES ve Tüm Sosyal-Sen emekçileri bu saldırılara sessiz kalmadılar. En iyi cevabın, ülkenin kalbinin attığı çetelerin merkezini, başkent Ankara'yı sarsarak verileceği düşüncesiyle, ülkenin dört bir yanından Ankara'ya yürüyüş düzenlediler.

Yürüyüşün adı: "SÜRGÜNE, KADROLAŞMAYA, BAYOZLA ÖZELLEŞTİRMeye-CETEYLE SUSKUNLAŞTIRILMAYA KARŞI-İNSANCA YASAM YÜRÜYÜŞÜ" olarak belirlendi.

Haftalar süren hummalı bir çalışmaya girildi. Genel Merkez yöneticileri il il, tüm şubeleri dolaştılar, yürüyüşün gerekliliğini tartıştılar, tüm üyeleriyle, şubeleriyle görüş birliğine vardılar.

Ve 28 Şubat akşamı Antalya'dan Burdur'a, İstanbul'dan Van'a, Adana'dan Sinop'a, Sivas'tan Muğla'ya, Kırklareli'den Urfa'ya dört biryandan otobüsler hareket etti. Hedef Ankara'ydı. Kontrgerilla devletinin, mafyacı çetenin başkentine. Her bir otobüste, her bir katilede mücadelenin, hakkını arama bilincinin coşkusu vardı. Mola

yerlerinde çekilen halaylara sloganlar karıştıyordu; "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Sokağa Eyleme Genel Grev", "Ankara Ankara Çeteleri Saklama".

Saat 9:30'da yürüyüş başladı. En önde

yürüyüşün isminin olduğu SES ve TÜM SOSYAL-SEN ortak imzalı dev pankart vardı. Onun arkasında özelleştirmeyi, sürgünleri protesto eden ve mücadeledeki kararlılıklarını gösteren sloganların olduğu önlüklerle düzenli sıralardan oluşan bir grup geliyordu. Onun arkasında ise kamu emekçileri mücadelesinin önderleri, bu mücadeleyi kanlarıyla yükselten SES'in onur üyeleri Ayşenur Şimşek, Necati Aydın ve Behçet Aysan'ın resimlerinin olduğu ve Ayşenur Şimşek, Necati Aydın, Behçet Aysan ve diğerleri, katilleri Susurluk'ta Hesap Soracağız, SES" yazan dev pankart geliyordu. Kamu emekçilerinin önderleri gülümseyerek ve kararlı bakışlarla izliyorlardı arkalarından gelen binleri. Bu pankartın ardın da ise "Savaşa Değil Eğitime Bütçe-SES", pankartı yer alıyordu.

Daha sonra ise Antalya'dan başlayarak tüm illerin ve şubelerin kendi pankartlarının olduğu kortejler yürüyorlardı. Bu kortejlerde ayrıca başka sloganlarında bulunduğu pankartlar da göze çarpıyordu. "Emekçiyiz, Haklıyız Kazanacağız", "Emekçiler Değil Çeteler Yargılansın", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Herkes Eşit, Ücretsiz Sağlık", "Sokağa Eyleme Genel Grev", "Baskılar Sürgünler Bizi Yıldırılmaz", "Grevli Toplu Sözleşmeli Grev Hakkımız

engellenemez", "Özelleştirmeye Hayır", "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye" sloganları pankartlarda yer alıyordu.

Kortejlerin başında sürekli gidip gelen seslendirme aracının üzerinde bulunan mikrofondaki iki SES yöneticisi arasında sık sık şu ikili diyalog geçiyordu;

- Ne istiyoruz?
- Toplu Sözleşme
- Ne istiyoruz?
- Grev Hakkı
- Ne istiyoruz?
- Ücrette eşitlik
- Ne istiyoruz?
- insanca yaşamak
- Vermeyecekler
- Alacağız

dedikten sonra kortejlerde bulunan 5 bin kişiyle birlikte haykırılıyor: EMEKÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ"

Bunun yanında yine yürüyüş boyunca "Sürgünler Onurumuzdur", "Ankara Ankara Çeteleri Saklama", "Çeteler Halka Hesap verecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kırlı Savaşa Hayır", "Çeteler Mezara Halklar iktidara" sloganları atılıyordu.

Bu eylemde SES ve Tüm Sosyal-Sen emekçileri yalnız değillerdi. Tüm Maliye-Sen, Gazi Tıp Öğrenci Derneği, Atatürkçü Düşünce Derneği, Sağlık Hizmetleri öğrenci Birliği, Sosyal Hizmetler Uzmanları Derneği, TTBB Tıp öğrencileri Kolu'da pankartlarıyla destek veriyorlardı eyleme.

Bakanlığın önü Miting Alanı.

Sıhhiye'de bulunan Sağlık Bakanlığı önüne gelindiğinde panzerler, çevik kuvvet ekipleri karşıladı kitleyi heykelin önünde toplanan kamu emekçilerine yöndür önce SES Genel Sekreteri Cevdet Algül kısa bir açıklama yaparak "haftalardır talepleri için Sağlık Bakanı ile görüşmek istediklerini ama Bakanın buna kulak tıkadığını" belirtti. Ve orada bulunan binlerle birlikte Bakan beklediklerini söyledi.

Daha sonra KESK Genel Başkanı Siyami Erdem mikrofona gelerek; kamu emekçilerinin sürdürdüğü 7 yıllık mücadelelerini anlattı. Özellikle "grevsiz toplu sözleşmesiz sendika" yasa tasarısına değinerek bunu kabul etmeyeceklerini ve 7 yıllık mücadele sonucunda ödenen bedellerle bugüne gelindiğini, mücadeleyle "Grevli Toplu Sözleşme" hakkını

kazanacaklarını belirtti. Tüm Sosyal-Sen Genel Başkanı Nilgün Aklar ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Necati Çelik'e yaptıkları çağrıyı okudu. Bu konuşmalar sırasında sürekli sloganlar atan kamu emekçileri öfkelerini Sağlık Bakanı'nın kulağının dibinde haykırdılar.

Konuşmalardan sonra teypten çalan Grup Yorum'un söylediği halay parçalarıyla coşkulu halaylar çekildi. Eylem yapmanın, direnişin coşkusu yaşanırken, direnişin kararlılığı yüzlerinden okunuyordu. Yanıbaşlarındaki binada bulunan Sağlık Bakanı'na meydan okuyorlardı.

Halaylardan sonra kürsüye Diyarbakır SES Şube Başkanı Ali Ülkü gelerek Kurdistan halklarından kamu emekçilerine selam getirdiğini belirttikten sonra, atılan "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla miting saat 13:30'da sona erdi.*

"Eylemlerimizi Sürdüreceğiz"

-Murat Ağar (Tüm Sosyal-Sen Diyarbakır Şube Başkanı): Ankara'ya sürgünler ve çetelerin önlenmesi için geldik. Cezaların durdurulması için geldik. Bu konuda sonuç almak için buradayız. Bundan sonra devamlı eylemlerimizi sürdürüleceğiz. Bir Ankara ile kalmayacağız. Tüm alanlara yayacağız.

-Rabia Gül(Adana SES'ten):

Sendika hakkımız için Ankara'ya geldik. Yeni

çıkan yasa taslağına karşı çıkmak için buradayız. Bu gün burada bir sonuç çıkacağını beklemiyoruz. Çünkü sonucu biz alacağız. Mücadeleyle alacağız. Onlar vermezler, biz alacağız.

-Hasan Yılmaz (SES Eskişehir Şube Yönetim Kurulu Üyesi): Özelleştirmeye karşıyız, sürgünlere dur demek, gasp edilmeye çalışılan hakkımıza karşı tavır koymak için Ankara'ya geldik. Ayrıca burada çetelere karşı, tavrımızı göstermek için bulunuyoruz. Kitleleştiğimiz bu eylemlerden sonuç alacağız, alacağımıza inanmasak zaten buraya gelmezdik.

-Aynur Engin

(Van SES'den): Başta sağlık alanı olmak üzere, tüm alanlarda demokrasiyi oturtmak için burada tepkimizi dile getiriyoruz. Bu eylemlerden sonuç alacağız, alana kadar da götüreceğiz*.

Mersin Sendikaları Platformu'ndan Özelleştirmeye Karşı Miting "Şarteller İnecek Hükümet Gidecek"

Devletin özelleştirme politikasına karşı Mersin'deki tüm sendikalar tepkiler yaşıyor.

Çeşitli şekillerde özelleştirmenin önüne set çekmek isteyen sendikalar 1 Mart'ta Mersin Sendikaları Platformu (TÜRK-İŞ, DİSK, KESK) olarak bir miting düzenlediler.

Yapılan mitinge Mersin'deki birçok DKÖ, parti ve sosyalist basın da destek verdi. Saat 11:30'da istasyon alanında toplanmaya başlayan insanlar bir yandan sloganlarım atarken bir yandan da düzgün kortejler halinde yürüyorlardı. "Susurluk Devlettir Hesap Soralım-HÖP" pankartı altında yürüyen emekçiler "bağımsızlık, demokrasiyi ve ulusların haklarını esas alan bir Anayasa istiyoruz" taleplerini de hazırladıkları pankartlarıyla dile getiriyorlardı. Kortejde yine her zamanki gibi tüm devrim şehitleri yerlerini almışlardı.

Mersin Sendikalar Platformu pankartı önde olmak üzere diğer kurumlar da yerlerini alarak, saat 12:30'da yürüyüş başladı. "Şarteller İnecek Hükümet Gidecek", "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Yaşasın Genel Greve Genel Direniş", "Halkın Adaleti Hesap Soracak" sloganlarıyla alana kadar yüründü. Türkülerle, halaylarla devam eden miting saat 14:30'da sona erdi.*

Tüm Bel-Sen'den Eylem

TEDAŞ Halkındır Satılamaz

Mersin'de Tüm Bel-Sen Mersin Şubesi 27 Şubat günü kitlesel bir basın açıklaması yaptı. İktidardakilerin özelleştirme politikalarını protesto etmek amacıyla 12:30'da TEDAŞ önünde yaklaşık 200 kamu emekçisi alkışlarla eylemlerine başladılar. "TEDAŞ Halkındır Satılamaz" sloganlarıyla konuşmasına başlayan Şube Başkanı Hüseyin Anal "Biz Belediye çalışanları olarak hakkımız olan grevli toplu sözleşmeli sendikamız ve "işini bilen memur" anlayışı değil onurlu bir emekçi kimliğini öne çıkarmak için mücadele ettik ve bu yoldan birçok hizmet sunmak için çıkarlarımız halkımızla ortak. Bizlerin tüm girişimlerine rağmen birçok sorun hala halledilememiştir

ve artarak çoğalmaktadır. Bunun için iktidar ne kadar engel olmaya çalışırsa çalışsın bu hakkımızı almak için sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Hüseyin Anal açıklamada Türk Kamu-Sen'in uzlaşmacı bir sendikal anlayışa sahip olduğunu" da belirtti. Açıklamanın sonunda atılan "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", İşçi Memur El Ele Genel Greve", Yılgınlık Yok Direniş Var", "Sendikaya Hayır", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla açıklama sona erdi. Tüm Bel - Sen 26 Şubat günü yaptığı açıklamada Tuzla'da itfaiyecilerin katledilmesini protesto etti.*

Amaçlan Örgütsüz ve Suskun Bir Toplum

Türkiye'de yıllardan bu yana Eğitim-Sen üyelerine baskılar sürüyor. Keyfi sürgünler, gözaltı, sokak ortasında infazlarla, hiç yılmadan özgürlük ve örgütlenme mücadelesini vermektedir.

Refahiyol hükümeti, kendi izlediği yol doğrultusunda, hukuk dışı baskılarını artırarak devam etmektedir. Bu baskılara karşı Eğitim-Sen 26 Şubat günü saat 13:00'de Anadolu-Otelcilik ve Meslek Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına, yaklaşık yüz elli kişi katıldı. Şube Başkanı Aladdin Erdoğan; "Ülkemizde tüm emek ve dekmokrazi güçlerine karşı saldırıların amacı, örgütsüz ve suskun bir toplum yaratarak toplumumuzu ortaçağ karanlığına götürmektir. Siyasi iktidar üyelerinden MEB Mehmet Sağlam'ın 23 Kasım 1996 günü kamuoyu önünde yapmış olduğu açıklamada, sendika üyelerinin bundan böyle haklarında soruşturma açılmayacak, soruşturma dosyalan en kısa zamanda kaldırılacak", sözüne rağmen hala sendika üyeleri sürgün ediliyor. Haklarında dava açılabilen, ilimizde Anadolu Otelcilik ve Turizm Meslek Lisesi'nde görevli üyemiz Cemal CANBEY Silifköye sürgün edildi. Sloganlar eşliğinde "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" diyerek sessiz bir şekilde dağıldılar.*

Eğitim-Sen'den "Grevsiz Sendikaya Hayır"

Kamu emekçilerinin grevsiz toplu sözleşmesiz sendikaya karşı tepkileri yaygınlaşıyor. Eğitim-Sen'in aldığı eylem takvimi hayata geçiriliyor. Mersin Eğitim-Sen 'de konuyla ilgili olarak Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptı. Kamu emekçileri açıklamaya, aynı gün saat 12:30'daki Maliye-Sen'in Yoğurt Pazarı önündeki açıklamasına da kitlesel bir şekilde yürüyerek katıldılar. Milli Eğitim Müdürlüğü önüne gelen kamu emekçileri "Okullar Halkındır Satılamaz", "Yaşasın örgütlü Mücadelemiz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Devlet Gündümlü Sendikaya Hayır" sloganlarını atalar. Eğitim-Sen pankartının açıldığı açıklama diğer kamu emekçilerinin ve HADEP'lilerin katılımıyla saat 13:00 te yaklaşık 150 kişiyle başladı. Yönetim kurulu adına şube başkanı Alattin ERDOĞAN açıklamada şunları söyledi:

Kurduğumuz sendikaları bize devlet vermedi, onları 8 yıldır bedeller ödeyerek meşru ve fiili mücadeleyle biz kamu emekçileri kazandık. Bundan dolayı, devletin haklarımızı gasbetmek için hazırladığı grevsiz sendika yasasını kabul etmiyoruz. Bugüne kadar bedeller ödeyerek nasıl geldiysek, bundan sonra da grevli toplu sözleşmeli sendika hakkımız için sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Devletin özelleştirme politikasına da değinen ERDOĞAN, "Bu emekçilere topyekün bir saldırdır. Sağlık, enerji, maden, haberleşme, ulaştırma iş kolundaki özelleştirmeyle halkı sefaletle iten iktidar eğitim alanında aynı yolu izlemektedir. Ve eğitim giderlerini çocuklarımızın simit paralarını gaspederek karşılamak istiyor" dedi. ERDOĞAN açıklamada ayrıca İstanbul Üniversitesi'ndeki faşist çeteler ve polis işbirliğiyle devrimci, demokrat öğrencilere yapılan saldırıyı da kınadıklarını belirterek, "Bu saldırılar aynı zamanda üniversiteye, bilimsel eğitime ve ülkemizin aydınlık geleceğine" diyerek açıklamayı bitirdi.

Açıklamada kamu emekçileri sık sık "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Demokratik Mücadelemiz", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Gericici Faşist Eğitime Son" sloganlarını attılar ve ışık kapatma eyleminin devam ettiği açıklaması yapıldı.*

BTS ve Haber Sen'den "Özelleştirmeye Hayır"

Adana Birleşik Taşımacılık Sendikası ve Haber-Sen Adana şubeleri 28 Şubat 1997 günü istasyon önünde yaklaşık yüz kişinin katıldığı basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında konuşan Haber-Sen Şube Başkanı Yasin Aytaç; "Son günlerde ülkemizde baş döndürücü bir hızla değişen bir gündem yaşıyoruz. Henüz ne olduğunu anlamadan kendimizi başka bir sorunla buluyoruz, ne yazık ki bütün bunların gerisinde sessiz ve derinden işletilen uluslararası sermayenin ülkemize yönelik emellerini dayatmak amacıyla özelleştirmeler bir bir gerçekleştirilmektedir, özelleştirme konusunda çok kurnazca davrandılar, özelleştirme adeta bir sihirli değnek olarak gösterildi. Devlet işletmelerine yönelik en koyu saldırılan gerçekleş-

tirdiler, yalanlar söyleyerek halkı aldattılar. Bu yalanları Sümer Bank'ta, EBK, Ç.E.A.Ş'larda hep birlikte gördük, yaşadık. Şimdi ise ülkemiz için son derece öneme sahip olan ulaştırma ve haberleşme adım adım özelleştirilmektedir. Özelleştirme kısaca halka yönelik bir saldırdır. Yıllardır ekonomik bağımsızlığı ve ülkemizin sanayileşmesi için kaynak olan bu kurumları ortadan kaldırarak sermayenin sömürüsü için dikensiz, bir gül bahçesi oluşturulmak istenmektedir. Çalışanların sokak ortasında atılacağı bu saldırıya karşı çıkalım. Ülkemizin geleceğine sahip çıkalım" denildi. Basın açıklamasının sonunda "Kitler Bizimdir, Bizim Kalacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışmamız", "Özelleştirmeye Hayır" sloganları atıldı.*

Sadaka Değil Toplu Sözleşme

Tüm Maliye - Sen Mersin Yoğurt Pazarı önünde 28 Şubat günü saat 12:30'da bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 100 Kamu Emekçisinin katıldığı açıklamada şube başkanı Güven Akaltun, şunları söyledi; "sistem tüm saldırılarını emekçilerin üzerinde yoğunlaştırmaya devam ediyor. Bugün ülkemizde toplanan vergi gelirlerinin tamamına yakını ücretlilerden ve küçük esnaftan alınmaktadır. Patronların ödediği kurumlar vergisinin bütçedeki payı ise sadece %6 civarındadır. Böylesine haksız vergilendirme ve paylaşımın yapıldığı bu ülke koşullarında ne çalışma barışının sağlanması ne de sömürünün sona ermesi mümkün değildir.

Bu haksızlıklara karşı durmanın yolu birlikte mücadele etmekten geçer.

Bedeller ödeyerek aldığımız hakları yok sayan iktidar ve çalışma bakanı çok iyi bildikleri mücadelemizden asla taviz vermeyeceğiz. Ve grevli toplu sözleşmeli sendika hakkımızı alana kadar mücadele edeceğiz.

Açıklama sonunda "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", Çeteler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Demokrazi Mücadelemiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Daha sonra kamu emekçileri kitlesel bir şekilde yürüyerek Eğitim-Sen'in M.E.M önünde yapacağı basın açıklamasına katıldılar.*

Disk Tekstil-İş'te Usulsüz Seçim

Disk Tekstil-İş'te 1 Mart Cumartesi günü yapılan başkanlık seçiminde eski başkan Ali Yılmaz koltuğunu kaptırmamak için kendisine muhalif olan işçileri işten attı. Yıllardır işyerinde çalışan işçilerisömüren Ali Yılmaz 1 Mart'ta yapılan kongreye katılmak için gelen işçileri içeri almayıp polis çağırarak işçilerin ve diğer sendikalardan gelen yöneticileri almayarak polisle yapılan kongrede yeniden başkan seçildi. İşçilerin bu olayı değerlendirmesi için Tekstil-İş Genel Kurulunda bulunan Ahmet Aslan'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Kongreden önceki ve kongre sürecini anlatır mısınız?

- **Ahmet Aslan:** Üyesi olduğumuz Tekstil 1 Nolu Şubenin Kongresi 1 Mart günü Ayazağa Köyü'nde yapılacaktı. Kongreler sendikal mücadelenin önünü açacak, göreve talip olan arkadaşların seçildiği, demokratik sınıfsendikalarında yaşanması gereken yerlerdir. Bizim şubemizde yaşananlar böyle değildir.

Ünsa Ambalajda çalışan arkadaşlarımızdan Bülent Aslan, Mehmet Deliceli sadece kongreye katılacakların içinde isimlerinin olup olmadığını seçim kuruluna sordukları için bir gün sonra Ali Yılmaz tarafından tehdit edilerek sizi yönetenler çetelerdir bize oy vermezseniz sizi işten atarım diyerek arkadaşlarımızı işten attı.

Ali Yılmaz başkan olmak için, kongreye katılacak üye listesini üç gün bile askıda tutmayarak yangından mal kaçırırçasına hızlandırmıştır. Sendikal örgütlenme nedeniyle 2 aya yakın süre direnen TEN Çamaşırlarında çalışan işçilere listede yer vermeyerek kongrede oy kullanmalarına izin vermemiştir.

Bizim örgütlü olduğumuz Ünsa Ambalajda çalışan 238 kişinin kongreye

gelmemesi için işverene telefon ederek mesaiyeri uzatmalarını istemiştir. İşçiler buna boyun eğmediler. Kendi olanaklarıyla arabaları tutup kongrenin yapıldığı yere geldiler. Ali Yılmaz "provakasyon yaratacaklar" diyerek gelen işçileri içeri almadı ve işçilere küfür etti. İşçilerde buna karşılık verdi. Ali Yılmaz sadece işçileri değil dışardan gelen diğer sendikaların yöneticilerini de almadı. Kongrelerde polisin olması

bugüne kadar görülmemiş bir şey. Kongre polisle birlikte yapıldı. Polisin üst araması kart sorma hakkı yoktur. Burada yapılan sarı sendikacılığın en bayağı örneklerinden birisidir.

Son olarak Ali Yılmaz için söyleyecekleriniz var mı?

- **Ahmet Aslan:** Ali Yılmaz Bir işçi

Ahmet Aslan

Emekliler Hakları İçin Mücadele Ediyor

Emeklilerin, ekonomik ve sosyal yönden haksız uygulamalarla karşı karşıya bırakılmasını teşhir etmek için Emekli-Sen bir imza kampanyası başlattı.

22 Şubat'ta yapılan sendika genel kurulunda konuşan İbrahim Şahin; ülkesınırları içerisindeki bütün farklılıkların zenginlik sayılması temelinde barış ve kardeşlik yolunda her türlü çabanın gerçekleşmesi kararını aldıklarını belirtti. "Ülkede yeryeryaşanan insan hakları ihlallerine karşı girişimlere destek vereceklerini söyleyen Şahin, Emekli-Sen'in önündeki yasal engellerin düzeltilmesi için girişimlerde bulunacağız" dedi.

Sürgün Durduruldu

Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Alaaddin Dinçer'in, eğitime katkı payına karşı çıktığı gerekçesiyle hakkında soruşturma açılmıştı. Eğitim sistemindeki adaletsizlik, her seferinde toplanmayacak denilip te toplanan paralar, okullarda harç adı altında alınan haraclar öğrencileri yıldım bir hal almıştır. Ve bir kişi çıkmakta eğitime katkı payına karşı çıkıyor diye sürgün ediliyor. Alaaddin Dinçer bu olaydan ötürü bir başka okula tayin edilmişti. Şimdi sürgünü durduruldu. Eğitim-Sen 2 No'lu şubeden yapılan açıklamada, kararın bundan sonraki uygulamalara örnek teşkil edeceği bildirildi.*

"İşletmenin satılmasını hem bugün için hem de geleceğimiz için engelleyeceğiz"

Çayırhan'da 16 Şubat günü 8 bin kişinin katıldığı bir miting gerçekleştirilmişti. Bu konu hakkında Tes-İş Sendikası Çayırhan Şubesiyle yaptığımız görüşmeleri aktarıyoruz.

- **Çayırhan'da son günlerde yaşanan gelişmeleri anlatır mısınız?**

- Santrallerin özelleştirilmesine karşı 16 Şubat günü yaklaşık 8 bin kişinin katılımıyla bir miting gerçekleştirildi. Mitinge, siyasi partiler, milletvekilleri, Türk-İş yöneticileri, Maden-İş, DKÖ'ler ve basın katıldı. Bu miting 80 sonrası Çayırhan'da yapılan ilk eylemdi. Çeşitli kesimlerin katıldığı bu eylemde işçiler özelleştirmeye karşı tepkilerini dile getirdiler. Miting olaysız bir şekilde sona erdi.

18 Şubat Salı günü Çayırhan Termik Santralini almak için giren firmalardan, Parkteknik ve ortağı olan Alman şirketi inceleme yapmak için santrale geldiler. İşçiler bu olaya tepki gösterdi. Parkteknik yetkililerinin santralden ayrılması için bir süre verildi. Süre dolduktan sonra yetkililerin gitmemesi üzerine işçiler de haklı olarak bu olaya tepki gösterdi. Parkteknik'e ait araçlar devrildi. Şirket yetkilileri de santrali terk etti.

Olaylar daha fazla büyümeden yatıştırıldı.

- **Şu anda durum nedir?**

Şu anda işçilerimiz işlerine devam etmektedir. Ayrıca Parkteknik'in yarım kalan incelemelerine geceleri devam ettikleri yönünde duyum alındık.

Ayrıca size Parkteknik hakkında bilgi vermek istiyoruz; Bundan bir buçuk yıl önce Türkiye Kömür İşletmeleri Orta Anadolu linyitlerini Çayırhan'daki işletmelerinin oyuk diye tabir ettiğimiz kısımlarını almıştı. O zaman gerekli tavır alınmamıştı. Orada çalışan işçiler asgari ücretle günde 12 saat jandarma kontrolünde ve sosyal hakları çok kısıtlı bir şekilde çalışıyorlardı.

Şu anda Maden-İş sendikası Çayırhan Şubesi yöneticileri hakkında dava açılmış durumda. Buraya Çalışma Bakanlığı'ndan müfettişler gelip soruşturma yaptılar, ifadeler alındı. Santralin işletme müdürünün şikayeti üzerine, gözaltına alınan arkadaşlarımız oldu. Hatta arkadaşlarımız hakkında, işletme müdürü savcılığa "Başıma gelecek bir olaydan onlar sorumludur" diye dilekçe vermiş.

İşletme müdürü Mustafa Dizman 19 Şubat günü panolara bir duyuru

asarak "Dünkü olaylarla ilgili olarak hiç kimse hakkında tahkikat yapmayacağımı ilan etmişti, fakat sözünü tutmadı.

- **Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?**

- Biz herşeye hazırız, direneceğiz, ekmeğimiz için mücadele edeceğiz. Gözaltılara, cezalara hazırız. İşyerimizin sermayeye peşkeş çekilmesine izin vermeyeceğiz.

- **Son olarak söylemek istediğiniz birşey var mı?**

Çayırhan Termik Santrallerinin değeri yaklaşık bir buçuk milyon dolar, olmasına rağmen 85 milyon dolara kiralınması düşünüyor. Bu şartlarda işletme 1-5 yıl sonra kendini amorti ediyor.

10 yıl sonra fabrikanın hurdasını teslim edecekler. Santraller yoremizin en önemli geçim kaynağı. 20 yıl sonra çocuklarımız burada çalışamayacak.

İşletmenin satılmasını hem bugün için hem de geleceğimiz için engelleyeceğiz.*

Hastasını Koruyan Hekime Jandarma Saldırısı

Cezaevi'nden getirilen hastasını yalnız tedavi etmek isteyen doktor jandarmanın saldırısına uğradı.

15 Şubat günü Bayrampaşa cezaevinden hastaneye getirilen bir tutsağın tedavisi için jandarmalardan dışarı çıkmasını isteyen Bayrampaşa Hastanesi hekimlerinden Dr. Mehmet Süer'e jandarmalar karşı çıktı. Bunun üzerine çıkan tartışmada doktor ve hasta gizliliğinin ayırımı tanımadığında ısrar eden Dr. Mehmet Süer dört asker tarafından dövüldü. Olaydan sonra 10 günlük işgöremez raporu alan Dr. Mehmet Süer suç duyurusunda bulundu.

11 Sağlık Müdürlüğü'ne bildiriler olayla ilgili toplantı yapan TTB İstanbul'a bir inceleme heyetinin gönderildiğini bildirdi. Saldırının protesto ederek doktor hasta ilişkisine kimsenin karışma hakkı olmadığını bildiren TTB saldırının soruşturulması ve suçluların cezalandırılmasını istediler.*

CEZAEVLERİNDE ŞALDIRILAR VE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Konya'da Tutsakların Durumu Ağır

Kontrgerilla devletinin her süreçte açık hedefi olmuştur cezaevleri. Susurluk' la birlikte her gün biraz daha tükenen devlet özellikle cezaevlerine yine saldırıyor, tutsakların direnişi sürerken tutsak aileleri de evlatlarını yalnız bırakmıyor ve haykırıyorlar:

"Evlatlarımıza Saldıran Susurluk'taki Devlettir. Hesap Verecektir".

Bulunan tünelin ardından tutsakların özgürlük eylemi girişiminin paniklettiği Konya Cezaevi idaresi D-14 ve C-5 koğuşlarına azgınca saldırarak 48 tutsağı yaralamıştı. İlk önce tüm tutsakları soyarak hücrelere attıran Konya Cezaevi savcısı Ahmet Parlar ve cezaevi 1. Müdürü tescilli faşist Sabri Nakiboğlu tutsakların tedavisine izin vermemişti. Son gelişmelere göre hücrede olan tutsaklardan 31 kişi müşahadeye alınırken 17 tutsak halen hücrede tutuluyor. Saldın sonrası gardiyanlar tarafından sürekli dövülen tutsaklardan altısının durumları ağır. Cezaevinin önünden ayrılmayan tutsak aileleri ise yeni saldırıların kaygısını taşıyorlar. 2b Şubat'ta savcılık izniyle cezaevine gelen ailelerinin yakınlarıyla görüşmesi cezaevi idaresi tarafından engellenirken değişik illerden gelerek Konya'da bekleyen tutsak aileleri 2 Mart'a İHV, İHD, TTB, TBMM İnsan Hakları Komisyonuna ve Sağlık Bakanlığı'na faks çekerek gerçekleştirilen saldırıyı bildirip yakınlarının hayatından endişe duyduklarını ve bir takım taleplerini belirttiler. Tutsak ailelerinin talepleri şöyle:

-Dövülen tüm tutsakların Adli Tıp kurumuna çıkarılarak rapor tutulması
-Yaralıların bir an önce tedavi edilmesi

-Hücre ve müşahadeye cezalarının kaldırılması

-Başka cezaevlerine sevk ve sürgün yapılmasının engellenmesi

-Bakanlığın bir heyeti cezaevine göndermesi

-Cezaevleri izleme komitesinin harekete geçmesi

Tutsakların görüş yasağının kaldırılması.

3 Mart günü cezaevi önünde bir basın açıklaması yapan tutsak aileleri saldırıyı protesto ederek, evlatlarını yalnız bırakmayacaklarını söylediler. Şevket Kazan'ın özel odalarda açık görüş yaparken evlatlarını hücrelerde bile ziyaret edemediklerini söyleyen aileler evlatlarının tedavileri yapılmadan Konya'dan gitmeyeceklerini belirttiler. Basın açıklamasının ardından Konya Eğitim-Sen'e geçen aileler burada Konya Demokrasi Platformu'nun basın açıklamasına katıldılar. Aynı gün Ankara'dan heyet olarak gelen bir grup avukatın hücrelerdeki yaralı tutsaklarla görüşmesine izin verilmedi.

Konya Demokrasi Platformu yaptığı açıklama ile tutsakların yanında olduklarını ve onlara yönelik saldırılara izin vermeyeceklerini söylediler. Yine TÖDEF ve

DLMK yaptığı basın açıklaması ile saldırıları protesto ettiler.

Buca Cezaevi'ndeki Devrimci Tutsaklardan Ortak Açıklama SALDIRARAK HALKI TÜKETEMEYELER

Cezaevlerine yönelik saldırılan teşhir amacıyla 6 Mart tarihinde gazetemize bir açıklama gönderen Buca Cezaevi'ndeki DHKP-C, PKK, TKP/ML-B, THKP-C/D.K, MLKP, PRK Rızgari ve TİKB tutsakları Susurluk'ta gerçek yüzü ortaya çıkan devletin, işçisi, memuru, öğrencisi ile her kesimden tüm emekçilere saldırdığını, devrimciler yıllarca süren hapis cezaları alırken, çetelerin dışarıda dolaştığını söylediler. Faşizmin cezaevlerinde yeniden azgınca saldırılara geçtiğini belirten tutsaklar, özgür tutsağın bu saldırılan yanıtsız bırakmayacağını vurguladılar. Baskıları protesto etmek için sayım vermeme, kapıları döğme vb. eylemler gerçekleştiren Buca Cezaevi tutsakları cezaevlerindeki baskıları bitene kadar eylemlerini sürdüreceklerini söylediler. Tutsakların 24 maddeden oluşan ve tamamen, insani ve politik haklarını kapsayan taleplerinde DGM'lere çıkarılırken çekirtilen eziyetlere son verilmesi, değerleri olan ve koğuşlarına astıkları bayrak, resim vs. lere karışılmaması, şevklerde çift zincir uygulamasının kaldırılması, gelen tüm yayınların verilmesi, görüşlerde ailelere zorluk çıkarılmaması vb. maddeler yer alıyor. Devrimci tutsaklar açıklamanın sonunda ne pahasına olursa olsun gasp edilen tüm haklarını geri alacaklarını belirttiler.

Nazilli Cezaevi'nde Açlık Grevi

itirafçılık dayatması ve baskılara karşı PKK'li tutsakların başlattığı süresiz açlık grevinin 30'lu günlere dayandığı Nazilli Cezaevi'nde tutsakların durumu ağırlaşıyor.

Talepleri kabul edilene kadar direnişte kararlı olduğunu bildiren tutsaklar cezaevi idaresinin ve jandarmanın kendilerini açlık grevinin bitmediği taktirde saldıracakları yönünde tehdit ettiklerini belirttiler.

Bursa Cezaevi'nde Saldırlar Protesto Edildi

Uşak, Buca ve Konya Cezaevlerine yapılan saldırıları protesto amaçlı Bursa Cezaevi'ndeki tutsaklar eylem yaptılar.

26 Şubat günü DHKP-C, TKP/ML, TKEP, TİKB davası tutsakları sayım vermediler ve saldırıları kapıları dövüp sloganlar atarak protesto ettiler.

Tutsak Aileleri Buca Cezaevi Önünde

Tüm baskılara maruz kalan, evlatlarını ne pahasına olursa olsun sahiplenilen tutsak aileleri, İzmir İHD Cezaevleri Komisyonu ile birlikte 3 Mart Pazartesi günü Buca Cezaevi'nin önünde bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında saldırıların ve hak gasplarının sona erme-

sini isteyen aileler evlatlarını yalnız bırakmayacaklarını ve cezaevlerinin sürekli takipçisi olacaklarını belirttiler. Polisin yoğun ablukası altında basın açıklamasını gerçekleştiren aileler sık sık "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganını atarak evlatlarının serbest bırakılmasını istediler.

Aynı zamanda Bergama Cezaevi'nde tutsaklar ve idare arasındaki gerginlik gün geçtikçe artıyor.

Uşak Cezaevi'nde Gerginlik Devam Ediyor

Uşak Cezaevi'nde gerçekleşen ikinci saldırının arkasından gerginlik devam ederken PKK'li tutsakların üç günlük dönüşümlü açlık grevleri de sürüyor. Bütün koridorları MHP bayrakları, kurt posterleriyle donatan cezaevi idaresine koğuşlarına bu tür resimleri sokmayacaklarını söyleyen tutsaklar koğuşlarda bulunan faşist resimleri çıkarıp kendi değerlerini taşıyan bayrak ve resimleri astılar. Koğuşlarda siyasi tutsakların bayraklarına tahammül edemeyen cezaevi idaresi tutsakların bayrak resim ve benzeri değerlerine saldırı. Sataşmak için sebep arayan askerler ise şevklerde ring aracında bayanların yanına oturarak faşist marşlarla tahrik ediyorlar. Siyasi temsilciliklerin kabul edilmediği cezaevinde askerler ilk girişlerde siyasi tutsaklardan parmak izi alıyor.

Uşak Cezaevi'nde en son saldırı 15 Şubat'ta idare ve askerlerin arama sırasında bayraklara saldırmasıyla oldu. 5 tutsağın yaralandığı saldırıda tutsakların

kararlı tutumu karşısında idare bayrakların yalnızca arama sırasında kaldırılmasını istedi. Hiç bir şekilde bayraklarını indirmeyeceklerini söyleyen siyasi tutsaklara askerler ve jandarmalar ani bir aramayla tekrar saldırı.

Ankara TİYAD'lılar Saldırıları Kınadılar

Cezaevlerinde artan saldırılan protesto eden Ankara TİYAD'lı ailerde 28 Şubat günü yaptıkları bir açıklama ile devletin evlatlarını teslim almaya yönelik katliam vb. yöntemlerini yıllarca denediğini ama başarılı olamadığını belirtip, bugünde başarılı olmayacağını vurguladılar. Halkın aydınlık günler için sokağa çıkıp hesap sorduğunu ifade eden TİYAD'lılar "Hiç bir katliam ve saldırılar bunun önüne geçemeyecek" dediler.

"özgür Tutsaklar Asla Başağmayacaklar"

TİYAD'lı aileler Buca, Konya ve Uşak cezaevlerinde yaşanan halk gasplarını ve saldırılan protesto etmek için 1 Mart günü bir basın açıklaması yaptı.

Buca, Konya ve Uşak cezaevlerinde saldırılan, hak gasplarını ve itirafçılık dayatmalarını protesto eden TİYAD'lı aileler yapıkları açıklamada devletin dört duvar arasına hapsederek kimliksizleştirmeye çalıştığı tutsakların bugüne kadar taviz vermediğini ve bundan sonra da veremeyeceğini belirtti. Ayrıca açıklamalarında Buca, Ümraniye, Diyarbakır katliamlarına ve Ölüm Orucu direnişine de değinen aileler, "Halkları için ölüme yatanlara hiç bir güç baş eğdiremez" dedi.

Cezaevlerindeki Baskılar Artıyor

Cezaevlerindeki baskılara karşı tutuklu aileleri 6 Mart Perşembe günü İzmir Buca Cezaevi'nin önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 12:00'de yapılan basın açıklamasına Toplu Sözleşme Daire Başkanı Abdülkerim Timur, İzmir Genel-İş Bölge Başkanı ihsan Meral, DİSK Bölge Temsilcisi Kani Beko, Genel Sekreter Muharrem Kurt, 5. Bölge Şube Başkanı İsmail Özbaharat, 4. Bölge Başkanı Hani Bayrak ve Tüm Genel Şube yönetim kurulu ve çeşidi çevreler destek için katıldı.

TAYD-DER genel sekreteri Necmi Aksoy'un okuduğu açıklamada: "Son dönemlerde cezaevlerindeki baskılar yoğunlaşmıştır. Başta Buca, Uşak, Erzurum, Kırklareli ve Torbalı cezaevleri olmak üzere pek çok cezaevinde baskılar artarak sürmektedir." dedi. Daha sonra bu cezaevlerinin son durumu hakkında bilgi verildikten sonra tutuklu aileleri, her koşulda çocuklarının yanında olacaklarını vurgulayarak bundan sonra olacaklardan Adalet Bakanı'nın sorumlu olacağını belirttiler ve bu konuda kamuoyunu duyarlı olmaya çağıldılar.*

94. Hafta

Aileler İşkencecilere Yüz Vermiyor

"Kaybeden Katleden Devlettir"

Aileler yapılan oyuna sırtlarını dönerek cevap verdiler. Geçen hafta Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemine getirilen "Kayıplar Araştırma" otobüsü bu hafta yeniden gelmiş yine kayıpları bulacaklarına, kayıpların kanayan yaralan olduğuna dair anonslarını yapıyorlardı. Otobüs etrafında süslü kadın polisler, koydukları masada başvuranlar için doldurulacak formlar başında sivil polisler bekliyorlar. Onların etrafını ise işkenceci polisler sarmış. Bir tanesi analara diyor ki "bizimde anamız var, sizler bizim anamızsınız, bizler sizin kayıplarınız için geldik. "Bu hiç de inandırıcı gelmiyor. Daha bir kaç ay önce bu anaları düşmanları kabul edip, saçlarından yerlerde sürükleyen, köpeklerini üzerlerine saldırtan, kıyasıya tekmeleyen kendileri değil miydi. Sahtekarlık alabildiğine sırtlıyor. Katil, işkenceci yüzlerini bu ülkede yaşayan tüm emekçiler biliyor. Bu hafta aileler işkencecilere sırtlarını dönerek onları görmek, duymak istemediklerini gösterdiler.

Bu hafta 22 Şubat 1993 tarihinde gözaltına alınarak Elazığ'da katledilen Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya tanımdı. İHDE Elazığ Şube Başkanı Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya 21 Şubat 1993 günü akşam gelen bir telefonla evden ayrıldılar. Ertesi gün Metin Can'ın evini

arayan bir kişi "Başınız sağolsun, ikisini de öldürdük" şeklinde konuştu. Bunun üzerine yapılan başvurular, eylemler sonuç vermedi. Eve gelen telofanlarda ikisinin işkenceci sesleri dinletiliyordu. 27 Şubat 1993 günü Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın cesetleri Elazığ Tunceli yolu üzerinde elleri arkadan bağlı, işkence yapılmış ve kafalarından kurşunlanmış şekilde bulundu. JİTEM sorumlularından Ahmet Cem Ersever öldürülmeden önceki itiraflarında Metin Can ve Hasan Kaya'yı kaçırıp öldürenlerin isimlerini vermesine rağmen bu isimler hakkında hiçbir işlem yapılmadı. Galatasaray Lisesi önünde açıklamanın okunması ardından Metin Can'ın kardeşi konuşmasında "Abimi ve Hasan Kaya'yı kontrgerilla katletti.

Katleden devletti, bugün kod adı yeşil olanlar katliamın suçlularıdır" dedi.

Bu hafta konuşan aileler arasında özgür Gündem gazetesi muhabirleri Seyfettin Tepe ve Ferhat Tepe'nin babası "Halkın evlatlarını katledenin çeteler olduğu ortaya çıktı. Şimdiye kadar 4 bin insanın kaybedilip katledilmesi devletin bilgisi dahilindeydi. Çeteler bu cinayetin göbeğindedir." diyerek katillere olan öfkesini haykırdı. Hasan Ocak'ın babası Baba Ocak da "Madem ki emniyet kayıpları istiyor o zaman kimsesizler mezarlığında arasın. Bunların niyeti bize kayıpları bulmak değil, önce çeteleri bulsunlar. Onların çeteleri çocuklarımızı öldürdü. Emniyet zan altından çıkmak istiyorsa çocuklarımızı bulsun" diyerek hedefi çarpıtmaya yönelik bu yeni oyuna cevap verdi. Kayıp otobüsünün her anonsa başlaması ailelerin öfkeyle haykırdıkları "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları, alkışları ve tililileriyle bastırıldılar.

Otobüsten yükselen yalan ve demogojilere tahammülleri olmadığını, Galatasaray Lisesi önünde 93 haftadır kayıpları devletin öldürdüğü gerçeğini haykırarak kazandıkları mevzilerini katillerle paylaşmayacaklarını sırtlarını dönerek gösterdiler.*

Köln'de Çocuk Zinciri

Köln'de var olan demokratik kitle örgütleri 4 Şubat'a Köln şehrinin merkezi olan Dom katedrali önünde, Alman devletinin Avrupa Birliğine üye olmayan ülkeleri vatandaşlarının çocuklarına koyduğu vize zorunluluğunu protesto etmek için buluştu.

Saat 15:00'de başlayan eylem 250 kişi katıldı. Eylem, katılımcıların oluşturduğu büyük bir daire ile başladı. Buradan çocuklar bir zincir oluşturarak alışveriş merkezine kadar yürüdüler. Eylem bir çok basınında yoğun ilgisini çekmişti. Yol boyunca Alman televizyonları katılımcılarla röportaj yaptı.

Eylem alışveriş merkezinde hep beraber çekilen halaylarla son buldu.

"Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" Kampanyasına Ortadoğu'dan Destek

Tarık Ziya

Susurluk kazası ve ortaya çıkardığı gerçekler Ortadoğu'da bir çok örgüt için sır değildi. Emperyalizmin uşağı, siyonizmin dostu bir devletin kendi vatandaşlarına karşı nasıl davranacağı hiç bir Ortadoğu'lu için sır olamazdı. Susurluk kazası sonrası DHKC Ortadoğu temsilciliği Irak'lı, Suriye'li, Filistin'li, Bahreyn'li, Ürdün'lü ve değişik ülkelerden olan devrimcileri, yurtseverleri kazanın ortaya çıkardığı gerçekler ve yarattığı hareket zemini hakkında açıklamalarla bilgilendirdi. Ardından Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun "İktidardan Susurluk Kazasının Hesabını Soralım" başlıklı bildirisi Arapça olarak bütün örgütlere dağıtıldı. Haklar ve Özgürlükler Platformunun talepleri destek gördü.

Arap Kurtuluş Hareketi Partileri, Güçleri ve Dostları Türkiye Halklarının Susurluk kazasının hesabını sorma amaçlı mücadelesini destekleyen bir bildiri yayınladı. Bildiri şöyle;

"Susurluk kazası, araç içinde yer alanların kimliği dolayısıyla, devletin kurum ve teşkilatları ile mafya çeteleri ve uyuşturucu kaçakçıları arasındaki ilişkileri açığa çıkardı.

Bu ilişkiler Türkiye düzeninin toplumsal adalet, yasalar ve kendi içindeki pislilere karşı savaş noktasındaki tutumunun gerçekliğini bir daha gözler önüne sermiştir. Düzen, demokrasi ve ilerleme için mücadele eden Türkiye halkları arasında milliyetçi, ırkçı ayrılıkları körüklemeye çalışmakta, mücadele edenleri askeri baskı altına almaktadır. Aynı şekilde Türkiye komşularıyla olan ilişkilerini gerginleştirmektedir.

Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Partileri, Güçleri ve Dostları, demokratik devlet, halkların kardeşliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, vatandaşların özgürlüğüne saygı, siyasi tutsakların şartsız serbest bırakılması, siyasi çeşitliliğin kabul edilmesi, düşünce ve düşünceyi anlatma özgürlüğü, yüzlerce kayıbin akıbetlerinin ortaya çıkarılması talepleri ile Türkiye halklarının sürdürdüğü bütün mücadelelerle tam olarak dayanıştığını ilan etmektedir. Arap Kurtuluş Hareketi Partileri, Güçleri ve Dostları, Susurluk kazasından beri kazanın ortaya çıkardığı gerçeklerin soruşturulması için sürdürülen kitlesel protestoların Türkiye düzeninin krizinin derinliğini ve yönetimdeki çürümüşlüğü yüksekliğini ispatladığını görmektedir. Bir tarafta kurumlarıyla yayılmış hükümet, diğer tarafta ulusal, ilerici sloganlarla derinleşip kökleşen kitlesel hareket. Gelecek her zaman mücadele eden halkların oldu, şimdide öyle olacak.

ARAP ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ PARTİLERİ, GÜÇLERİ VE DOSTLARI

24/2/1997"

Temsilcimize

"İnfaz Ederiz" Tehidi

Gazetemizin Antep Temsilcisi, Düztepe mahallesi Kaya Kırathanesinde yasal olan gazetemizi satarken gözaltına alındı.

4 Mart günü gözaltına alınan Mehmet Balcı, Göztepe polis karakoluna götürülerek orada sivil faşistler tarafından işkenceye maruz kaldı. İki dişi kırılan temsilcimize kapıyı açarak ve "haydi kaçta seni kaçarken infaz edelim" tehdidinde bulunmuşlardır. Aynı gece saat 24:00'de Temsilcimizi evine götürüp, evinde arama yapıldıktan sonra serbest bırakıldı.*

GAZİ'NİN HESABINI SORALIM

Türkiye'de Başlatılan "SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN 1 DAKİKA KARANLIK" Eylemi Avrupa'da Yankılanıyor

İSVİÇRE-Zürich

DHKC ve MLKP taraftarlarının 27 Şubat gününden itibaren başlattıkları eylemleri sürüyor. Devrimci marşların söylendiği, halayların ve sloganların atıldığı etkinlikte Almanca ve Türkçe sloganlarla Türkiye'deki kontrgerilla devleti teşhir ediliyor.

Almanca bildirilerin dağıtıldığı, mumlar yakılıp kayıpların ve devrim şehitlerinin resimlerinin Almanca açıklamalarla taşındığı, Türkçe, Almanca pankartların yer aldığı gösteriye TKP-Kıvılcım taraftarları da destek verdi. Eylem Basel'de kurulan yeni katılımlarla devam ediyor. Etkinlik isviçre gazetelerinde de geniş olarak yer alıyor.

AVUSTURYA

Viyana ve Graz'da Susurluk'taki Devlet, Işık Söndürme Gösterileriyle Protesto Ediliyor

Devrimci Halk Güçleri ve Özgür Gelecek gazetesi okurları tarafından 28 Şubat ve 1 Mart günleri saat 19:00 ve 21:00 arası Viyana'nın merkezinde gösteriler düzenledi.

"Susurluk'ta Açığa Çıkan Devlet; Çeteler, Mafya ve Kontrgerilla'dan Oluşuyor" pankartının açıldığı gösteri'de konuşmalar yapıldı, bildiriler dağıtıldı.

Saat 20:00'ye gelindiğinde göstericiler tarafından yakılan mumlar hep birlikte sloganlar ve alkışlar eşliğinde söndürüldü. Daha sonra türküler eşliğinde halaylar çekilip protesto gösterileri sona erdirildi. Çevredeki Avusturyalı halkın da yoğun ilgisini çeken gösteriler, onların da alkışlı ve sloganlı katılımlarıyla coşkulu biçimde devam ediyor.

Graz'da Halk Meclisi girişiminin 25 Şubat gününden itibaren düzenlemiş oldukları ışık söndürme gösterileriyle Susurluk'taki Devleti protestoları devam ediyor. Gösterilerde "Bizi Çeteler, Mafya'cı Polisler, Katiller Yönetemez" yazılı bir pankart ve "Susurluk'taki Devlettir" "Şevket Kazan istifa etmelidir" vb. yazılı dövizler taşınıyor, bildiriler dağıtılıyor. Saat 18:00-20:00'de mumların göstericiler tarafından daire oluşturulup söndürülmesi ile son buluyor.

Gösteriler, türküler eşliğinde halaylarla, sloganlarla ve alkışlarla coşkulu bir biçimde geçiyor ve Avusturyalılarında yoğun ilgisiyle karşılanıyor.

İNGİLTERE'DE

İŞIK KARARTMA EYLEMİ

Londra'da Türkiyeli esnafın yoğun olduğu Dalston bölgesinde Halklar Kültür Merkezi, GIK-DER ve ITIB'in organize ettiği eylem 26 Şubat'tan itibaren her akşam

gerçekleşiyor. Eyleme halkımızın adalet arayışı ve hesap sorma bilincinin yansıdığı slogan pankart ve dövizlerle ses veriliyor. "SUSURLUK'TAKİ DEVLETTİR HESAP SORALIM" pankartı ve çeşitli dövizlerin yanı sıra "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın" "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" "Çeteler Bizi Yönetemez" "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganları coşkulu bir şekilde atılıyor. Davullu, zurnalı halaylar, meşaleler ısıklık ve alkışlarla kontrgerilla devletinin karanlığına Londra'dan da ses verildi.

Eyleme Türkiyeli esnaflarda ışıklarını kapatarak destek verdiler. Eylem her akşam 18.30-19.00 (Türkiye saati ile 20.30-21.00) saatleri arasında aynı yerde devam ediyor. Eylem halktan gördüğü ilgiyi yitirmeden sürüyor.

BELÇİKA:Hasselt

3 Mart günü Hasselt kentinde yapılan gösteride Türkiyeli demokrat insanlar ellerinde mumlar ve "Halkların Katili Susurluk'taki Devlettir. Hesap Soralım", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın" "Halkın Katili Kazan istifa", "Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun" gibi çeşitli Türkçe ve Hollandaca dövizler taşıdı.

Eyleme Belçika İşçi Partisi taraftarları da destek verdiler. Mafya devletini teşhir eden ve daha kitlesel eylem çağrısı yapan Türkçe ve Hollandaca bildiriler okunduktan sonra eylem sona erdi

FRANSA-Paris

28 Şubat günü yaklaşık 300 kişi mum ve meşaleler eşliğinde Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın kuklasını yaktı ve saat tam

20.00'de (Türkiye saatiyle 21.00) suretti aydınlık için mum ve meşalelerini söndürdü. Fransızca ve Türkçe hazırlanmış Susurluktan bugüne süregelen gelişmeleri anlatan metnin okunduğu, müzik eşliğinde halayların çekildiği gösteride sık sık "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın" sloganları atıldı.

29 Şubat gününün de 600 kişinin katıldığı bir gösteri daha düzenlendi. Ve tam saat 20.00 mumlar, meşaleler sürekli aydınlık için söndü, semahlar çekildi. Eylem her geçen gün

artan katılımlarla sürüyor.

ALMANYA /Duisburg

28 Şubat günü saat 18.00 ile 20.00 arası gerçekleştirilen gösteriye 350 kişi katıldı. Grup Yorum'un türkülerinin söylenip, halayların çekildiği, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Öğrenciler Hapiste Çeteler Mecliste", "İşte Susurluk İşte Devlet", "Halkız Haklıyız Çetelere Karşıyız" vb. sloganların atıldığı gösteride gözaltında kayıpların ve kontrgerilla çetelerinin katlettiği devrim savaşçıların fotoğrafları ve halkın çetelere karşı tepkilerini dile getiren dövizler taşıdı.

Halk coşkuyla ellerinde yanan mumları saat tam 20.00'de (Türkiye saatiyle 21.00'de) söndürerek Aydınlık bir gelecek için sembolik olarak karanlıklara karşı öfkesini haykırdı.

DORTMUND

3 Mart günü DHKC, PKK, MLKP, PYSK ve EKİM taraftarlarının katılımıyla başlatılan ve saat 19.00 - 20.00 arası gerçekleştirilen ve Susurlukta ortaya çıkan katil devleti protesto eden Türkçe, Almanca sloganlarla "Susma sustukça sıra sana gelecek, susurluktaki devlettir hesap soralım, Zindanlar boşalsın çetelere yer kalsın, yaşınsın Enternasyonal Dayanışma, Türkiye ve Kürdistan'daki katliamlara son" sloganlarının atıldığı, marşların ve türkülerin söylendiği eylemde gözaltında kaybedilen, katledilen şehitlerin resimleri ve çetelerden hesap soran dövizler de yer aldı. Ayrıca Eylem sırasında Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtılarak Alman kamuoyu duyarlı olmaya çağrıldı.

KÖLN

DHKC taraftarlarınca 3 Mart günü saat 20.00'de Merkezi Dom Meydanında gerçekleştirilen Sürekli Aydınlık için 1 Dakika Karanlık Eylemine mumlar ve meşaleler yakılarak başlandı. Saat 20.00'de (T.S ile 21.00) sloganlar atılarak "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Zindanlar boşalsın çetelere yer kalsın", "Yaşınsın Enternasyonal Dayanışma" vb. sloganlar atıldı. Grup Yorum'un müzikleri eşliğinde halaylar çekilip, Türkçe ve Almanca bildiriler dağıtıldı. Susurluk'taki devleti teşhir eden ve kayıplarla ilgili dövizler taşıdı Eylem her gün aynı saatte devam ediyor.*

Etruş Halkıyla Dayanışma Gecesi

22 Şubat günü Ulm'de düzenlenen geceye Kurtuluş Serxvebun, Partizan sesi ve Atılım okurları katıldı. Yaklaşık 700 kişinin bulunduğu gecede PKDW sözcüsü Sor'a Kurdistan temsilcisi konuşmacı olarak, Ozan Kadri Zana, Ali Haydar, Grup Özgür Gençlik türküleriyle, Kurtuluş okurları Manisa olayını anlatan skeçleri ve folklor gösterisiyle, Partizan Sesi okurları folklor gösterisiyle katıldılar.

Gecede elde edilen gelir Etruş Kampı'na ulaştırılmak üzere Heviya Sor'a Kurdistan temsilcisine teslim edildi.*

Ulm'de Faşist Saldırıları ve Devrimci Dayanışma

21 Şubat günü Faşistlerin devrimci demokrat öğrencilere yaptığı saldırı sonrası, saldırının yaşandığı okulun önündeki faşistlerden 7-8'i devrimci demokratlar tarafından dövülerek cezalandırıldı.

24 Şubat günü aynı okulun önünde Kurtuluş, Serxvebun, Partizan Sesi, Atılım, Özgür Gelecek ve Devrimci İşçi taraftarlarınca oluşturulan bir komite tarafından faşistler dövülerek tekrar cezalandırıldı. Gün boyu şehir merkezinde faşistlerin gidebileceği yerler dolaşarak, faşist saldırıların yarıtsız kalmayacağı belirtildi. Bu arada faşistlerin arabalarından devrimci demokratların üzerine ateş açıldı. Komite bunun üzerine faşistleri kovalayıp birini döverek cezalandırdı. Olaylar sırasında bir demokrat da ağır yaralandı.

Aynı günün akşamı yaklaşık 70 kişilik bir grup çarşıda faşistlerin gidebileceği işyerlerini kontrol etti ve daha sonra faşistlerin yuvalandığı Ülkü Ocağı'na doğru yürüyüşe geçildi. Ülkü Ocağı yakınında polis kitleyi çembere almak istedi. "Türkeşin İtleri Yıldırılmaz Bizleri, Çatlinın İtleri Yıldırılmaz Bizleri, Hoşt Hoşt Köpekler Vatan Sizden Ne Bekler, Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla kitle eyleme devam etti. Faşistlerin korkudan binanın ışıklarını söndürdükleri ve polislerin arkasına sindikleri görüldü. Polislin arama ve kimlik kontrolü yapmak istediği kitle bunu kabul etmeyerek, düzenli bir şekilde alandan ayrıldı.

öte yandan 26 Şubat günü bir basın açıklaması yapmak isteyen devrimci demokrat bir gruba polis müdahale etmek istediye de kitlenin kararlı tavrı sonucu coşkulu sloganlar eşliğinde basın açıklaması yapıldı. Çevredekiilerinde yoğun ilgisini çeken, Alman basını ve televizyonlarının da yoğun ilgi gösterdiği basın açıklamasında Ulm'deki faşist saldırılara seyirci kalınmayacağı ve karşılık verileceği dile getirildi. *

Almanya Çocuk Vizesinden Ne Umuyor?

Bu uygulama daha önce 16 yaşından büyüklere Almanya'ya girişte vize, Almanya'da bulunan çocuklara da oturma izni zorunluluğu şeklindeydi. Ancak Alman emperyalizmi bu ve benzeri kanunların artık yabancıların Almanya'ya girişini yeteri kadar engellemediğini düşünerek yeni kanunlarla yabancılara karşı açmış olduğu savaşı boyutlandırıyor.

Almanya'nın gündeminde günlerdir, uygulamaya sokulan yeni yasaya, çocuklara vize ve oturma izni mecburiyetine karşı protestolar var. 15 Ocak 1997 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere, Türkiye, Tunus, eski Yugoslavya ve Fas'dan gelecek 16 yaşından küçükler vize ve Almanya'da yaşayan çocuklara oturma izni mecburiyeti uygulaması getiren Almanya, şimdi de çocuklara saldırıyor. Saldıran yüzünü çocuklara da göstermekte sakınca görmüyor. Daha önceki ırkçı saldırıların bir nebze de olsa dışında kalan çocuklar şimdi bu uygulamayla emperyalizmi daha iyi tanımaya başlıyorlar.

Alman emperyalizmi, dünyâda yaşanan savaşlar, can güvenliği, işsizlik, vb. sorunlarla ülkelerinden ayrılmak zorunda kalan ve Avrupa'ya gelen insanların Almanya'ya girişini engellemek için zaten bugüne kadar yapmadığını bırakmamıştı. İltica için başvuranlara pasaport vermemek ya da iş, ev veya herhangi bir sosyal hakkın kullanılmasında yabancılara çıkarılan zorluklar, Almanya'nın en ücra köşelerine atarak yakınlarıyla birlikte oturmalarını engellemeler, zor şartlarda ve işlerde çalıştırmalar, ırkçı saldırılar, horlama, küçümseme, aşağılama ve bir yığın sistemli uygulamalara şimdi de çocuklara vize ve oturma izni uygulaması eklendi.

Aslında buna fazla da şaşırmamak gerekiyor. Her ne kadar hukuk devleti olduğunu iddia etse de, daha önce 16 yaşından küçük çocukların anne-babalarının yanında oturmaları için bir sürü kanunlar çıkartmış olsa da, sonuçta Almanya da emperyalist bir ülke. Halkın, emekçilerin değil, önce burjuvazinin, emperyalist tekellerin çıkarlarını düşünüyor. Doğu Almanya ile birleşmeden sonra artan işsizlikle birlikte yabancılara artık iyice sırtında kambur olarak görmeye başladı. Yabancı nüfus artışını engellemek için şimdi de yulardır sömürdüğü emekçilerin çocuklarına vize ve oturma izni uygulaması getirerek

yaşamlarını daha da çekilmez hale getirmeye çalışıyor. Alman Hükümeti, Almanya'da yaşayan yabancıların çocuklarını yanlarına almalarına engel oluşturarak bir yandan yabancı nüfusu sınırlamaya çalışırken, diğer yandan da bu ırkçı, yabancı düşmanlığı tavrı ile Alman neo-Nazi'lerinin, yabancı düşmanlarının da gönlünü hoş ediyor.

Bu uygulama daha önce 16 yaşından büyüklere Almanya'ya girişte vize, Almanya'da bulunan çocuklara da oturma izni zorunluluğu şeklindeydi. Ancak Alman emperyalizmi bu ve benzeri kanunların artık yabancıların Almanya'ya girişini yeteri kadar engellemediğini düşünerek yeni kanunlarla yabancılara karşı açmış olduğu savaşı boyutlandırıyor.

Gerek hükümetin ve yasaların yanlış uygulamalarından gerekse de ırkçı saldırılardan dolayı şimdiye kadar "yabancı"ların başlarına gelmedik kalmamıştı. Bir dönem yoğunlaşan evlerde yakarak katletmeler, ilticacıların kaldıkları yerlere saldırma, تنها yerlerde bıcaqlamalar gibi bir dizi saldırıların yanında şimdi de "insan hakları savunucusu" Alman Hükümeti Nazi'lerin pabucunu dama attırarak şekilde yeni kanunlarla saldırıya geçti.

Ankara'daki Hükümet ise bu duruma suskun. Yurtdışında yaşayan insanlar paralarını Türkiye'ye yatırmaları için durmadan çağrıda bulunanlar her zamanki gibi halkın aleyhine olan uygulamalara suskun kalmayı tercih ediyorlar. Çünkü onları ilgilendiren yurtdışında yaşayan insanların hakları değil, onların göndereceği para. Yurtdışındaki vatandaşlarla ilgileri bununla sınırlı.

Peki bizim suskun kalmaya hakkımız var mı? Bu suskunlukla neye onay verdiğimiz farkında mıyız? Şimdiye kadar yapılan okul boykot etme, sokaklarda gösteri ve benzeri eylemleri geliştirerek, yeni biçimler yaratarak halkımıza yönelen bu saldırı yurtdışındaki tüm halk güçlerini birleştirerek göğüslemeliyiz. Devrimciler, tüm güçleri,

yaratıcılıklarıyla bu sorunun çözümü doğrultusundaki mücadelenin içinde ve önünde olmalıdırlar.

Peki çocuklar ne diyor bu işe? Çocuğun daha iyi yetişmesi için anne-babasının yanında kalmasını savunan, görünüşte çocukların ruh sağlığına önem veriyor gibi görünen Almanya bu uygulamalardan çocukların etkileneceklerini düşünmüyor mu acaba? Ama iş yabancılar oldu mu Almanya'yı pek alakadar etmiyor bu konu. Bir nebze de olsa Türkiye'deki akranlarından daha rahat yaşayan, daha iyi büyüyen çocuklara bu zulüm dayatılarak boyun eğdirilmeye çalışılıyor.

Bundan sonra yaşanacak sahneleri gözümüzün önünde canlandırmak pek de zor olmuyor. Artık yabancılar polislerinin kapısında yığılanlar arasında bebekler de olacak. Türkiye'deki bir hastanenin acil servisini andıran görüntülerin içinde çocuklar da yerini alacak. Bağırış, çağırıştan, itişme-kakışmalardan bebekler de payına düşeni alacak. Elllerinde pasaportlarla memurların aşağılayıcı bakışları onlara da yönecek. Dil bilmemenin sıkıntısıyla onlar da anne-babalarıyla birlikte ter dökecekler.

Artık polisler sokaklarda veya kahvelerde "büyük karakafalı" değil, aynı zamanda küçükleri de avlayacak. Pasaport kontrolünden geçecek. Yoksa karakola götürülecek. Yani 16 yıl sonra düşecekleri duruma daha erken düşecekler.

Türkiye'den gelen çocuklar da vize alabilmek için sıraya girecek, gece vakitlerinde konsolosluk Önlerinde bekleyecekler. Konsolosluk önlerinde yanan ateşlerde onlar da ısınacak. Bütün bu zorluklardan sonra vize olabilirlerse ne mutlu onlara.

Peki kendi dillerini unutanlar, çocuklarına ana dillerini öğretmeyenler, bir Alman gibi yaşamak isteyenler, Almanya'yı kendi vatani gibi görenler ne diyecekler bu işe? Almanya saldırıyor işte. Ama hukuki, ama ırkçı. Ne diyeceksiniz bu işe? Almanya'nın ırkçı uygulamalarından siz muaf mı tutulacaksınız? Bu saldırılar aynı zamanda size de yönelmeyecek mi? Gördüğünüz gibi ırkçı saldırılar sadece Almanya'ya Sonradan gidenler için değil, sizin için de geçerli. Yani saldırılardan pay almamak için Almanya'da doğmuş olmak artık geçerli değil. Şimdi düşmanı yani emperyalizmi daha iyi tanıma zamanı.*

CIA İnsan Hakları Maskesine Bürünüyor

Amerikan Haberalma Teşkilatı CIA, insan hakları ihlallerinde bulunduğu tesbit ettiği muhbirlerini görevden uzaklaştırdığını açıkladı. İsmi bir çok ülkedeki kanlı darbelerde, gözaltında kayıplarda, infazlarda baş sorumlu olarak geçen CIA, muhbirlerini kurban ederek kendini aklamaya çalışıyor. Dünya üzerinde ABD'nin çıkarlarını korumak için kurulan CIA'nin Latin Amerika, Ortadoğu, Asya ve dünyanın bir çok ülkesinde çıkarları tehlike altına girdiğinde binlerce kadını, çocuğu katletmesi, katliamlarında kimyasal bombalar kullanarak doğaya binlerce yıllık zararlar vermesi halkın belleklerinden silinmiş değildir. Şifreli adı KUBARK olan CIA kurulduğu andan itibaren dünya halklarının baş belası olmuştur. 12 yıl CIA'de çalışan daha sonra da istifa eden John Stockwell'in açıklamaları CIA'nin ne kadar insan haklarına sahip çıktığını gösteriyor. Stockwell açıklamalarında "61 yıldan 86 yılma kadar CIA bir kaç bin gizli hareket yapmıştır ve 3 milyon insanı öldürmüştür" diyor. Silah kaçakçılığı, uyuşturucu her tür pisliğin içinde yer alan CIA'nin çeşitli uyuşturucu maddelerle insanlar üzerinde deney yaptığını itiraf etmesi de çarpıcı örneklerdendir. Bir kaç ay önce ise CIA'e tepki gösteren ABD Başkanı'nın danışmanlarından olan Robert Nuccio da istifa etmiştir. İnsan Hakları ihlalleri yaptığı için bir kaç muhbirini kurban eden CIA'nin kurduğu işkence merkezlerinde çeşitli ülkelerdeki polisler dersler verdiğini de bugün bilmeyen yok gibidir. Yaptıkları artık ayyuka çıkan CIA 80'li ve 90'lı yılların başında Latin Amerika ve Orta ülkelerindeki vahşetini gizlemek için o dönem oralarda görev yapan muhbirlerini görevden uzaklaştırdı. Böylece kendini aklayacağını ve halkın belleklerindeki katil yüzünü gizleyeceğini sanıyor. Ama halk katilleri ve onların uşaklıklarını yapanları çok iyi tanıyor. Türkiye Halkları 80 yılında bizzat CIA tarafından planlanan askeri darbeyi, gözaltında kaybedilen evlatlarını, işkencehanelerde CIA taktikleriyle işkence gören evlatlarını, yakılan köyleri unutmadı. Bugün Türkiye Halkları ve devrimciler sokaklarda haykırdıkları "Kahr olsun MİT, CIA, Kontrgerilla" sloganıyla CIA ve onun uşaklarını tanıdım ve hesapsoracağını gösteriyor. Ne Türkiye Halkları, ne de diğer dünya halkları kendilerine uygulanan vahşetleri ve CIA'nin yaptıklarını unutmayacaktır.*

olaylar
eylemler
insanlar
yenilgiler
zaferler

BU TARİH BİZİM

9-15 Mart

EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN "5 KOLDAN ANKARA'YA" YÜRÜYÜŞÜ

9-13 Mart 1996

Eğitim emekçileri Eğitim-Sen'in kapatılması için dava açılmasına karşı geçen yılın Mart ayında eylemdeydiler. Davaya karşı tavırın ifadesi olarak oluşturdukları 5 günlük bir eylem takvimi içerisinde eylemlerini 9 Mart'tan itibaren birer birer hayata geçirdiler.

Eylemler, 9 Mart'ta Ankara Güven Park'taki

oturma eylemiyle başladı. Basın açıklamasının okunmasının ardından çadır kurmak isteyen kamu emekçilerine polis saldırdı. Kamu emekçileri sloganlarıyla, barikatlarıyla saldırıya karşılık verdiler. Polis saldırısı sonucu pek çok eğitim emekçisinin kolu, kafası kırılırken 51 kamu emekçisi gözaltına alındı.

Tüm saldırılara, gözaltılara rağmen kararlı bir

tutum sergileyen kamu emekçileri 10 Mart'ta sloganları ve pankartlarıyla yine Güven Park'taydı.

11 Mart'ta Ankara'da evleri polis tarafından basılarak gözaltına alınan Eğitim-Sen'li, Sosyal Hizmet-Sen'li memurların aileleri bir basın açıklaması yaparak gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istediler.

Eğitim emekçileri,

12 Mart'ta Gazi Ayaklanması'nın yıldönümünde İHD tarafından Yüksel Caddesi'nde düzenlenen kitlesel toplantıya katıldıktan sonra tekrar Güven Park'a döndüler.

Bu eylemler sürerken, Diyarbakır'dan, Trabzon'dan, Antalya'dan, İzmir'den ve İstanbul'dan 9 Mart'ta harekete geçen Eğitim-Sen'li temsilciler de adım adım

ALMANYA'DA KEPENK KAPATMA, LONDRA'DA YÜRÜYÜŞ 10 Mart 1993

Yabancı düşmanlığı ve ırkçı faşist saldırılara karşı Almanya'nın birçok kentinde Avrupa Halk Kültür Dernekleri Platformu, Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu, Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu'nun çağrısıyla 10 Mart 1993'te kepenk kapatma eylemi yapıldı. 2 saatlik kepenk kapatma eylemine çok sayıda esnaf katılırken, eylem sırasında

pekçok yere "Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartı asıldı.

Londra'da ise 50 bin kişi ırkçı ve faşist örgütlenmelerin hükümetin desteğiyle sürmesini ve faşist bir Parti olan BNP'nin birçok belediyede işbaşına gelmesiyle faşist saldırıların yoğunlaşmasını bir yürüyüşle protesto ettiler.

Yabancılar yönelik saldırıların arttığı bir yer olan Tower Hamlet Belediyesi önünde başlayan yürüyüşe Devrimci Sol Güçler de katıldı. Birçok ilerici-demokrat sendika, dernek ve örgüt, sloganlarıyla ve konuşmalarıyla ırkçılığa geçit vermeyeceklerini vurguladılar.*

DERİ İŞÇİLERİ; 9 İŞYERİNDE 9 DİRENİŞ

Mart 1994

Tuzla'daki Organize Deri Sanayi Bölgesinde Mart ayı içinde 9 işyerinde yüzlerce işçinin direnişi vardı. Direnişlerin biri biterken bir diğeri başlıyordu. Örneğin 1993'te başlayan Servet Deri işçilerinin işçi kıyımına karşı direnişi tam 7 ay sürmüştü. Servet Deri patronu 7 ay sonra işçileri tekrar işe almak ve sendikalaşmayı kabul etmek zorunda kaldı.

Servet Deri işçileri direniş bayrağını **Çağ Deri, İnan Deri, Tarancı Deri, Eroğlu Deri, Öztürk Deri, Deri Pa, Bab-Deri, Ersen Deri ve Ayaz Deri** işçilerine bıraktılar. Mart ayının başlarında direnişteki işyeri sayısı dokuzdu. Bab Deri ve Ersen Deri direnişleri kısa sürede biterken, diğerleri baharı da direnişle karşılayacaklardı...*

ÇAY ÜRETİCİLERİ MİTINGİ

10 Mart 1994

Çay üreticileri Rize'nin Fındıklı ilçesinde 10 Mart'ta düzenledikleri mitingte devleti ve bu sektördeki özel işletmeleri protesto ettiler. Fındıklı'daki özel sektöre ait KARÇAY iflas ettiği gerekçesiyle 3 yıldır çay üreticisi ve işçilerine karşı ödemelerini yapmıyor, buna karşılık devlet bu şirkete milyarlarca liralık krediler veriyordu. Firma iflas etmesine rağmen çay piyasasından elini çekmemiş, aracı firmalarla çayda sömürsünü sürdürüyordu.

Özgür Karadeniz Gazetesi sahibi Mehmet Demir Uçar'ın da bir konuşma yaptığı miting sonrasında üretici ve işçiler Hopa-Trabzon yoluna yürüyerek yolu kestiler. Yaklaşık 200 kişinin başlattığı yol kesme eylemine katılanların sayısı bir anda 2 bin 500'e ulaştı. Üreticiler Mesut Yılmaz'ın Rize'de yaptığı mitingte de, mitinge katılarak protestolarını pankartları ve sloganlarıyla sürdürdüler.*

FAŞİST SALDIRILAR DURMUYOR 7 Mart 1995- 13 Mart 1996

1995'in ve 1996'nın Mart'ları da aynen 1997'nin Mart'ında olduğu gibi sivil faşist saldırıların yoğunlaştığı dönemlerdi. Her iki dönemde de gençlik saldırıları püskürtmek için yurt genelinde çeşitli üniversitelerde eylemler yapıldı.

1 Mart 1995'te devrimci demokrat ve

TÖDEF'li öğrenciler Adana Çukurova Üniversitesi ve Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinde forum düzenleyerek üniversitelerdeki saldırıları protesto ettiler. Ankara Hukuk Fakültesi kantininde toplanan 300 öğrenci sloganlarla okulun giriş kapısına kadar yürüdüler.

İzmir 9 Eylül Üniversitesi'nin 1 No'lu yemekhanesinin önünde toplanan öğrenciler Ziraat Fakültesi önüne kadar yürüdüler. Burada gösteriye katılan öğrencilerin sayısı 1500'e ulaştı.

7 Mart 1995'te birçok demokratik kitlenin örgütü, sendika ve sosyalist basından oluşan kurum ve kuruluşlar Marmara Üniversitesi Göztepe kampusu önünde bir açıklama yaparak saldırılan protesto ettiler. 9 Mart'ta İstanbul Üniversitesi Merkez kampüsünde yapılan bir gösteriyle yine faşist saldırılar protesto edildi.

Yıl 1996 bu kez... İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde 13 Mart 1996'da sivil faşistler ellerinde satır, bıçak ve

MHP bayrakları ile slogan atarak, kurt işaretleri yaparak yürümeye başladılar. Faşistlerin niyeti gövde gösterisi yapmaktı. Fakat orada bulunan devrimci demokrat öğrenciler müdahale ederek çeteyi anfiye sıkıştırıp bir süre burada tuttular. Bu sırada faşistler üzerinde bulunan bir bıçak ve 6 mermiyi bahçeye attılar. Öğrenciler bunları basına da gösterek kortejle yürüyüşe geçtiler.

14 Mart'ta ise İ.Ü. Hukuk Fakültesinde toplanan faşist grup ellerinde taş, sopa, satırarla öğrencilerin üzerine saldırdılar. Bunun üzerine öğrenciler kendilerini korumak için Siyasal Bilgiler Fakültesine girerek barikat kurdular. Barikatin açık kalan yerinden içeri giren faşistler burada üç öğrenciyi yaraladılar. Öğrenciler saldırılara sloganlarla cevap verdiler.

Faşistler hızını alamayıp bu sefer de Hukuk Fakültesine girerek kantindeki öğrencilere saldırdılar.

Barikatların arkasındaki öğrenciler dışarı çıkarak saldırıyı protesto etmek için 1000 kişilik kortej halinde İstanbul Büyükşehir Belediyesine kadar sloganlarla yürüdüler.*

Al gözüm seyreyle

İŞTE ANA-YASA

2.BÖLÜM
YASAMA
(Devam)

Madde 4:
HALKIN
MECLİSE
GÖNDERDİĞİ
VEKİLLERİN
PARTİ
DEĞİŞTİRME
HAKKI YOKTUR
HALK
VEKİLİNE
İSTEDİĞİ
ZAMAN
"SEN
GERİ GEL
BAKALIM"
DİYE BİLECEKTİR
KİMSE
HALKIN

OYUYLA
HALKIN
SIRTINA
BİNEMEYECEKTİR

Gerekçe:
BUGÜNE
KADAR
SEÇİLEN
SEÇİLDİĞİ
YERİ
VE KENDİSİNİ
SEÇENLERİ
UNUTUP
ORADA
MİLLETVEKİLİ
PAZARLARINDA
BİR MAL OLMAYI
KABUL ETTİĞİ
VE HALK DA
BUDURUMU
ÇARESİZ
ELİ BÖĞRÜNDE
SEYRETMEK
ZORUNDA
KALDIĞI İÇİN!

Madde 5:
SEÇME
VE SEÇİLME
HAKKINA
SINIRLILIK
GETİRİLMİŞTİR
ARTIK
MECLİSE
HİÇ BİR CİNS
VE TÜRDE
İKİ YA DA
DÖRT AYAKLI
HAYVAN
GÖNDERİLMEYECEKTİR

Gerekçe:
ÇÜNKÜ
MECLİS
OLİGARŞİNİN
AHIRI
PARTİ
LİDERLERİNİN
ÇİFTLİĞİ
OLMAKTAN
ÇIKARILMALIDIR

ÖZELLEŞTİRMECİLERE DUYURULUR!

Papua Yeni Gine'de «Terör ihalesi» etmesi için
Türk kamuoyunun adını TV reklamlarından
duyduğu, Büyük Okyanus'un güneybatısında bir ada
ülkesi olan Papua Yeni Gine'de hükümet, dokuz yıldır
süren ayrılıkçı gerillalarla savaşa son verme işini özel

bir "güvenlik" şirketine ihale etti.
Cumhuriyeti oluşturan adalardan biri olan
Bougainville'de yönetime karşı savaşan gerillaların yok
Bahama adalarında kayıtlı olan, Londra ile
Washington'da büroları bulunan bir şirketle anlaşma
imzalayan Papua Yeni Gine hükümeti, bu hizmete
karşılık 36 milyon dolar ödeyecek.

(27

Şubat Milliyet)

Sessiz Ölüm ve Uyanmaya Çağrı

Bilim adam-
lan, geçtiği-
miz günler-
de açıkladıkları bir istatistikte, her yıl bir milyon kadının doğum sırasında öldüğünü ve bu ölümlerin büyük bir kısmının da Afrika ve Güney Asya'da meydana geldiğini bildirdiler. Dünya Sana ve Doğum Derneği Başkanı Dr. Daniel Weinstein, doğum sırasındaki ölümleri "zamanımızın büyük trajedisi" olarak niteleyerek, "dünyadaki savaşlarda ölenlerden daha fazla sayıda insan doğum sırasında ölüyor" dedi. Weinstein, "Dünyanın sakin olmasının sebebi, Afrika ve Asya'dan hiçbir ses duymamamızdır.

Onlar sessizlik içinde ölüyor ve sessizlik de dünyayı uykuya sürüklüyor" diye konuştu.

"KURT" LARIN,
"KEDİ"LERİN
VE ECEVİT'LERİN
PARTİSİ

0 bir Demokratik Sol Partiliydi. Mil-
lef in olmasa da Ece-
vit'in vekiliydi.

Hamburger yiyen-
leri bile "Amerikan
emperyalizmine hiz-
met etmekle" suçlar-
dı.

DSP'yi "sağa ya-
kın bir parti" olarak
nitelerdi.

Daha önceleri
DSP'li Kubilay Uy-
gun'u DYP'ye geçtiği
için çok sert bir dille
kınamıştı.

Solculuğu konu-
sunda kimsenin te-
reddütü yoktu. Hatta
o DSP'de "aşın solcu"
bile sayılabilirdi. Bu
yüzden de DYP'yle
flört ettiği gözlenen
Şerif Çim'in transferi-
ne engel olmakla gö-
revlendirilmişti.

Refahiyol Hükü-
metinin güvenoyla-
ması öncesinde DSP
GrupYönetimi tara-
fından Çim'i kolla-
makla görevlendiril-
en Aydın, Çim ile bir-
likte Alanya'ya gide-
rek bir süre de tatil
yapmış, Çim'e kafa-
kol çekmişti.

Adı Hikmet Ay-
dın'dı. DSP'nin işte
böyle bir militanıydı.
Ve ilişkileri adıyla hiç
uygun düşmeyecek
şekilde karanlıktı.
Zaten neticede de

kimin kime kafa kol
çektiği karıştı.

Her ikisi de sekiz
ay sonra birlikte
DYP'ye geçtiler. Bu
geçiş üzerine DSP'de
"Kuzu kurdu kaptı"
esprisi yapıldı.

Doğruydı. DSP,
adındaki "sol" keli-
mesine rağmen parti-
yi "kurt"larla ve "ke-
di"lerle doldurmuştu.
"Kurt"ların kimi
eski MHP'liydi, birer
birer kurtların daha
çok olduğu partilere
çekip gidiyorlardı za-
ten.

"Kedi"lerse yerle-
rinde duruyor. İki
Ecevit'in ayaklarının
dibinde sırtlarını di-
keltip, kuyruklarını
sallayarak "milletve-
kili" maaşı almaya
devam ediyorlar.
Utanmadan!*

FOTO YORUM

"Bilim adamları maymunun kopyasını yapmayı başardılar. Sırada insanın kopyasını yapmak mı var?"

(Basından)

Maymun'un kopyasını yapmak da bir şey mi? Türkiye insanların kopyasını yapmayı başarılı neredeyse 50 yıl oldu. 50 yıldır birbirinin kopyası olan bu adamlarla yaşıyoruz biz.

ŞU POMPALI MESELESİ NE OLDU? ve "GÜNDEM" NASIL DOLDURULDU?

İşte basından küçük, kısa bir haber; belki çoğu gazete okurunun dikkatini çekmedi bile:

"Pompalı tüfek kullanımına değişiklik önerleriyle doğrudan sınırlama getireceğini açıklayan hükümet, bundan vazgeçti. Tarım Komisyonu'nda görüşülen Avcılık Yasa Tasansı'nda pompalılarla ilgili özel bir değişiklik yapılmayacağı belirtildi." (27 Şubat, Hürriyet)

Oysa aynı gazeteler değil miydi, daha bir kaç gün önce gözümüzü çıkaracak kadar büyük harflerle "POMPALIKAYGISI" diye manşet atanlar.

Ya şu burjuva politikacılar! Daha dün pompalı tüfekler konusunda ortalığı ayağa onlar kaldırmamış mıydı? Peki Meclisteki bu Tarım Komisyonu'nda başka partilerin mi temsilcileri var? Diyelim orada istedikleri karan çıkaramadılar. Siz dün pompalı tüfekler konusunda ortalığı ayağa kaldıranlardan herhangi bir burjuva politikacısının bu karar karşısında verdiği bir demeç duydunuz mu?

İşte gündem değiştirme bu.

ikide bir "gündem değiştiriliyor" diye ayağa kalkanlar, devrimci eylemleri, halkın eylemlerini kaygılarla, kuşkuyla ve komplo teorileriyle karşılayanlar, bakın işte, esasında gündemi değiştiremiyorlar pek ama gündem böyle dolduruluyor, meşgul ediliyor! Ve oligarşi böyle yüzlerce konu bulup, basını televizyonlarıyla, böyle bir kaşık suda fırtınalar koparabilir. Yani anlamalısınız ki, gündem değiştirmek için mesela en büyük patronlardan birine, ya da örneğin bir polisine kıymaz burjuvazi!

**MECLİS, ANAYASA, HÜKÜMET
SUSURLUKTAKİ DEVLETİNDİR!**

**SUSURLUK'TAKİ DEVLET
12 EYLÜL CUNTACILARININ
DEVLETİDİR!**

**CUNTACILAR İKTİDARDAN
HİÇ DÜŞMEDİLER!**

**ONLARI İKTİDARDAN
İNDİRECEK TEK GÜÇ**

HALKTIR!

